

*Jean-Pierre
Montcasson*

*Szamuráj,
és gésa*

történelmi regény

Jean-Pierre
Montcassen

**Szamuraj
és gésa**
történelmi regény
PUEDLO

Jean-Pierre Montcassen
Szamoráj és gésa

Szaklektor
Dr. Farkas Ildikó

Borító

Kolesza Edit fotós Kurmann Kata modellről
készült képe felhasználásával Frigya Design munkája

Felelős kiadó a Pudedlo Kft. vezetője

© Cselenyák Imre, 2010

ISBN: 978 963 249 108 0

Készült a debreceni Kinizsi Nyomdában

Felelős vezető: Bördös János

Fuku va ucsi, oni va szoto!
(Jószerencse befelé, ördögök kifelé!)

1274

(Bunei 11. éve)

Apja és anyja azt tanította Hironak, hogy tisztelje az embereket, szeresse a természetet. Mert egyik nélkül sem lehet megélni, másokra és másra vagyunk életünk során utalva, ahogyan a tavasszal virágzó birsek sem hoznának termést a méhecskék nélkül. Ahányszor csak lehet, könyörögjön Inari, Amateraszu, Taka-Okami istenekhez, hogy oltalmat nyerjen, hogy tartós elégedettségben teljenek napjai. És Josimora Hiro ennek szellemében nőtt, gondolkodott, tizennégy éves korára már érezte, hogy helye van ezen a széles földön, és öntudata is kinyílt, ép lelkét idejekorán tiszta, tágas indulatok feszegették.

Hiro apja, Muramoto, *rónin* volt, vagyis gazdátlan szamuráj, aki rövid, de viharos szolgálat után itt telepedett le Iki-szigetén. Muramoto sohasem beszélt arról fiának, hogy kit szolgált, hol szolgált, hiszen a *busi* szellemmel nem fért össze a fölösleges beszéd, a könnyelmű közlékenység. Ősi óvatosság is rejlett ebben: ugye amiről nem tud valaki, az nem terheli, és a jövőre nézve mindenképp biztonságosabb is. Így Hiro csak annyit tudott apjáról, hogy hat évig szolgált egy nagy klán urát, aki egy

csatában elesett. Ezután Josimora Muramoto feleségül vett egy szolid leányt, Mihot, elhagyták Kjúsút, letelepedtek Iki-szigetén, Gonoura kikötővároska szélén, és Hiro már itt született.

Eszményibb környezetet el sem tudott volna képzelni annál, mint ahol a házuk megbújt. Közvetlen mellettük az erdő, amely titkokról susogott. És ha a fiúnak kószálni támadt kedve, tizenhatot lépett – megszámolta –, és már az ernyős lombok alatt találta magát. Két öles lépés után pedig már patakparton állt. Hiro más vizet soha nem is ivott, ennek a vizét kifogástalannak érezte, egyet jelentett számára az élet ízével.

A sziget Korea és Nippon (Japán) között emelkedett ki a tengerből, kicsi volt ugyan, de a siheder Hiro számára hatalmasnak tűnt. Hatalmasnak, hiszen egyetlen nap alatt sohasem tudták Takumival, a barátjával bebarangolni. És vadregényesnek is látták erdős hegyeit, amely titkokat rejtett és legendákról susogott. A tagolt partvidéken bambusz tenyészett, a hegyoldalakon bükk és juhar, a magaslatokat moha- és gyantaillatú feketefenyő tömege uralta. A gyermeklélek élő organizmusnak, alvó óriásnak képzelte a szigetet, amely bármikor megmozdulhat, és lerázza magáról a sűrű erdőséget, a törékeny házakat, majd belemerül a hatalmas vízbe, akinek pedig nem sikerül egy csónakra vagy halászbárkára felkapaszkodnia, az a sistergő, örvénylő habokban leli halálát. A kamasz Hiro később csak mosolygott gyermeteg képzelgésein, s ahogy cseperedett és erősödött benne a sintó vallás *kami* szelleme, úgy lettek gondolatai egyre józanabbak.

A mesék azonban még továbbra is uralták képzeletét, hiszen elringatták őt az álmok világába, és az álmok mássága színesítette a valóságot. Kedvenc meséje az Urasima Taró volt, amelyet anyja azóta mesél neki, amióta csak kinyílt benne az értelem. Hiába tudta már ezt a mesét Hiro betéve, alkalomadtán még mindig megkérte anyját, mondja el neki azon az elbájoló, éneklő hangján. És Miho asszony mindig teljesítette a kérését, hiszen fiát mindennél jobban szerette.

A mesebeli Urasima Taró fiatal halász volt, apjától tanulta a mesterséget. Egy szép napon fogott egy kis teknősbékát. A teknősbéka emberi hangon szólalt meg, kérte a fiút, hogy dobja őt vissza a tengerbe, majd egyszer ezt meghálálja neki. Urasima Taró jóérezésű fiú volt, kiszedte a kis teknősbékát a hálóból és visszaeresztette a tengerbe. Nem is számított ő ezért hálára. Múltak az évek, Taró egyszer szokatlanul messzire kivezett. Az égbolt derűs volt, a tenger tükre sima, a halászlegénynek eszébe sem jutott, hogy baj érheti. Csakhogy amint bevetette a hálóját, az égen fekete fellegek tornyosultak, és hirtelen dörögni, villámlani kezdett. Egyik pillanatról a másikra a tenger olyan vad hullámból kezdett, hogy a könnyű bárka minden eresztékében recsegett-ropogott. Taró, amikor látta, hogy bárkáját a haragos tenger hamarosan szétzúzza, a vízbe vetette magát. Idős szüleire gondolt, akik otthon várják őt, és minden erejével úszni kezdett, hátha ki tud menekülni ebből a borzalomból. A part azonban nagyon messze volt, a tájfun meg csak nem csillapodott, Urasima Taró fáradni

kezdezt, feladta a reményt, és várta az elkerülhetetlen halált.

Ekkor a vad harsogáson át kedves hang szólt hozzá.

– Urasima Taró, ne félj! Én vagyok az a teknősbéka, aki neked köszönheti az életét. Most én mentelek meg téged! Gyere, kapaszkodj fel a hátamra!

Urasima Taró azonnal cselekedett, maradék erejével felkapaszkodott a hatalmasra nőtt teknős hátára, és jó erősen megkapaszkodott a páncélban. A teknősbéka gyors iramban szelte a vizet, a vihart maguk mögött hagyták, és a legény boldogan gondolt szüeleire: most már megmenekült és viszontlátja őket. Nem is figyelte, milyen irányba haladnak, csak akkor eszmélt föl, amikor egy gyönyörű sziget partjához értek. A szigeten ékes palota állt, de olyan szépséges, amelyet emberi szem még nem látott.

– Kedves teknős, hova hoztál engem? – kérdezte káprázó szemekkel.

– A Sárkányisten palotájába – válaszolta a teknősbéka. – Ő lakik itt, meg világszép lánya, O Hime hercegnő. Tudod, én az istenek szolgálatában állok, és egyszer meséltem rólad az istennőnek, hogy milyen jószívű ifjú vagy. Ő megparancsolta, hogy alkalomadtán hozzalak el hozzá. Most hát itt vagy, jöjj, járuljunk O Hime isteni színe elé.

Partra léptek, és a teknős a hercegnő elé vezette Urasima Tarót. A Sárkányisten leánya azonnal megbűvölte szépségével, és innentől kezdve a halászlegény nem volt ura saját akaratának. Hamarosan megtartották a fényes esküvőt, és onnantól a legnagyobb szerelemben

éltek. Urasima Tarónak sejtelve sem volt arról, hogy az elbűvölő O Hime örök ifjúsággal ajándékozta meg őt.

Az ifjú pár boldogan élt a gyönyörű szigeten, az ékes palotában, mialatt Urasima Taró nem érezte az idő múlását, de még az évszakok változását sem, hiszen itt örökké virágoztak a fák és mindig sütött a nap. Egyszer csak eszébe jutottak öreg szülei, a tengerparti kis bambuszkunyhó, és látni akarta őket. Megkérdezte feleségét, hogy vajon mennyi idő telhetett el azóta, hogy ő a szigetre érkezett.

– Talán három év – válaszolta O Hime.

Urasima Tarónak megsajdult a szíve és azonnal haza akart menni.

– Most már szeretném látni szüleimet – mondta. – Elmegyek hozzájuk, kis ideig elidőzöm náluk, aztán visszajövök hozzád. Kérlek, segíts nekem, hogy mielőbb útra kelhessek!

A gyönyörű O Hime mintha megütközött volna férje szavain, majd kérlelni kezdte: mondjon le az útról, ne kívánjon visszatérni az emberek világába. De Urasima Tarót se szép szavakkal, se könnyörgéssel, se könnyekkel nem tudta szándékától eltéríteni. Végül fájó szívvel elengedte, és búcsúzóul egy drágakövekkel kirakott szelencét nyújtott át neki.

– Ha igazán szeretsz, visszatérsz hozzám. Ez a szelence megóv téged minden bajtól, de arra kérlek, soha ne nyisd ki! Vigyázz rá, mint a szemed fényére, ahogyan én vigyáztam rád!

Hosszan ölelgették egymást a tengerparton, ahol már várt rá barátja, a teknősbéka. Urasima Taró felült a hátára, egyik kezében a díszes ládikát tartotta, a másikkal meg búcsút intett O Hime hercegnőnek, ki könnyezve állt a parton, amíg el nem nyelte férjét a messzeség.

A teknősbéka széleseben száguldott, s végre feltünedeztek az ismerős tájak. Mikor Urasima Taró partra szállt a kis öbölben, ahonnan hajdan a bárkájával a tengerre indult, nagyot dobbant a szíve, és egyenesen az otthona felé tartott. A bambuszházikónak azonban nyomát sem találta. Bejárta az egész környéket, de csak idegen házakat, ismeretlen arcokat látott. Mintha három év alatt kicserélődtek volna a házak, az emberek, de még az emberek ruhaviselete is. Semmi sem volt olyan, mint néhány éve. Útjában minden helybélit megszólított, az apja, az anyja felől kérdezősködött. Senki nem akadt, aki ismerte volna Urasima Taró szüleit. Végre egy vén öreg halással találkozott, s az elmesélte, hogy gyermekkorában a dédapjától hallott egy öregemberről meg a feleségéről, akik itt laktak valahol az öböl tájékán. Volt egy fiuk is, derék, szép legény, de egy napon odaveszett a viharos tengeren. Csakhogy ez már régen, nagyon régen, vagy háromszáz éve történt.

Urasima Taró döbbenten hallgatta az öreg halászt, s lassan-lassan mindent megértett. Félrevonult, leült a tengerparti fövényre, haragja nőttön-nőtt hitvese, a szépséges O Hime iránt, aki csalárdul elbűvölte őt: jaj, nem három év, hanem háromszáz év telt el azóta.

Egyszer csak eszébe jutott a drágaköves szelence. Vajon milyen titok rejlik ebben is? Keserűségében megfedkezett ígéretéről, és felnyitotta a fedelét. A szelencéből fehér füst szállt az ég felé, Urasima Taró ámulva nézte. Mire a füst szertefoszlott, az ifjú szép fekete fürtjei olyan fehérek lettek, mint a rizsszalma, arcát deres szakáll verte ki, gerince megrogyott, izmos karja, erős lába elvékonyodott, reszketni kezdett. Tekintete elhomályosodott, feje lecsuklott, bőre ezer ráncba aszott. Kimerülten dőlt a fövényre, a halál csendesen lezárta szemét, a test apróra zsugorodott. A tetem mellett ott hevert a drágakövekkel kirakott szelence, melybe O Hime háromszáz évvel ezelőtt bezárta Urasima Taró halandóságát.

Ez volt Hiro kedvenc meséje, amellyel lélekben azonosult, s szinte egygé vált vele. Kisebb korában mindig elkönnyezte magát, amikor ahhoz a részhez értek, hogy a hercegnő megbűvölte szépségével Urasima Tárót, aki nem volt többé ura saját akaratának. Mindig azt várta, hogy anyja egyszer úgy folytatja: Urasima Taró elővette józan esztét, és így szólt a hercegnőhöz: azzal a feltétellel megyek hozzád, ha idehozatod a szigetre a szüleimet is. De ebben a változatban sosem hangzott el, a mese a saját medrében maradt, Urasima Tarónak háromszáz évig nem jutott eszébe sem az apja, sem az anyja. Hiro később, amikor már nagyfiúnak érezte magát, visszatar-totta könnyeit, és el is tűnődött a tragikus történeten. Hiszen ez képtelenség, mese, Kazuma-szan is azt mondja, hogy a meséket nem szabad túlzottan komolyan venni. És Hiro már nem is vette olyan komolyan, de

lelkében ott lángolt a megható történet, azzal a meggyőződéssel, hogyha ő lett volna a halászlegény helyében, bizony ez a szomorú végkifejlet nem történik meg.

A mese és a valóság összecsengése nyilvánvaló volt Hiro számára, hiszen pontosan olyannak képzelte el Urasima Taró szüleinek bambuszházát, amilyen az övéké volt. És az öböl is a mesebeli öböl mása, magában el is nevezte Taró-öbölnek. Erről nem beszélt senkinek, még Takumi barátjának és szüleinek sem, tartott tőle, megmosolyogják, és az nem lett volna ínyére, hiszen vágyott már arra, hogy felnőtt férfinak tekietség.

Takumi, Kazuma-*szan* fia, néhány hónappal volt fiatalabb Hironál, rangban talán nem is illettek egymáshoz, mert Hiro apja a *busik* osztályához tartozott, Takumi apja pedig halász volt. Hiro szülei azonban nem kifogásolták a halászfíúval való barátságát, így a két jómadár annyit lehetett együtt, amennyit a kötelességeikből el tudtak csenni. Az idő múlásával mind kevesebbet, hiszen Takumi egyre gyakrabban kíséerte el apját a tengerre halászni, Hironak pedig a házkörüli munkába kellett besegítenie. Hiro néhanap irigyelte Takumi barátját, hogy kimehet a tengerre, mint a mesebeli Urasima Taró, de mégsem cserélt volna vele, hiszen az ő apja, Josimora Muramoto szamuráj, köztisztelőben álló ember, még akkor is, ha *rónin*. Pedig nem dúskáltak a javakban, semmivel sem éltek különbül, mint akármelyik pákász a szigeten. Mindössze egy kicsiny földcskéjük volt, amelyet ősszel bevetették búzával, következő évben pedig learatták, és

ültettek helyébe zöldségféléket. A földecske az erdőből lett kiszakítva, Hiro apja hosszú évek fáradságos munkájával irtotta ki innen a fákat, s lett jutalma ez a kis parcella, amelyen a nagy vízigényű rizs nem teremhetett meg. Rizst az erre járó kereskedőhajóktól vettek, mert egy japán család rizs nélkül nem élhet. Mindennapi betevőjük kiegészült tejjel, amelyért nem kellett sehová menniük, hiszen birtokoltak egy öregecske, de még jól tejelő tehenet. Mindezeket túl Hiro az apjával ki-kijárt a tengerpartra horgászni, volt egy titkos helyük, egy parányi öböl, melyet csak ők ketten ismertek, s ahol rendszerint akadt botvégre. Egyébiránt a hal miatt sosem fáj a fejük, Kazuma halász által annyit szerezhettek be, amennyit csak akartak. De Hiro az anyját is szívesen elkísérte gyűjtögető útjára. Az erdő bőségben kínálta a különféle gombákat, az ehető bogyókat, az áfonyát, a nadragulyát, és lázas izgalommal kaparták ki az avarból a földszagú gumókat, a tápláló édesgyökereket.

Amikor a család elvégezte napi teendőit, és Hironak se kellett a tehénként legeltetnie, apja előhozta a fakardokat, és a kardforgatás művészetére oktatta fiát. Hiro ezt a pillanatot szerette legjobban, egész nap arra vágyott, hogy apja szertartásosan eléje álljon – mert a harcművészet komoly dolog- és átnyújtsa neki az egyik fafegyvert.

– Mindig tudd, Hiro, hogy hol állsz. A körülményeket fordítsd a javadra. A napnak háttal légy, de sohase állj háttal szakadéknak, vízpartnak. Légy méltó a *busidó* szellemhez. Lásson ellenfeled magabiztosnak.

Meghajolt, fia felé emelte a kardját. Az követte a tisztelgést.

– *Hadzsime masite!* Az én nevem Josimora Muramoto.

Hironak el kellett fogadnia a bemutatkozást.

– *Hadzsime masite!* Az én nevem Josimora Hiro.

Az apa így folytatta:

– Úgy nézz, hogy mindent egyszerre láss! Tehát lásd az ellenfeled arcát, szemét, mert gesztusai is sokat elárulnak szándékáról, lásd a mozdulatát, lásd a pengéjét. Neked minden mozdulatára a leggyorsabban viszontválaszt kell adnod. Vagy védekezel, vagy te is támadsz. A pillanat tört része alatt kell eldöntened, melyik a legmegfelelőbb megoldás.

Egymáshoz koccantak a fakardok.

– Igyekezz mindig a tompa oldallal hárítani, ne csorbuljon ki a kardod éle. Óvd a fegyvered, mert a *katana* (kard) a becsület jelképe, a szamuráj lelke.

Estefelé már Takumi barátjával caplatott a dombháton fölfelé, hogy mielőbb elérjék sintó kegyhelyét. Az istenek ünnepe volt ma, a környékbeli fiatalok már összeverődtek, vizsgáló szemekkel méregették egymást. Ahogy a két kamasz fiú megjelent, megszólaltak a dobok, a furulyák, a *kotók*, (citerák), mintha csak őket várták volna. A hegyfokon máglya gyulladt, a lángok pernyét kavarva csaptak az ég felé.

Hiro kedvelte az ilyen ünnepeket, mert eközben érezte leginkább, hogy az emberek szeretik és tisztelik az isteneket meg egymást is, és összetartanak a bajban. S ha ez így van, hiszen nyilvánvalóan érzékelte, akkor

mindnyájan nagyobb biztonságban vannak, könnyebben dacolnak az élet megpróbáltatásaival, a tűzvésszel, a tájfunnal, a cunamival. Hiro tudta, hogy az élet veszélyes, szülei már kicsi kora óta ezt plántálták belé: mindenekelőtt vigyázzon magára, és csak utána bízson az istenekben. Hiro családja a sintó szertartást követte, mindhárman a *kami* szellemiséghez tartották magukat, amely megismerhetetlen sokaságú istent jelent. Az istenek lakozhattak vízben, fáknban, állatokban, de még emberekben is. Ezek lehetnek jók, rosszak, segítőkészek, kártékonyak, emezekhez imádattal kellett közelíteni, amazokat viszont fontos volt kiengesztelni.

Hironak tetszett egy tizenkét éves formájú kislány, akit Keikónak hívtak. Kereste a szemével, hátha megleli. Igen, éppen jött föl a hegyromra apjával, anyjával, testvéreivel. Olyan gyönyörű, hibátlan és tiszta volt Keikó arca, mint a kínai porcelán. A fiú nem tudott betelni vele, és a szíve ettől sebesebben kezdett verni.

– Táncoljunk, Hiro! – kiáltott a barátja.

– Táncoljunk!

Később Hiro szülei is megjelentek, elvegyültek a tömegben, és ott táncolt átszellemülten fenn az öbölre tekintő hegyfokon a környék apraja-nagyja az istenek megelégedésére. Nem is sejtették, hogy a messzi Korea partjainál egy hatalmas flotta készülődik ellenük, hogy elvegye tőlük mindazt, ami fontos, ami az életüket jelenti.

Takumi az apjával napokig távol volt, a tenger egy ízben haragosnak mutatta magát, tajtékozó hullámok száguldottak északnyugat felé, Hiro aggódott barátjáért, el

is mormogott magában néhány fohászt Benten istennő részére. Végre elült a vihar, befutott az ismert bárka, Kazuma halász és fia szerencsésen partot ért, de nem volt felhőtlen az öröm, mert rossz híreket hoztak. Egy ismerős halász odaveszett, Takumi a saját szemével látta, amikor a villám fölgyújtotta a hajóját. A szerencsédén ember családjá gyászszertartást tartott a hegyfokon, keserű éneküket lehozta a kavargó szél az öbölbe, részvétellel hallgatták a kis település házai.

Pedig ezen a napon bőség volt a Josimora hajlékban. Kazuma halász jóvoltából ízletes tengeri halak kerültek a családi asztalra, mindhárman csendesen eszegettek, fülükben az élet szomorú hangjaival. A japán ember mindig a vad természet, a rejtélyes tenger kiszolgáltatottja volt, bátor szív, szívós lélek kellett hozzá, hogy életét fenttarthassa itt a világ keleti végén, a Csendes-óceán peremén. Ámbár Iki-szigete a Japán-tengerből emelkedett ki, nyúlt az ég felé, ez azonban mit sem változtatott a körülményeken. Iki éppúgy ki volt téve az elemek szeszélyeinek, mint a négy fő sziget, Hokkaido, Honsú, Sikoku, Kjúsú. A tájfunok, földrengések, cunamik ezen a csodálatos-zord vidéken sokkal gyakoribbak, mint a világ bármely égövén. A Föld más tájain az emberek sokkal könnyebben jutnak a megélhetéshez szükséges javakhoz, sokkal védettebbek a természeti csapásokkal szemben, mint itt. A japán ember kemény küzdelmet folytat pusztá fennmaradásáért, az itt született ember szívóssága páratlan. Az istenek is fejet hajtának, ha azt hallják: Nippon.

Késő délután volt, párás hőség, a tenger felől algaszágú szél fújt. Hiro jött haza a temetőből, ahová apja küldte ki, nézze már meg, nem tette-e tönkre a szél a lámpiont. A Josimora családnak nem éltek rokonai a szigeten, mégis ápolták a helybeli holtak emlékét. Legfőképp egy tanár szellemét, aki két éve hunyt el. Inujasa-szan volt a neve, amelyhez mindig hozzátették „a bölcs” jelzőt, hiszen életkorát és tudását tekintve ezt kiérdemelte. A bölcs Inujasa-szan tanította évekig Hiro a írásjelekre, az olvasásra, amely tevékenység a kezdeti nehézségek után örömeire szolgált a fiúnak. A településen senki sem tudott írni-olvasni, még Hiro apja sem, csak Inujasa-szan. Az emberek nem érezték szükségét, hogy elsajátítsák ezt a bonyolult dolgot, hiszen a japán írás sok ezer jelből áll össze, és azoknak a megtanulására csak a legkitartóbb, legdologtalanabb emberek képesek. Ők az írnokok. Írnokokra pedig itt semmi szükség, írnokot csak a nagyurak és az adószedők alkalmaztak. Miho, Hiro anyja mégis szükségét érezte, hogy fia szerezzon az írás-olvasás terén jártasságot, hiszen soha nem lehet tudni, mi, mire lehet jó. A bölcs Inujasa-szan annak idején annyira megörült a felkérésnek, hogy ellenszolgáltatás nélkül vállalta Hiro tanítását, és kitartó munkával sikerült megszerettetnie tanítványával az írás-olvasás titkait. Inujasa-szan halála előtt Hironak ajándékozta a *Kodzsiki* nevű nagykönyvet, amely a sintó hit alapműve. Valójában a könyvet „a régi idők krónikájának” lehet nevezni, amelynek megismerése minden hithű japán ember kötelessége. Hiro gyakran forgatta lapjait és sűrűn olvasott föl belőle szüleinek. A

temetőből hazafelé menet éppen arra gondolt, hogy ma is felolvas egy fejezetet, amikor meglátta az úton Keikót.

Szíve nagyot dobbant, léptei meglassultak: azt várta, hogy a lány elrebben, hiszen kínosnak érezte a váratlan találkozást. De Keikó a helyén maradt, Hiro pedig nem torpanhatott meg, még azt gondolná a leányka, megijedt tőle. Keikó oldalvást állt a keskeny ösvényen, nem tekintett a fiúra.

– Hol jártál?

Mégis meg kellett állnia.

– Inujasa-*szan* sírjánál.

Keikó eltűnődött, porcelán bőre fölfénylett.

– Azt mondta a barátod, Takumi, hogy szerelmes vagy belém. Ugye ez nem igaz?

Hiro t mintha nyakon zúdították volna egy veder forró vízzel. A torka is kiszáradt hirtelen, nyelnie kellett, hogy meg tudjon szólalni.

– Nem igaz...

– Akkor jó – mondta szomorúan a kislány –, én sem szeretlek téged. És ígérd meg, hogy soha sem fogsz szeretni.

– Meg... megígérem – nyögte ki Hiro.

Keikó most a fiú felé fordult, nagy szeme nedvesen csillogott.

– Ha meghalnál, nem is sírnék. – Szeméből elkezdett peregni a könny. – És te se sírjál, ha én meghalnék.

– Jó, nem fogok sírni.

Keikó hátrább lépett, utat engedett a fiúnak. Olyan nesztelenül váltak el, mintha nem is találkoztak volna.

A szünni nem akaró nyári eső meleg párával teljesedett ki. Hiro egész nap otthon kuksolt, egyszer ugyan kidugta az orrát, szeretett volna találkozni Takumival, de olyan szomorú volt odakint a világ, hogy visszabújt vackába. Anyja varrogatott, apja elővette drága kardját, és olajos ronggyal kezdte simogatni hibátlan pengéjét.

Hiro figyelte. Ez a mesterien kovácsolt, ötvös-remek markolatú fegyver volt apja legféltettebb kincse. Ahányszor csak elővette, arcán magasztos fény jelent meg, s mintha a szoba is ünnepi pompába öltözött volna. Úgy nevezte a kardot, hogy „tácsi”. Hiro hozzá se nyúlhatott, méltatlan volt még erre, hiszen egy ilyen fegyvert csak avatott kéz érinthet. Napközben a szoba jobb sarkában állt egy keskeny zsákba rejtve, hogy ott legyen ugyan, de mégse lehessen közvetlenül látni. Apjának volt még egy másik kardja is, amely mindig az övébe volt tűzve, még akkor is, ha odakint munkálkodott, de azt csak tárgyként kezelte. A „tácsi” viszont a barátja volt, a becsülete volt, a lelke volt.

– Látod, Hiro – szólalt meg, mialatt csak a fegyverét nézte –, mi már rég elporladtunk, amikor ez a fegyver még mindig tükörfényes lesz, és még hatszáz év múlva is megfésülködhetnek benne a gésák.

Vendég kopogott az ajtón. Az apa eltette a kardot, Hiro megnézte, ki jött.

– *Konnicsiva*, Hiro – köszöntötte őt Takumi.

Hiro örömmel látta barátját, napok óta nem találkoztak, intett neki, hogy jöjjön be. Takumi a belépő-szobában megtisztogatta – egy odakészített ronggyal – saras talpát,

hogy japán szokás szerint tiszta lábbal lépjen a szoba tatamijára.

– Á, Takumi – örült meg Miho a halásziúnak. – Szerencsével jártatok?

– *Konnicsiva, konnicsiva* – hajlongott jobbra, balra Takumi. – Nem, Miho-szan. Az istenek elpártoltak tőlünk. Alig akadt hálónkba valami. A borús idő is oka.

Ez azt jelentette, hogy ezúttal nem tudnak eladásra kínálni halat. Előfordult az ilyesmi, ha nem is gyakran. A Josimora család tudomásul vette a bejelentést, szívélyesen asztalhoz ültették Takumit.

– Ha nincs hová sietned, ülj még nálunk valameddig – szólt csendesen az apa.

Az asszony kifordult a konyhába.

– Melegítek gyógyfőzetet, jól fog esni.

Hiro apjára pillantott.

– *Szumimaszen*, apám, kérdezhetek asztalodnál?

– Kérdezz.

Hiro barátjához fordult.

– Valamit mondtál egy kislánynak?

– Valamit mondtam – bólintott Takumi és vigyorognia kellett, ámbár erősen visszafogta magát.

– Helyesnek véled, amit mondtál?

– Helyesnek, mert igaz.

– Másoknak is mondtál valamit?

Takumi felkapta a fejét, méltatlankodva bámult Hirora.

– Nem. Hová gondolsz?

– Jól van – könnyebbült meg Hiro és barátjára mosolygott.

Muramoto úgy tett, mintha nem is hallaná a fiúk talányos párbeszédét. Az anya tálcán hozta a gőzölgő főzetet meg a porceláncsészéket. Azt lehet mondani, ez a készlet Miho féltve őrzött kincse, ahogyan urának a tácsi. Valaha hat csészéből állt, de belőlük egy már eltörött. Évekkel ezelőtt törte el Hiro. Akkor rácsaptak erősen a kezére, de attól nem sírt. Akkor kezdett el bőgni, amikor meglátta, hogy anyja szeméből kicsordul a könny.

Kortyolgatták a főzetet, Takumi nem állta meg szó nélkül.

- Miért ilyen finom ez? Miért finomabb, mint máshol? Miho kissé elpirult a dicsérettől.
- Fenyőmag oldatot teszek bele.
- Áhá!

A szertartás után apja arra kérte fiát, hogy olvasson fel a *Kodzszikiből*. Ezt az asszony is, Takumi is örömmel vette. Hiro előszedte a nagy, kopott könyvet, amelyet a bölcs Inujasa-szan ajándékozott neki, fölütötte ott, ahol legutóbb abbahagyta, és lassan, vontatottan, de hangosan olvasni kezdett.

Hiro nyugtalan volt Keikó miatt. Miért hazudott a lánynak? Miért mondta azt, hogy nem szereti, és nem is sírna, ha meghalna. De hiszen a lány adta szájába ezeket a buta szavakat. Mindegy, akkor is ellent kellett volna mondania. Azt kellett volna válaszolni, hogy szeretlek, Keikó. Mindig is szeretni foglak. És, ha meghalnál... Itt gondolata megfeneklett. Sírni? Szabad sírnia egy fiúnak, aki szamuráj akar lenni? Vagy mondta volna azt, hogy

veled halok, mert szeppukut követek el? Áh, az megint balgaság.

Vágyott látni *hotaru* (szentjános) bogarat. Egyik este kiment Takumival a juharosba. A nagy fák alatt már teljes volt a sötétség, araszolva haladtak az ismert ösvényen. De nem kellett mélyen behatolniuk a rengetegbe, a közeli bokrokat tömegével lepték el a zölden parázsló szentjánosbogarak. Hiro ettől mindig meghatódott. A parányi „lámpások” a holt lelkek testet öltött szellemei. Minden japán tisztelettel szemlélte őket, s eltűnődik a múltban élt derék emberek cselekedetein. Akik nem ártottak, csak használtak az ősök közül, azok nem éltek hiába. Ők tanították meg az élet szabályaira, a munka szeretetére a most élő nemzedéket, ezért a maiaknak kötelessége átadnia minden tapasztalatát a jövőben születetteknek. Hiro a bölcs Inujasa-*szanra* gondolt, torkába gombóc nőtt, lelkét áthatotta a megbecsülés. Vajon majd egykoron, a messzi jövőben, lesz-e valaki, aki őrá is ilyen tisztelettel fog emlékezni?

A nyár még lobbant egyet, az égi máglya melege az emberek fejére ült, a munkálkodók a szokásosnál előbb fáradtak el, akinek bánat nyomta a szívét, árnyékban kereste az enyhülést. Hiro és Takumi letrappoltak a partra, pillanatok alatt kibújtak gönceikből és a hús habokba vetették magukat. Sejtették, hogy ez az öreg nyár talán legutolsó tündöklése, hát ki kell, hogy használják. Jól úsztak mindketten, szerették is a vizet, noha Hiro t nagyon féltették szülei. Különösen az anyja. Sokszor elmondta fiának: „Más családoknak az istenek sok gyereket adtak,

nekem egyedül te vagy. És ha téged elvesztenénk, akkor a mi életünk már semmit se érne. Ezt mindig tartsd eszedben!” Hiro úgy ahogy megfogadta anyja intelmét, talán vigyázott is kicsit magára, de csak a saját megítélése szerint. Nem úszott ki túl messzire a nyílt vízben, fejest sem ugrált a veszélyes szirtekről. Az erős hullámzástól azonban nem tartott, s egy víz alatti barlangba sem félt behatolni, amelyet együtt fedeztek föl Takumival.

– Ez maradjon a mi titkunk – javasolta Hiro.

– Elfogadom – egyezett bele a barátja.

Módfelett szerették ezt a különös helyet, amelyhez csak nagy levegővétellel lehetett beúszni. Az tetszett nekik leginkább, hogy hangos beszédhangjuk az üregben mulatságosan eltorzult. Mintha békák szóltak volna emberi nyelven. Valahogy így:

– Moondj vaalaamiit!

És már nevettek is.

– Miit moondjaak?

– Hoogy szeereeteed-ee aa toonkaacuut?

– Méég széép, hoogy szeereeteem!

Csapkodták a vizet, úgy derültek rajta.

– Eez naagyoon rööheejees!

Hiro fogott egy kagylóhéjat és belekarcolt valamit az üreg sziklafalába. Takumi vizes fejét simogatva leste barátja tudományát.

– Mit írtál ki?

– Mit írtam volna? A kedvenc ételed nevét: tonkacu.

– Tényleg?

– Tényleg.

A halászfíú nevetett, arcon fröcskölte Hirot. Dehogy árulja el kotnyeles barátjának, hogy Keikó nevét írta a sziklafalra.

A hűvösebb őszi napokon többet foglalkozott apa a fiával. Már összetettebb vívógyakorlatokat is végeztek. Csel, vágás – védés, visszavágás – védés, oldalra szökkenés, visszavágás. Ezt gyakorolták unásig.

– Jól van, mára elég lesz – szusszantott a férfi és megérintette fia vállát. – Megizzasztottál, ez már a javadra válik. Idővel rájössz, hogy az elején kell a leghatásosabb vágásokat és cseleket alkalmaznod. A hosszúúra nyúlt vagdalkozás fárasztó, és végkimenetele kétséges.

Este a mécs világánál Hiro engedélyt kért apjától kérdezni.

– *Szumimaszen*, tisztelt apám, velem való szándékaidról még sosem beszéltél. Mikor látod elérkezettnek az időt, hogy Kjúsúra küldjél?

A férfi nagyot horkantott.

– Miféle kérdés ez?

– Mikor megyek *bakufu*-iskolába, ahol elkezdhetem a szamurájok életét.

Erre Hiro anyja halkán fölajdult, de ura helyett nem beszélhetett. Muramoto megköszöri a torkát, ahogyan a japán férfiak szokták fontos bejelentés előtt.

– Honnan veszed azt, hogy én el akarlak téged küldeni szamurájnak?

– Én ebben nőttem fel, apám. Mi másért gyakoroltatnád velem a kardforgatást?

Az apa most fiára szegezte tekintetét. Hiro úgy érezte, mintha a férfiszemekben az indulat és a szánalom kettős métegye vibrálna. Soha nem nézett még így rá. Volt ebben valami nyugtalanító.

– Nem óhajtom azt, hogy szamuráj légy.

A fiút ugyanúgy leforrázták ezek a szavak, ahogyan Keikó szavai is, talán még jobban. Sokáig nem tudott megszólalni.

– De, de hát... – hebegte. – De... miért?

– Úgy vélem nem vagy rá alkalmas. Az ügyességeddel, az eszeddel nincs semmi baj. Viszont túl érzékeny a lelked, olyan, mint anyádnak.

A válasszal Hiro nem tudott mit kezdeni. Ilyen érvet ő még nem hallott. El is csodálkozik rajta, ha éppen nem őrá volna szó. Ehelyett mélyen lesújtották a szavak.

– Együtt vívunk! Egyre jobban csinálom. Magad mondtad, hogy megizzasztottalak, amely a javamra válik. Miért tanítasz hát?

– Hogy jó vívó légy! – kiáltotta az apja. – Erős légy, magabiztos légy, ne nyámnyila! Az még nem jelenti azt, hogy szamurájnak kell állnod!

– Mi más lehetne belőlem? Hiszen tőled tanultam a *busi* szellemet, tőled tanultam mindent... – Elcsuklott a hangja.

– Látod, már sírsz is!

– Nem is sírok...

Hirtelen csend lett a szobában. Idő kellett hozzá, hogy meghallják a kinti zajokat: a szél zörgeti a bambuszfák leveleit, a tenger hullámozása monoton surrogás.

Napok teltek el, de Hiro fejében még mindig az apjával való párbeszéd járt. Haragudott rá, amiért ilyen hajthatalan: ha ő egyszer eldöntötte, hogy fia nem való szamurájnak, akkor ahhoz ragaszkodik. Valahogy szembe kellene vele szállni. Bebizonyítani, hogy téved, és akkor belátná, hogy helytelenül ítélkezett. Egy lépést már tett, amely balul sült el. Apja hívta őt tegnap vívni, amire azt felelte: most éppen fáj a keze, föl sem bírja emelni a fakardot. A volt szamuráj megvonta a vállát, s elfogadta fia kifogását. Ez ugyancsak fájta Hironak: legalább megkérdezhetette volna, hogy mi történt a kezével, akkor kiderül, hogy sértődöttségből háritott. Az sem lett volna baj, ha összekapnak, s apja megszidja, megüti őt. A közönye jobban fájta.

– Gyere, ülj ide mellém – hívta magához az anyja, amikor ura átment Kazuma halászhoz. – Hadd mondjak neked valamit, fiam. Nagyon fiatal vagy még, és nem látod át a valóság szövevényeit. Nyugodt életünk van nekünk itt Iki-szigetén. Miért akarnál elmenni innen? Apád már megjárta a maga útját, örökké hálás lehet isteneinek, hogy életben van, nem vált áldozatává a nagyurak torzsalkodásának. Tudod, egy erényes szamuráj csak egy urat szolgál, csak egy úrnak adhatja oda lelkét. Az idők azonban mindig változnak, egyik klán legyőzi a másikat, sose tudni, hogy éppen ki uralkodik az ország felett, a császár, a herceg, a sógun? Apád a Hódzsó nemzetség egyik híres családfőjének volt a szamurája. A nemzetségfő nevét soha nem árulta el, de azt tudjuk, hogy rokona, Tokimune *sikkenek*. Amikor tehát apád gazdája elesett,

apád nagyon helyesen úgy határozott, nem fogad többé senkinek örök hűséget. Akkor ismert meg engem, s költöztünk át Kjúsúról ide a szigetre. Itt távol vagyunk a klánok és önkényurak torzsalkodásaitól, az életünk viszonylagos nyugalomban telik. Nem állítom, hogy könnyű a boldogulás, ezen a helyen még a rizs se terem meg, de sokkal kevésbé félek a szeszélyes elemektől, mint a kiszámíthatatlan, gonosz emberektől. Ne vágyjál te el innen, az istenek jobban kedvelik a jámbor halandót, mint a harcias ripőköt...

– De a szamuráj nem ripők – vetett ellene Hiro.

– Jó, jó, nem úgy értem én. Aki szamurájnak áll, vállalja, hogy időnek előtte bevégzi...

– De én győztes szamuráj leszek! – kiáltotta lelkesülten a fiú.

Anyja imára kulcsolta a kezét, és halkán suttozta.

– Vigyázz, Hiro... Isteneink nem szívelik a túlzott magabiztosságot. Légy inkább alázatos, és úgy élj, hogy ne árts másoknak.

Hiro óvakodott tovább évdni anyjával. Így is már majdnem átlépte a tiszteletlenség határát. Semmiképp nem akart összekülönbözni azzal a személlyel, akit legjobban szeretett. Viszont napokig tűnődött a szavak értelmén, és végre elkezdte kapiskálni a lényegét.

Aligha az apja akarata szerint történnek a dolgok. Nyilvánvalóan az anyja határozott úgy, hogy ne menjen el szamurájnak, maradjon itthon a fenekén. Visszaemlékezett apja nézésére, amelyben szájalmat meg indulatot is kiértzett, és tovább erősödött benne a felismerés. Ettől

aztán annyira nekikeseredett, hogy megfogadta, nem is beszél velük addig, ameddig azt nem mondják, mehet Kjúsúra.

Derült októberi délelőtt volt, a tengeri szél azonban már hideget hozott észak felől. Az anya melegebb ruhát készített ki fiának, hiszen a változékony időjárás bármikor megmutathatta komorabb arcát. Hiro gyanakodva méregette a *hakama* nadrágot meg a gyapjúinget. Inkább fölvette, minthogy megszegje fogadalmát és szóljon. Odakint már várt rá Takumi, hogy a tegnapi megbeszéltek értelmében nekivágjanak az erdőnek. Barangolásra támadt kedvük, továbbá egy kis csemegézésre, amelyet az őszi erdő készen kínált nekik. A naspolya már fonnyadtra érett, a dér is megcsípte, a nedves éjszaka kövérré hizlalta a gombát. Csalhatatlanul fölismerték, melyik gomba ehető. Némelyiket nyersen is fogyasztották, tehát semmi sem hiányzott a szórakozásukhoz.

– Hallgasd a kakukkot! – figyelmeztette Takumi.

Egy pillanatra megálltak.

– Ritkaság – állapította meg Hiro. – Nyár elején szól a kakukk leginkább. Ha ilyenkor is kiáltozik, az jelent valamit.

– Na és mit jelent? – fintorgott Takumi. – Netán rád gondolt Keikó?

– Süket vagy te – legyintett rá Hiro. – Azt jelenti, hogy meghalt valaki.

– Ki mondta?

– Anyám.

Takumi hitte is, nem is. Megrántotta a vállát, fölkapott a földről egy száraz botot, irányt mutatott vele.

– Menjünk arra.

A másik nem látta okát ellenvetésnek. Még jószerével bele sem merültek a keresgélésbe, Hiro szimatolni kezdett.

– Nem érzed?

– Mit? – kérdezett vissza Takumi.

– Füst.

A jó barát is szaglászni kezdte a levegőt.

– Én nem érzem.

– Most már én sem.

Hamarosan egy gazdag lelőhelyre tévedtek, ahol nagy területen tenyészett az ehető gomba. Takumi el volt ragadtatva.

– Huhu, mennyi! No ebből viszek haza! – Elkezdte szedegetni a nagykalapos vargányákat, a legszebbeket. – Gyere, kapkodjad te is.

– Én nem viszek nekik.

– Miért?

– Mert nem érdemlik meg.

Takumi abbahagyta a munkát, fölegyenesedett.

– Hogy mondhatasz ilyet? A te szüleid a legderekabb emberek a szigeten.

– De nem engedik, hogy szamurájnak álljak.

– Áh... – tűnődött el a jó barát. – De a gombát megérdemlik. Mert azt én nem hinném, hogy rosszat akarnának neked.

Hiro egyszerre nagyon elszégyellte magát. Miféle butaságot határozott ő el? Hogy nem szól többé a szüleihez? Haragudni merészel azokra, akik mindig csak a javát akarták? Meglehet, hogy igazuk van. A mesebeli Urasima Taró is jobban járt volna, ha megtiltják szülei, hogy idejekorán egyedül vágjon neki a tengernek. Akkor nem alakul olyan szomorúan a sorsa. Majd akkor gondolkodik ezen a szamurájságon, ha a maga ura lesz. Felnőtt ember. Addig pedig tanul, elsajátítja apjától a kardforgatás minden fortélyát, elmélyed a *busidó* szellemiségben, kiváló önfegyelemre tesz szert.

– Viszek én is gombát – döntött hirtelen.

– Na ugye.

Pillanatok alatt szedett egy öllel, s ahogy fölegyenesegett, megint füstöt érzett.

– Menjünk haza.

– Hiszen még alig cserkészünk – horkant föl Takumi.

– Nem tudom... Rosszat sejtek.

És valóban baljós érzés kerítette hatalmába. Hiro sietve elindult, barátja méltatlankodva követte.

– Még nem is ettem idén naspolyát!

Hiro már szinte szaladt, Takumi a nyomában, de csak azért, hogy szemrehányásokkal illesse. Kifutottak a fák alól és főlzaladtak a kopasz hegyfokra, amelynek tetejéről az egész környéket be lehetett látni. Hiro végre fölhágott a szikla legtetejére, ahonnan mellbevágó látvány tárult a szeme elé. Az öböl vize szinte feketéllett a megszámlálhatatlanul sok vízi járműtől. Úgy mutattak alant, mint rajzó óriásbogarak. Hiro fölismerte, hogy ezek a

dzsunkák, bárkák kínai és koreai építésűek. Egy japán hajó sincs közöttük.

– Jóságos istenek!

A két fiú öléből kihullottak a gombák, szétgurultak a lábuk alatt, pár darab a szakadékba esett, észre sem vették. Hiro azonnal tudta, hogy ez a látvány valami borzalmas dolgot jelent, pedig jószerével föl sem fogta, hogy a gályákból katonák özönlenek a partra, és futnak szét a település házai között. Itt-ott már égtek a tetők, amelyek még nem, azokra különös tűzcsóvák repültek durrogva.

– Lángol a házunk! – kiáltotta hisztérikus hangon Takumi, és eliramodott.

Hiro innen nem láthatta a saját házukat, mert azt elfedte egy bambuszokkal benőtt kiszögelés. Takumi után vetette magát, most ő üldözte társát. Szíve a torkában vergődött és lüktetése az agyát hasogatta. Mit jelentsen ez az egész?! Honnan jöttek a rettenetes idegenek?! Miért rombolnak és gyújtogatnak?! Talán öldökölnek is?!

Valamennyi szívütése a szemébe is beledöfött, vörösre festve a valóság képeit. Rohant, mint még soha, ahogy az inai bírták, minden pillanatba az elbotlás, nyakszegés veszélyétől fenyegettetve. Innen a hegyfok felől a Josimora porta az első, hamarosan elő kell bukkannia. És valóban föl is tűnt a kis ház a fák között, látszólag érintetlenül.

Takumi robogott tovább, Hiro lelassított, megállt, aztán úgy döntött, mégis fut tovább a barátja után. Ekkor eléjük toppant Kazuma halász, Takumi apja. A férfi egészen föl volt dülva, csapzott haja kivörösödött arcába lógott.

– Megállni! Álljatok meg, a *Kodzsinra*!

– Hol van, anyám!? – ordította Takumi, és elcsúszott, nagyot esett. – Hol van, anyám!?

– Menekülnünk kell! Ne ordibálj!!

Hiro hirtelen az otthona felé fordult, átugrotta a bambuszkerítésüket. Kazuma utána sűrűlt.

– Hozd a *Kodzsikit* meg a „tácsit”!!

Hiro bevágódott a házba, szülei után kiáltozott. De nem érkezett válasz, nem tartózkodott itthon senki. Ehelyett Kazuma halász hangját hallotta, aki az ablakon át rikácsolt hozzá.

– Hiro-*kun*! Apád parancsa, hogy fogd a könyvet meg a kardot és gyere! El kell menekülnünk a szellem ösvényen! Gyerünk már, fiam!

A fiú tompán engedelmeskedett. Magához ragadta a *Kodzsikit* meg apja fegyverét, és sietett ki.

– Hol van apám meg anyám?

A férfi megrázta a fejét, mintha bőszené a kérdés.

– Induljunk!! Ők már várnak ránk!

Ebben a pillanatban feltűnt egy hátborzongató kinézetű lovas harcos. Úgy száguldott feléjük, mint egy veszett démon. Nagyfejű, csúf lovának fekete füstként lobogott a sörénye, gazdája, a csupa szőr alak íjat feszített és feléjük lőtt.

– Ugrás!! – kiáltotta Kazuma.

Hiro feje mellett egy hajszállal hasított el a nyílveendő, tolla szinte érintette az orrát, majd belefúródott egy bambuszfába. Különös, de megérezte az idegen tárgy szagát, amelyet a halálszaggal azonosított. Ösztönösen

megugrott és rohanni kezdett az eliramló Kazuma és Takumi után.

Mintha nem is ebben a világban lennének. Föl is merült benne: nem rémálom ez, ami vele történik? Hiszen az egész olyan hihetetlen! Amit a hegyfokról látott, az a rengeteg hajó, szinte képtelenség! Lángoló házak, fénycsóvák a levegőben, durranó hangok, eszelősen visongó emberek, s ez a démoni lovas. Kis híján a halántékába fúródott az a nyílveessző!

Teste egyszerre érzéketlenné vált. Tudta, hogy a szellem ösvényen fut, kezében a *Kodzsikival* meg apja kardjával. Az ösvényen már biztonságban érezhette magát, hiszen ezen a lovas nem követhette, ámbár ez nemigen tudatosult benne. Annyira keskeny és láthatatlan volt a csapás, hogy csak a környékeliek, a szigeten születettek igazodtak el rajta. Futott, futott, és vágyott arra, hogy végre találkozzék a szüleivel, és a nyakukba ugorjon, és elmondja nekik, hogy bután viselkedett, továbbra is szófogadó fiuk lesz.

Nem mérlegelt, nem gondolta végig, hol is várhatnak őrá a szülei. A nyílveessző sokkoló hatása még benne volt, zavarában Kazuma szavait apja parancsaként értelmezte. Az sem merült föl benne, hogy apja miért hagyta hátra a lelkét, tácsit. Csak rohant. Testi érzéketlenséggel, eltompult elmével.

Egy idő után a test megmakacsolja magát, a lábakból kiremeg az erő, mindhárman meglassultak, és futásuk vánszorgássá módosult. Kazuma úgy zihált, hogy szinte uगतott, de Takumi és Hiro is a rosszullet határán

kapkodta a levegőt. Miért? Miért? Hiro szenvedett: mégsem álom ez, szörnyű valóság!

Elértek egy parányi öblöcskét. Itt találkoztak két nővel és két férfival, akik azzal vesződtek, hogy vízre taszigáljanak egy nagyobbacska halászbárkát.

– Testvérek... – zihálta Kazuma – Jöttünk, segítünk...

– Az ördögök? – kérdezte riadtan az egyik nő.

Kazuma halász megrázta a fejét, mintha azt mondaná: nincs ennél borzasztóbb.

– A tájfun pusztítsa el az átokfajzatokat!

Hiro egyik emberben sem ismert apjára, anyjára. Nem volt hozzá hangja, hogy megkérdezze, maga is nekifeszült utolsó erejével a bárkának. A jármű végre a vízre siklott, valamennyien beugráltak, Hirot kivéve.

– Hol vannak?... – fordult Kazuma felé elkínzott arccal.

A férfi válasz helyett csípőn ragadta és kíméletlenül belendítette a bárkába.

* * *

Mizuki árva kislány volt. Szüleit olyan régen elvesztette, hogy nem is emlékezett rájuk. Gyámja Macu apó, anyai nagyapja volt, aki egyetlen vérszerinti rokonának számított. Legalábbis másról nem tudtak. Mizuki minden szeretetét nagyapjára ontotta, amelytől az öreg szabadulni sem tudott, és ez kétszeresen is megterhelte érzékeny lelkét. Egyfelől annyira imádta ezt a kislányt, ahogyan soha senkit, még hajdanán a saját gyermekét sem. Másrészről tudta, hogy napjai meg vannak számlálva, nem

lesz képes Mizukit fölnevelni, a jövő ismeretlen rémként vicssorog reájuk.

Mizuki azonban erre még sose gondolt. Volt egy rizsszalma babája, amelyet Macu apó készített neki nagy gondal, azzal játszott álló nap. A babáját Urasima Tarónak nevezte, kedvenc meséje után, melyet ki más, mint nagyapja mesélt neki unos-untalan. Mizukit könnyekig meghatották a mesék, de leginkább Urasima Taró története, amely a szépségével és képtelenségével erősen foglalkoztatta gyermekelméjét. És anyjára, apjára igyekezett gondolni, akiket sosem láthatott, legföljebb elképzelt, és az időnek olyan mélységeibe ringott, amely egygyé oldotta a természettel. Ilyenkor azonosulni tudott a lehulló virágszirommal, a kérész elmúlásával, a kabóca hanyatlásával, és megérintette az örök körforgás édesbús misztikuma.

- Anyám is szerette a meséket, nagyapó?
- Szerette bizony.
- Neki is készítettél rizsszalma babát?
- Ahogyan mondod, lelkem.
- És anyám hogyan nevezte a babáját?

Fogas kérdés, az öreg hunyorogva lesett unokájára. Szomorítsa el azzal, hogy bizony akkoriban nem törődött az ilyesmivel?

- Várjál csak. Valahogy nem jut az eszembe. Hogy is...

Mizuki kíváncsian várta nagyapja válaszát, nagy szeme szabályosan kerek lett, mint egy kismadárnak. Aztán megsajnálta a töprengő öreget, vékony kezével legyintett.

- Nem baj, majd eszedbe jut.

– Úgy, úgy, biztosan eszembe jut később.

Sovány, törekeny teremtés volt Mizuki, tekintete nyílt, orcája kialakulatlan, de hogy szép eladóleány lesz-e majd belőle, azt még nem lehetett megmondani. Macu apó szerfölött fájlalta, hogy már nyolcévesen munkára kellett őt fognia. Nem tehetett mást, egyedül már nem bírta volna megművelni a rizsföldjüket, amely szinte egyedüli megélhetési forrásuk volt. Az adószedő is állandó rettegésben tartotta őket, kifogásolta, hogy keveset termelnek, fenyegetőzött, hogy elzavarja őket a területről és arra érdemesebb családnak adja oda ezt a kövér földet. Azért mondta kövérnek, hogy szavainak nagyobb súlyt adjon, hogy állandó félelemben tartsa Macu apót, hátha több terményt tud ezáltal kicsikarni. Máskülönben ugyanolyan gyenge minőségű volt ez a földecske is, mint a szomszédoké. Kjúsun nincs olyan jó termőföld, mint Honsun. Épp a törvény embere ne tudná ezt.

Egyik reggel Mizuki előbb ébredt fel, mint nagyapja. Ahogy szokta, fölült, kitörölte kis öklével szeméből az álmot, és Macu helyére tekintett. Meglepetten látta, hogy a másik fekvőgyékényen még ott hever az öreg.

– Nagyapó... – suttogta a kislány, de az mozdulatlan maradt.

Nem gondolt semmi rosszra, magához ölelte babáját, kiriglizte az ajtót, beáradt a fény, a szabadba vitték vékonyka lábai, érezte meztelen talpán át, hogy meleg a föld, a nap is magasról tűz alá, tehát elég későre járt már a délelőtt. Mindössze egy viseltes alsóing fedte Mizuki vézna testét, ezen kívül nem is volt másik ruhája. Ha

hidegre fordult az idő, nagyapja bebugyolálta egy öreg kendőbe, amely még az anyjáié volt, és ki sem mozdultak otthonról. De most nyár volt, meleg napok követték egymást, attól lehetett tartani, hogy kiszárad a rizs ültetvény.

Mizuki egy férfit pillantott meg, aki éppen feléjük tartott. Felismerte azonnal, Harunobu volt az, a szigorú adószedő. Jellegzetes járással közeledett, az egyik lábával mindig nagyobbat lépett, mint a másikkal, a hosszabb lépésnél pedig az egyik kezével a combjára támasztott, és előbbre lökte felsőtestét. „Így jár az olyan ember – jegyezte meg egyszer nagyapó –, aki soha életében nem cipekedett.”

– Macu hol tekereg? – kiáltotta már messziről.

Megint jön az okvetetlenkedés, mint általában, riadt meg a kislány. Igyekezett hát nagyon szolgálatkész lenni, ahogyan a nagyapjától tanulta.

– Nem kelt még föl, biztosan nagyon fáradt, hiszen öreg. Kerülj beljebb, Harunobu-*szan*, pihend ki magad, a naptól is védve leszel...

– Hogyhogy nem kelt még fel?! A lusta bálnáját neki! – Félretaszította a kislányt, belépett a házba.

– Ébresztő, Macu, a mindenségedet, *Inari* megbüntet a mihasznaságodért.

– Ó... – hallatszott erőlenül a fekvőhely felől. – Te lennél az, Harunobu-*szan*? Nem tudom, mi van velem, hogy így elaludtam.

– Csak nem beteg vagy?

– Jaj, hát nem lehetek én beteg, hová is gondolsz, kelek már, a munka az szent, azt el kell végezni...

– Na csak azért, mert elzavarlak innen benneteket, ha parlagon marad a föld.

Az öreg fölkecmergett, de olyan bizonytalanul állt roskatag lábán, hogy attól lehetett tartani, összerogy.

– Nem űznek tán csúfot velem az istenek...

Mizuki még sosem figyelt föl így nagyapjára. Most Harunobu mellett egészen töpörödöttnek és gyöngének látszott. Nincs talán valami baja? Itt azonban megálljt parancsolt gondolatának. Az ő nagyapjának nem lehet semmi baja, mert jámbor ember, aki mindig imádkozik az istenekhez. És Mizuki is imádkozik érte Amateraszu istennőhöz, az égen világítóhoz. Tavaly nyáron elzarándokoltak az Aszo hegyére, a híres sintó szentélyhez, ahová ajándékot is vittek és megütötték a szent harangot. Mizuki ott megérezte az istenek jelenlétét, és bizonyosra vette, hogy óhajai meghallgatásra találtak.

Az öreg és Harunobu leballagtak a rizstáblához, Mizuki csendben követte őket, kezében a szalmababával. Az adószedő széles taglejtéssel mutogatott.

– Pár nap múlva aratni kell, a mélyebb földeken már tegnap elkezdtek a munkát. Szerencsésnek mondhatod magad, mert a szárazság ellenére tűrhetőnek mutatkozik a termésed.

– Minden az égiek kegyétől függ. Én már a holnapot is csak homályosan látom...

Macu az unokájára tekintett.

– Eredj már, Mizuki, nézd meg a zsilipet, nem szennyeződött-e el.

A kislány furcsállotta a kérést, hiszen jószerével minden nap látták a zsilipet, amely egy erecske vizét vezette a földjükre, ha szükségeltetett. Most a szárazság elapasztotta a forrást, tehát el sem szennyeződhetett. Mégis úgy érezte, szót kell fogadnia, hiszen nagyapja szavainak mélyebb okai vannak.

Macu megvárta, hogy unokája eltávolodjon, aztán az adószedőre tekintett. Száján szedte a levegőt, szederjes nyelve szikkadt alsó ajkán nyugodott, mint az olyan elaggott embernél, akinek már minden mozdulata nehezebbre esik.

– Tisztelt Harunobu-*szan*. Derék, istenszerető embernek ismertelek, ezért bátorkodom hozzád fordulni. Egyedül kell meghalnom, Mizuki ne legyen mellettem. Vedd magadhoz a kislányt, és legyen vele tiéd a rizsföld. Viseld gondját addig, ameddig párra talál. Házassíts ki tisztességgel, aztán már nem lesz rá gondod. Megteszed ezt, Harunobu-*szan*, vagy forduljak máshoz?

Az adószedő hirtelen szélesen elvigyorodott, aztán rendezte vonásait. Végiggondolta ő már ezt néhányszor, azért is magasztalta a földet, s hajtogatta mindig, hogy nincs megelégedve a munkával. De a hallottak rögtön az ellenkezőjét mondatták vele.

– Nagy kérés ez, Macu-*szan* – lám mindjárt megadta a tiszteletet –, hiszen szerény hozamú ez a földecské és Mizuki még csak kilenc éves, soká lesz belőle eladólány, no meg magam is etetek hat éhes száját. De sosem

bocsátanám meg magamnak, még ha az istenek meg is bocsátanának, ha nem segítenék rajtatok. Neked már nincs szükséged semmire, tisztességgel éltél, vár rád az igazak országa, ahol nem lesz már gondod semmire. Köss mindent egy batyuba, és már viszem is Mizukit.

Az öreg bólintott, tőle telhetően mélyen meghajolt.

– *Dómo*, Harunobu-*szan*, az istenek tegyék boldoggá napjaidat! Így nyugodt szívvel hagyom el ezt a világot.

Az öreg magához intette Mizukit. A kislány nagypapjához szaladt, aki kézen fogta és bevezette a kunyhóba.

– Valami történt, nagypapó?

– Hallgass meg és fogadj szót – zihálta az öreg és egy pillanatra megtántorodott, unokája vállára kellett támaszkodnia. – Elmész Harunobu-*szannal*, én már nem tudom gondodat viselni.

– De én félek Harunobu-*szantól* – ijedt meg a kislány. – Én nem akarok vele menni, én itt akarok maradni veled, nagypapó.

Macu remegő keze a kislány fején matatott.

– Velem már nem maradhatsz, mert az én időm lejárt.

– Milyen időd járt le, nagypapó? – nyílt el a kislány tekintete és fölneézett, keresve az öreg tekintetét. A lelkében azonban pontosan érezte, hogy nagypapja az elmúlásra gondol.

– Majd elmondja neked Harunobu-*szan*. – Az öreg kerülte unokája pillantását. – Fogadj szót, no, ott a kendő, tedd bele a szilkét, a cinbögrét, a kagylókanalat, a vánkosodat, a gyékényedet, a takaródat, kösd jól össze, vidd magaddal.

– És neked mi marad? Miből fogod enni a rizst.

– Ahová én megyek – pihegte Macu –, ott aranyedényt adnak. Harunobu-szantól nem kell félned, sosem bántana egy ilyen kislányt, mint te.

Mizuki kelletlenül teljesítette a kérést, összepakolta a felsorolt holmikat, a batyut a hátára vette. Az öregnek gyöngéden meg kellett taszítania.

– Eredj...

A kislány nekiindult, de pár lépés után visszafordult. Nagyapja az ajtóban állt, ráncos arca a fájdalomtól egészen elváltozott. Mintha már nem is lenne azonos önmagával. Remegő kezével intett Mizukinak, amelyet búcsúzásnak is lehetett érteni, meg bátorításnak is. Mizuki ólomszívvvel folytatta az útját, azt remélve, hogy úgysis mindjárt csoda történik és nagyapja kitárt karokkal visszahívja.

Pár lépés után megint visszafordult, de a kunyhó ajtaja már be volt hajtva. Mizuki szeméből ömleni kezdett a könny. Kisvártatva semmit se látott a szemét elfedő könnyfüggönytől.

* * *

Hiro magához tért, és hirtelen nem tudta, hol van. Hasa alatt hevert apja vászonba rejtett kardja meg a *Kodzsiki*. A szél füttyült, a deszka nyöszörgött: hiszen bárkán utazik. Először Takumit látta meg, aki fakó arccal gubbasztott mellette. Hirtelen szíven ütötte a felismerés.

– Hol van apám meg anyám? – kérdezte barátját.

Takumi nem válaszolt, Hiro megismételte a kérdést.

- Ahol az én anyám meg a nővérem – felelte rekedten.
– Megölték őket az *onik* (ördögök).

Hiro csak pislogott maga elé, sehogy se jutottak el tudatáig a szavak. „Megölték őket az Ördögök.” Ismeretlen férfiak és nők kuporogtak körülötte, a bárka farában Kazuma halász tartotta a kormányrudat. A vitorlát élénk szél dagasztotta, az égen dél felé rohantak a felhők. „Megölték őket az ördögök.”

– A Hakata-öbölben vagyunk – közölte szárazon Kazuma.

Hiro föltápászkodott, a mellvédbe kapaszkodva tekintett kelet felé, amerre haladtak. Előttük terült el az egyik japán nagysziget, Kjúsú. Ó, Amateraszu, nem árvagyerekként akart erre a földre jönni! Torkát fojtogatta a sírás. Egy szamuráj nem sírhat! De a könnyeinek nem tudott parancsolni.

A hajófarba araszolgatott. Soká nyeldekelt, míg meg tudja szólalni.

– *Szumimaszen*, Kazuma-szan, hogyan történt?

A halász megrendült a kérdéstől, hiszen ő is elvesztette a feleségét meg a lányát. Borzasztó nehezeére esett válaszolni. A szél kisöpört szeméből egy kövér könnycseppet, és besodorta a tengerbe.

– Anyád rizsért ment a kikötő piacára, amikor megjelentek a koreai hajók. Senki se gondolt először rosszra, az én asszonyom is odament száját tátani, bár ne ment volna. Koreai katonák meg mongol lovasok özönlöttek partra és szó nélkül elkezdtek gyilkolni. De mindenkit, válogatás

nélkül. Őket az elsők között ölték meg. Rohantam elő én is a zajra, és akkor találkoztam apáddal. Kutyafuttában rám parancsolt, hogy mentselek meg téged, mert Gonourában mindenkinek vége. Még láttam messziről, ahogy karddal nekimegy az idegeneknek. Levágott több gyalogost meg lovast is, végül lenyilazták. Legalább nyolc nyílvevő terítette le. Akkor beláttam, hogy semmi remény, legfeljebb titeket tudlak még megmenteni...

Hiro nem emlékezett arra, hogyan kötöttek ki Hakata kikötőjében. Tompán, süketen szállt partra, arra ment amerre irányították. Kazuma beszélt valami hatósági emberrel, aki díszes *moncukit* (drága ruhát) viselt, aztán kaptak jóra való emberektől egy marék rizst. Hiro lassan magához tért, és felfogta, hogy körülötte mindenki a történeteket beszéli.

– Az átkozott Kubilaj kán, beváltotta hát a fenyegetését!
– csikorgatta a fogát egy *uwagiba* (harci ruhába) öltözött *busi* nemes. – Évek óta fenyegeti Kamejama császárt, hogy hódoljon be, küldjön adóajándékokat. De nagyurunk, Hódzsó Tokimune *sikken* ellenezte a megalkuvást, és visszaüzent, hogy Nippon soha nem hajol meg Dzsingisz kán unokája előtt, soha nem lesz a Jüan-állam része!

Újabb menekültek érkeztek Ikiről meg Cusima-szigetéről is. A szerencsés túlélők elmondták, hogy a kán harcosai mindkét szigetet elfoglalták, az összes japán bárkát elsüllyesztették, ezután nem menekül meg onnan csak a madár.

Este valami kertben egy pagodatető alatt húzódtak meg, hogy mi lesz velük a későbbiekben, még át sem

gondolták. Már kora reggel sürgölődés, izgatott lótás-futás kezdődött a kikötőben. Aki csak tudott, odatódult, hogy új híreket halljon. A parti őrség nemrégiben tért vissza, és beszámoltak a Jüan-hadsereg mozgásáról. Kiderült, hogy a mintegy nyolc-kilencszáz hajóból álló ellenséges flotta nagy része fölszedte Iki-szigete mellett a horgonyt és elindultak Kjúsú felé, még hozzá Hinoura város irányába.

– Figyeljétek meg – ordibálta egy magas, sovány hajós –, hogy az ördögök pár nap múlva itt lesznek a Hakata-öbölben. – A tömegben a félelem moraja hullámszórt át. – Mert mit látnak majd, ha megközelítik Hinourát? Magas, veszélyes part, alattomos sziklaszirtek. Még egy-két hajójuk is zátonyra fog futni, süllyedne valamennyi a tenger mélységes fenekére! Belátják, hogy ott lehetlenség partra szállni, fordulnak, és jönnek északra, mifelénk, bevitorláznak a Hakata-öbölbe, és észreveszik, mert annyira nem bolondok, hogy itt sekély a part, alkalmas arra, hogy szárazra lépjenek! Ha nem lesz igazam, rohasszák testemet gennyese kelevények!

– Igaza van! – kiáltott egy öblös hang.

– Magasságos Amateszaru! – siránkozott egy nő. – Meneküljünk, mert ezek nem kegyelmeznek még a csecsszopónak sem!

Hiro látta, hogy nagy sietve előtolakszik az a harci ruhás nemes, aki tegnap Kubilaj kánról szónokolt.

– Ne keltsetek rémületet, hajósok! – kiáltotta erős hangján. – Dadzaifu mellett már gyülekeznek a szamurájok meg az *asigaruk*. Erőltetett menetben délre itt lehetnek! Tanácsos azonban a lakosságnak elhagynia Hakatát!

Nyugalomra intek mindenkit, rendezetten, fegyelmezetten hagyjátok el a várost!

Kazuma, Takumi és Hiro a csődület szélén álltak, a fiúnak övébe volt tűzve apja kardja. A szavak hallatán erősen megszorította a fegyver markolatát, és indulatosan kibökte.

– Én maradok! Annyit ölök meg az ördögök közül, amennyit bírok!

– Én is maradok! – heveskedett Takumi. – Szerzek egy fegyvert és bosszút állunk!

Kazuma halász grabancon ragadta a két fiút és durván kirángatta őket a tömegből. Amikor már az avatatlan fülek hallótávolságán kívülre kerültek, úgy meglódította őket, hogy egyik jobbra, a másik balra esett.

– Maradtok ám a jó nyavalyába! Éppen ti kellettetek a szamurájok közé, két zöldfülű kutyakölyök. – Haragos szemmel suhintott Hiro felé. – *Hiro-kun*, nekem azt parancsolta apád, hogy mentselek meg. Nekem az ő szava szent, mert igaz ember volt, és én szerfölött tiszteltem őt, dehogy is hagyom, hogy a halálba rohanj. És vedd ki azt a kardot az övedből, és szégyelld magad, nem vagy még arra méltó, hogy a „tácsit” viseld!

A felkelő nap már ott látta Hirot egy hosszú menet közepén, amely kelet felé vonult a tartományi székhely, Dadzaifu irányába. Hakata lakói meg a szigetekről elmenekült túlélők voltak ők, asszonyok, gyerekek, öregek, fegyverforgatásban járatlan hajósok és iparosok. Hiro szívére vette Kazuma halász szavait, apja kardját ezúttal a kezében, vásznába visszarejtve vitte. Lelke azonban

lázadozott: miért nem maradhatott ott, hiszen neki elszámolnivalója van a nyugati ördögökkel, elégtételt kell vennie a szülei haláláért! Egy fiúnak ez a kötelessége, és ha hősi halált halna, csak híven követte volna őket.

Éjszakára hevenyészett sátrakban aludtak, amelyeket Tokimune *sikken* jóvoltából a helyi intézők bocsátottak a menekülők rendelkezésére. Jóérzésű helybéli földművesektől kaptak rizstallért, halpogácsát, így nem kellett üres gyomorral elpihenniük. Hiro hallgatta az emberek csöndes beszélgetését, amelyből megértette, hogy a Jüan-hadsereg betörése nem derült égből villámcsapás. A mongol kán, Kubilaj, már évek óta küldözgette a követeit Japánba, amelyben meghódulásra szólították fel a kiotói császárt meg a kamakurai sógun. Mindkét helyről visszutasítást kapott, ámbár rossz nyelvek szerint Kamejama császár még hajlott is volna engedményekre, viszont a kamakurai hadikormányzat határozottan ellenszegült a követelésnek. Korejaszsu sógun, aki ez időtájt erősebb volt a császárnál, Hódzsó Tokimune *sikkenre*, (régensre) bízta az ország védelmét, aki lelkiismeretesen munkához is látott. Ezért nem értette Hiro, hogy a csudában nem tudott ő eddig erről semmit. Apja, aki nyilván hallott a követjárásról, miért nem említette soha. Talán azt gondolta, hogy soha sem kerül sor a támadásra?

Másnap elérték Dadzaifut, amely a kamakurai sógunátus Kjúsúi székhelye volt. Furcsa település, egy katonai garnizonnak és városnak volt a keveréke. Hiro csipkés eresztű szép pavilonokat látott, amelyek körül sok apró viskó szerénykedett. Egy magas kerítéssel körülvett

laktanya mellett haladtak el, amelynek nagy kapuja előtt pompás lovas-szamuraók tömörültek.

– Mennek az öbölhöz – gondolkodott hangosan Kazuma halász.

Micsoda szilaj, büszke *busik* voltak, öltözkük kifogástalan, és valamennyi harci felszerelés rajtuk, a szárnyyszerű vállvédőtől kezdődően az arcukat takaró bőrmaszkon át a gazdagon díszített sisakig. És valamennyinek ott tornyosodott a hátán az óriásíj, amely hosszú kardjuk mellett a másik halálos fegyverük volt. Hiro bámulta őket, a lelke tágult, egyre inkább eltöltötte a büszkeség, aztán hirtelen elfogta a szégyen.

– *Szumimaszen, Kazuma-szan* – fordult a halászhoz. – Bután viselkedtem, méltatlanul apámhoz. Nincs még itt az ideje, hogy karddal essek a betolakodók sokaságának. Inkább fohászok az istenekhez, és köszönetet mondok, amiért megmentetted az életemet.

– *Dómó* – bólintott a férfi. – Örülök, hogy ezt belátod, Hiro-kun. Megértem én az indulatodat, de aki szamuraó akar lenni, legelőször tanuljon önfegyelmet.

Hiro szomorú lelkében csekély vigaszt jelentett a felismerés: nincsenek szülei, így elhárult az akadály, hogy szamuraó legyen. Amateruszu és valamennyi isten bocsássa meg gyarló gondolatait.

A Dadzaifut ellepő menekültek minden szabad teret, utcát, szögletet elfoglaltak. Hiro azon töprengett, vajon hová telepedhetnének le, mert a hosszú gyaloglástól már igencsak elfáradt. Kazuma azonban nem azt nézte, hová heveredhetnének le, hanem a két fiút kivezette a város

szélére, és bezörgetett egy magányos házikóba. Kisvártatva egy idős házaspár bújt elő, és rövidlátó szemmel kutatták az érkezőket. Aprócskák voltak mind a ketten, de arcukról jóindulat sugárzott.

– Maszahiro-szan, Tomoko-szan, én vagyok az, Kazuma.

A hangjáról már megismerték.

– Ó, kedves unokaöcsém! – kiáltott fel az öregember. – Hát honnan jössz te ilyen váratlanul, áldják lépteidet az istenek! Csak nem...

– Onnan bizony – szólt halkán Kazuma. – A sors kegyelméből megmenekültem, és ezt a két gyermekembert is sikerült magammal hoznom.

A két öreg a halászhoz cammogott, könnyes szemmel átölelték, de később kijárt az érzékeny üdvözlésből a fiúknak is. Aztán beinvitálták a házba az elcsigázott jövevényeket, asztalhoz ültették őket, az öregúr egyik kérdést a másik után tette föl, mialatt az asszony ételt rakott eléjük.

– Mi történt? Hol a párod? És a leányod? – Hiro felé bökött – Ki ez a kedves fiú? Mondj el mindent, még, ha szomorú lesz is.

És Kazuma halász mindnyájuk nagy fájdalmára elmesélte a tragikus eseményeket. Hiro szeretett volna elfutni, valahová messze, hogy ne hallja még egyszer a borzalmakat. De aztán rájött, hogy sem a múlt, sem a bánat elől el nem menekülhet, ami vele történt, azt egy életen át cipelni kell.

A beszámoló végén az idős házaspárral együtt kimentek a kertbe és rizspapír lámpásokat gyújtottak az eltávozott lelkek tiszteletére. Ezután szutrát énekeltek késő éjszakáig.

* * *

Mizuki nem sejtette mi vár rá az adószedő házában. Amikor megérkezett, hátán a nagy batyuval, Harunobu asszonyának megesett a szíve rajta.

– Jaj, de vézna, törékeny! – sopánkodott. – Téged felkap a szél és elröpít. – Mikor azonban megtudta, hogy ura örökbe fogadta, és ezután őt is etetnie kell, mindjárt gyanakvással szemlélte a kislányt. – Remélem, nem tetves, és szelíd a természete.

– Olyan lesz, amilyenné idomítod – mordult rá Harunobu.

A ház tágasnak tűnt Mizuki szemében, és kellemesnek találta, hogy a szoba tatamival volt borítva, és nem a csupasz földön kellett állnia, mint otthon. Előbújtak az adószedő gyermekei, összesen öten, és kíváncsian méregették a szurtos jövevényt.

– Legelőbb meg kell fürdetni – fintorgott az asszony. – És a pendelyét se árt kimosni.

Harunobu dohogott, de aztán maga vitte ki Mizukit az udvarra, beállította egy dézsába, és saját kezűleg csuktakolta le pőre testét. A kislány didergett a hidegtől és irultpirult is, hiszen már éppen túlhaladta szemérmertlensége

korát. Mindegy, ezt kibírja, aztán ilyesmire soha többé nem kerül már sor.

Kapott tiszta gyolcsinget, amelynek tapintása olyan örömmel töltötte el, hogy kis híján sírva fakadt. Vacso-raidőben Mizuki asztalhoz ült a család valamennyi tagjával, csodálattal tekintett körül: a sarokban lámpás világított, az asztal közepén mécses. Soha ilyen különleges szépséget még nem látott, olyasféle hangulat kerítette hatalmába, mint amikor meleg nyári estéken nagyapjával kiültek a kunyhó elé, és bámulták az égen a teliholdat meg a csillagokat. Nos, az volt hasonlóan szívmelengető.

Fatálkában illatozó *szusit* (ecetes főththalas rizst) tettek eléje. Akaratlan arra gondolt, hogy nagyapjának ez már soha nem adatik meg. S ettől úgy elfacsarodott a szíve, hogy nem tudta a sírását visszafojtani. Mindkét karját szégyellősen az arca elé tette és zokogott.

– Elég már, elég! – hallotta Harunobu korholását.

De nem bírta abbahagyni. Nagyapja fehér haja, ráncoktól barázdált ábrázata jelent meg előtte, és úgy érezte, menten megszakad a szíve. Nem volt neki rajta kívül senkije ezen a világon, hát hogyan élhet ezután nélküle!

– Eredj el az asztaltól, böngőmajom! – kiáltott rá a férfi.

Mizuki megriadt a durva hangtól, hátrább csúszott, sírása megcsendesült. Aztán kis idő után elapadtak könnyei, csak a mérhetetlen fájdalom maradt meg. A család enni kezdett, a gyerekek is eleget bámulták a kis böngőborjút, a tálkájuk fölé hajolva három ujjal csipegették föl sebesen az ételt. Miután valamennyien befejezték az evést, Harunobu odavakkantott az árvának.

– Gyere, no, egyél!

Mizuki nesztelen az asztalhoz csúszott, és olyat tett, amelyet ebben a házban még senki se látott. Bal kezével belemarkolt az ételbe, és a tenyerét edényként tartva szája előtt, abból szedegetett másik kezével.

– Mit csinálsz, te! – bődült el a férfi, és visszakézből szájon ütötte a kislányt.

Mizuki följajdult, a szájában lévő rizsszemek szétrepültek, a kezéből is kiszóródott az étel. Ezzel pedig az aszony haragját váltotta ki. Tenyerével Mizuki fejére csapott.

– Összeszemeteled a házamat?! – Ismét lecsapott a tenyér. – Ilyet az én gyerekeim se csinálhatnak, nemhogy te!

Mizukit még soha senki nem ütötte meg eddig. A bántalmazás fájdalmát ez első pillanatban túlnőtte az elképedés. Ártatlan nagy szeme rákerekedett a házaspárra.

– Mi az, nem tetszik az idomítás!? – harsant a férfi hangja, és ezúttal hatalmas pofont mért a kislány arcára.

A vér már a legelső ütésnél kiserkent Mizuki ajkán, de csak most lehetett észrevenni. Be is szennyezte magát a férfi az utolsó pofonnál. Úgy bámult véres tenyerére, mintha valami szerfölött undorítót láma.

Az árva összekuporodott, akár a megrúgott kiskutya, aki jelzi behódolását. De minden pillanatban attól rettegett, hogy tovább verik, ezért mozdulni sem mert. Nyelve érezte az ajkán szivárgó vér édeskés íret. Az étvágya elment, de nem is kínálták többé.

Lefekvéskor az asszony félretolta az asztalkát és sorba kitergette az alvógyékényeket. Mizuki félve bontogatta batyuját, de azért kicsit büszke is volt, mert mégsem üres kézzel jött, még alvógyékényt és takarót is hozott magával. Harunobu kifordult valamiért, de az asszony bizalmatlanul leste a kislány ténykedését. Ahogy Mizuki kezébe fogta az alvógyékényét, segélykérően fölneztet. A nő kiragadta kezéből, és elkezdte szaglászni.

– Ez bűdös, kidobjuk!

Mindeközben kihullott a batyuból a szilke, a cinbögre, a kagylókanál. Nagypó összes adománya. Az asszony homlokát ráncolva bámulta.

– Mi az? Ezt dugdostad előlem?

– Nem, tisztelt asszonyom, nem. Hiszen Harunobu-*szan* tud ezekről.

Az adószedő éppen akkor tért vissza.

– Mit hallok? Emlegetni merészelsz, amikor nem vagyok jelen?!

Az asszony kifakadt.

– Ó, kedves uram, minek hoztad ezt a haszontalan, illetlen, alattomos gyereket a nyakamra?

– Megtanulja a rendet, vagy jajkeserves lesz neki!

– Majd elvállik!

Mindent, amit csak Mizuki magával hozott, elvettek tőle. Még a rizsszalma babáját is, Urasima Tarót. A kislány tiltakozni sem mert, nehogy megint bántsák. Neki így nem jutott sem derékalj sem takaró. Nem törődtek vele, az asszony eléje vetett egy darócpokrócot.

– Nesze, ebbe bugyoláld magad! Ott a sarokba elférsz.

Harunobu gyerekei vastag gyékényre fekhettek, meleg takaróval takarózhattak, tehát ő más, csak egy betolakodó. Ő, aki soha nem akart ártani és nem is ártott senkinek. Gyermekszíve berzenkedett: hát nem látják, hogy ő inkább meghalna, semhogy haszontalankodjék, illetlenkedjék, sumákoljon. Miket állapított meg róla ez a rosszindulatú asszony? Hiszen nem is ismeri még!

Az anya egy kancsó vizet hordozott körbe gyermekei között. Mizuki most jött rá, mennyire szomjas. A gyerekek éppen hogy csak belenyaltak. Mizuki könnyörgő szemmel tekintett a nőre. Az tétovázott valameddig, aztán kelleetlenül feléje nyújtotta az edényt. A kis árva úgy nyeldekelt, olyan hevesen, mintha napok óta nem ivott volna. Meg is itta az ösztet, és lihegett utána, mint egy kis állat.

– Legközelebb lassabban, mert még megfulladsz! – szájalt rá az asszony.

Harunobu elfújta a lángokat, vaksötét zuhant a szobára. Mizuki betekerte magát a durva takaróba – bántóan irritálta csupasz lábszárát, karját a szövet –, igyekezett elhelyezkedni. Se a vánkos, sem Urasima Taró nem volt vele! Sehogy se talált olyan testhelyzetet, amely kényelmes lett volna a számára.

– Ne fészkelődj! – mordult rá a férfi.

Mizuki megmerevedett. Jóságos Amaterasz, hát meg sem moccanhat?! Rátört a sírás. Mindent elkövetett, hogy visszafojtsa, tenyerét az orrára, szájára tapasztotta. Így viszont egy idő után nem kapott levegőt.

– Te bőgsz? – kérdezte nyersen a nő.

– Nem... Nem bőgök, asszonyom.

– Ajánlom is, mert elnászpángollak! Pisszt se halljak többé!

Mizuki ijedtében abbahagyta a sírást. Most már se mozdulni, se szipogni nem mert. Soha még ilyen szörnyű napja nem volt, és most folytatódik ezzel a pokoli éjszakával. És szédítő arányok! A kislány még soha nem érezte, hogy egyetlen nap ilyen hosszú lenne, és ilyen hosszúak lennének benne a tér- és időbeli távolságok. Reggel még boldogan ébredt a kunyhóban, és babájával kezében téblábolt a szabadban. Milyen vidáman sütött a nap és daloltak a tágas ég madárkái. Olyan régen volt! És otthagyták nagyapót, átjöttek a hegyen, végig-hosszig az árnyas ösvényen, és ide érkeztek, ebbe a takaros, de szigorú házba. Az a kedves kunyhó is olyan messze van már!

Mennyivel jobb az erdő fáinak, a víz halainak, és még a bogárnak, a földben lakó gilisztának is! Létüket nem nyomasztja sem az idő, sem a távolság. Nagyapó szerint az ember a legboldogtalanabb lény a világon. Ezt Mizuki nem értette, sőt tagadta, és meg is mondta. „De nagyapó, én sokszor olyan boldog vagyok, hogy nem hinném, hogy egy kabóca boldogabb nálam.” Nagyapó erre csak ingatta a fejét és így magyarázott. „Nem az a boldogság, lelkem, ha néha majd kiugrasz örömedben a bőrből, hanem az, ha soha nem érzel boldogtalanságot. A nagy természetben meglévő élőlények nem ismerik az emberi mércével mért boldogtalanságot. Az istenek azért küldik az elégedetlen lelkeket a földre, azért bujtatták emberi testbe, hogy megismerjék a boldogtalanságot. A boldogtalanság

emberi kiváltság: félelem, gőg, nélkülözés, irigység, viszonzatlan szerelem, gyász, aggodalom, gyarló vágyakozás és még sok minden egyéb. A természet ezekkel nincs megnyomorítva. A buddhisták is azt tanítják, hogy a minden káros szükséglettől, igényektől, bosszúságtól és indulatoktól mentes élet a valódi. A nirvána. Tiszteld a természetet, mert te magad is annak része vagy, és emberi léted csak egy rövid pillanat, aztán majd úgyis a nagy egész mindenség fog téged is, engem is az ölében ringatni.” Mizuki nem volt képes ennyire elvonatkoztatni, és érteni továbbra sem értette a nirvánát, de legalább valamennyire megnyugtatták ezek a gondolatok. Végre sikerült elszunnyadnia.

Éjnek idején arra ébredt, hogy pisilnie kell. A lefekvéskor elfogyasztott víz! Igyekezett magát meggyőzni, hogy kibírja reggelig. De aztán rájött, hogy az lehetetlen, az inger olyan erős, hogy szinte már görcsölt. Egyre nőtt benne a félelem is: most mit tegyen? Ha felébreszti a háziakat, biztosan megverik. Feldagadt ajka égett, orcája sajgott, nem akart több fájdalmat. Emlékezetébe idézte a szoba formáját, az alvók elhelyezkedését, és úgy vélte, meg tud birkózni a feladattal.

Óvatosan lefejtette magáról a takarót, négykézlábra emelkedett. Ha a jobboldali fal mentén elindul, ahol nem fekszik senki, szemben éppen nekimegy a tolóajtónak. Az jó lesz. Úgy is cselekedett: nesztelenül, mint egy macska haladt az elképzelt kijárat felé. Egyszerre csak elérte, kezével kitapogatta, és legnagyobb öröme az volt, amire számított. Zajtalanul, nagyon lassan húzta ki

kétarasznyira, pedig már a rosszullét környékezte. Átbújt a résen, de tudta, hogy még nincs kint a szabadban, csak a kicsiny belépő-helyiségben van, amely a módos házak velejárója, ahol leveszik az utcai cipőt, s papucsba bújnak, hogy a kinti koszt ne vigyék be. Itt Mizuki felegyenesedett, hogy kitapogassa a reteszt. Meg is találta, elforgatta. Az ajtó azonban nem engedett. Mi lehet a baj, az ágyéka már majd' szétdurrant, a kínok-kínjait élte meg, de az ajtó meg se mozdult.

Ebben a pillanatban már nem tudott az ingerrel mit kezdeni, a fájdalom átvette teste fölött a hatalmat. Felnyögött, és érezte, ahogy a meleg lassan végigcsorog a combján, a lábszárán és a bokája mentén lefolyik a földre. Hosszan engedte el a folyadékot, már nem is próbálva visszatartani, hiszen olyan határtalan megkönnyebbüléssel járt együtt. A jóleső, ernyedt érzés nem tartott sokáig, követte mindjárt az ijedelem: mi lesz most ebből?! Talpa alatt padlót érzett, amelyen megmaradt a nedvesség. Akármi is történt, éjszaka van, itt nem állhat reggelig, már elkezdett fázni is, visszakúszott a helyére a sarokba, bebugyolálta magát és büntudattal a lelkében aludni próbált. A megrázkódtatás, a kín, a félelem éppen eléggé kimerítették, hamarosan elnyomta Mizukit az álom.

A reggel semmi jót nem ígért az árvának. Harunobu adószedő ébredt elsőként. Miután fölöltözött és indult ki, résnyire nyitva találta a *fuszuma* tolóajtót. Csodálkozott rajta, hiszen lefekvés előtt mindig gondosan behúzza. Lehet, hogy ezúttal figyelmetlenn volt? A belépő helyiségben

fölvette a lábbelijét, és a főbejárati ajtóhoz lépett. Elforgatta a felső reteszt, aztán nyúlt az alsó reteszhez, hogy azt is kioldja, de az nyitva volt. „No de ennyire már biztosan nem lehetek feledékeny”, morfondírozott magában. Kinyitotta az ajtót mialatt azon törte a fejét, mire vélje a furcsa jelenségeket. Valami az eszébe jutott, megtorpant. Leguggolt, vizsgálat alá vette a belépő-helyiség padlatát. Halványan ugyan, de látszott egy terebélyes folt a hibátlan deszkákon. Szeme összeszűkül, homlokán redők jelentek meg. Elemében volt, mint munkája során oly gyakran. Imádta ezeket a megfejtendő feladatokat. Rettentően büszke volt arra, hogy a leghetlenebb helyeken, a legjobban álcázott épületekben is megtalálta az elrejtett terményt. Kéjes megelégedettséget érzett, ha valakit a hatóság kezére juttathatott adócsalás vádjával. És korántsem elégedett meg azzal, hogy leleplezte a fondorlatos parasztot, szívesen végignézte annak megbüntetését is. Az gyönyörködtette legjobban, ha a vétkes talpát vesszőzték meg. Miután vigyorogva végignézte az ítélet végrehajtását, leste, hogyan távozik el a szerencsédén ember véresre csépell, fölpuffedt talppal. És harsány hahotával kísérte óvatos, pipiskedő lépteit.

Harunobu nézte erősen a foltot, ujjával megböködte, aztán meg is szaglászta. Szagot ugyan nem érzett, az már elillant, valami azonban föltűnt neki. A két nyitott ajtón keresztül éppen belátott a szobába, amelynek túlsó végén egy összegömbölyödött test hevert. Mizuki. És a sok apró jelenség egyszerre összeállt az adószedő elméjében.

Heves izgalom lett úrrá rajta, melyet azonmód meg kellett osztania feleségével. Mielőtt azonban bármit tett volna – nagy boldogságára – megjelent az asszony a *fuszuma* ajtóban. Harunobu drámai hanglegjtéssel beszámolt neki felfedezéséről, úgy elmarasztalva elkövetőjét, mintha az valami kivételesen súlyos bűnt követett volna el. Az asszony kellőképp indulatba jött és tettekre szólította föl urát.

A felingerelt férfi lendületet vett, bedöngtetett a szobába, és hajánál fogva rángatta talpra Mizukit.

– Te rút kis béka, te szégyentelen pára, mit műveltél az éjszaka?! Galádul levizelted a padlómat?

– Ja, jaj, bocsánatot kérek, Harunobu-szan! – kiáltozta rémülten a kislány.

A gyerekek felriadtak, és halálra váltan bámulták a jeletet. Az asszony is oda hirtelenkedett, és nagyot csapott Mizuki fejére.

– Beszennyezted tiszta házamat?! – Hangja hisztérikussá, sipítóvá vált. – Ilyet még a saját gyerekeim se csináltak, te!! Kitépem az összes hajad, kikaparom a szemed, kitaposom belőled a szuszt!!

És csak verte az árva fejét, fülét, arcát, ahol érte. A nagyobb gyerekek gyűlölettel nézték ezt a betolakodót, ezt a rút kis békát, akivel csak a baj van, kivéve a legkisebb leánykát, aki szánalmában elsírta magát.

– Elég lesz már – rántotta félre Mizukit a férfi. – Megyek és megbüntetem.

Az asszony ölébe kapta síró kicsinyét, Harunobu pedig kivonszolta Mizukit az udvarra. Réműletében a kislánynak csak az dörömbölt a tudatában, hogy mi lesz még vele,

még megbüntetik, ennyi nem volt elég. Nyilván megöli ez a rettenetes ember, mert ezután már mi jöhet. Elkezdett veszettül sivalkodni.

– Ne, ne! Ne öljön meg, Harunobu-szan! Bocsánatot kérek, nem tudtam kinyitni az ajtót! Ne öljön meg!!

A férfi a ház mögé cibálta, ahol már elő volt készítve egy szívós vessző. Természetesen nem előrelátásról van itt szó, az a vessző évek óta ott volt a fáskamra mellett, a helyén, Harunobu hébe-hóba a saját kölykeit nevelte azzal. Amilyen büntetést persze Mizukinak tartogatott, azt sosem tette a sajátjaival. Egy durva lökéssel földre vágta a kislányt, elkapta a lábát, ahogyan a nyúlét szokták, mielőtt nyakon ütik, és elkezdte csépelni a talpát.

Ilyen fájdalmat Mizuki még sosem élt át. Hiába rúgkapált és jajveszékelt, a kemény férfikéz vasabroncsként szorította bokáját, a vessző pedig kíméletlenül záporozott a talpára. És ezt nem csupán elviselhetetlen szenvedésként, hanem elfogadhatatlan megaláztatásként is élte meg. Hogyan nézhet ezek után bizalommal Harunobu és felesége szemébe?

* * *

Maszahiro bácsi és Tomoko néni olyan jó házigazdák voltak, hogy Hiro biztosan boldogan élt volna vendégszerető hajlékukban, ha nincs a háttérben az ő nagy tragédiája. Így csak tengődött, ténfergett, nem lelve a helyét. Hasonlóképp viselkedett Takumi is. Neki sem volt kisebb a fájdalma, hiszen ő anyját és nővérét veszítette el.

Ott volt pedig az erdő a ház mellett, ahogyan Iki-szigetén. A Josimora család is a vadon mentén élt, a fiúk mégsem tekeregtek el. Gondozott, szép kertje volt Maszahiro bácsinak, az öreg naphosszat tett-vett növényei, virágai között, a két fiú ezalatt a selyemfa árnyékában gubbasztott. Néha megkérdezték a házigazdát:

– Ne segítsünk, Maszahiro-szan?

A válasz mindig ez volt.

– Győzöm én magam is. Majd, ha itt lesz az ideje, lelek én elfoglaltságot nektek.

Sejtették a fiúk, mit ért az öreg ezeken a szavakon. Ha elmúlik fejük fölül a veszély, majd lesz számukra munka. Mindemellett Hiro lelki-furdalást érzett, hogy etetik, itatják, tető is van a feje fölött, cserében ő nem nyújt semmit. Takuminak nem olyan kínos, mert az ő apja eljárt napközben dolgozni, többnyire a piacra, ahol hordári munkákat vállalt, amiért kapott néhány rézkezt. Hiro nem tudhatta, de Kazuma halász ezt így beszélte meg Maszahiro bácsival: mármint hogy Hiro jeles ember fia, alantas munkával ne bízzák meg.

Ezek a hétköznapi apróságok azonban lényegtelenné sorvadtak az országot fenyegető veszély mellett. Maszahiro bácsi és Tomoko néni is kiemelt figyelemmel várták a híreket, hiszen nem csak a hazájukért, de még a fiúkért is kellett aggódniuk. Neves szamuráj volt ugyanis a házigazda fiatalabbik fia, Szakamoto, aki sok ezer *busi* harcossal együtt a Hakata-öbölnél állomásozott. A *dzsitók* szerint tízezren lehettek a kétségkívül többszörös túlerőben lévő hódítókkal szemben. Ekkora ellenséges hadra

nyilván nem számított Tokimune *sikken*, ha lehetne, elkerülné ezt az összecsapást. De vajon elkerülhető-e a támadás? A felderítő gyorsnaszádok egybehangzóan állították, hogy a Jüan-flotta megindult a Hakata-öböl felé.

Hiro emlékezett rá, hogy a kikötőben egy nagyhangú hajós azt mondta: az ördögök a Hakata-öbölbe fognak jönni, mert sekély a tengerpartja, egyedül itt tudnak nagyobb tömegben szárazra lépni. „Ha nem lesz igazam, rohasszák testemet gennyes kelevények!”

Rettegett Dadzaifú, rettegett Kjúsú, és valamennyi japán sziget, ámbár bizonyára éltek Honsún és a távoli Hokkaidón olyanok, akik nem is értesültek Kubilaj inváziójáról. Szerencsés emberek, gondolta fájdalommal Hiro. Az ő szüleiket nem gyilkolták meg, és nem fenyegetik lakóhelyüket a könyörtelen hódítók.

Estéknént, ahogyan otthon Hiro felolvasott a *Kodz-sikiből*, a vendégszerető házra meghitt békesség telepedt. A két öreg anyyra el volt ragadtatva ezektől a szertartásoktól, hogy Hirot a szívükbe zárták és gyermeküként kezdték szeretni. Ámbár volt nekik négy is, akik közül kettő a közelükben élt, és unokákban is bővelkedtek, de Hironak mégis különleges helyet szorítottak a szívükben. El is határozták, hogy segítik az árvát, amiben csak tudják.

– Ide hallgass csak, Hiro-kun – szólította meg őt lefekvés előtt Tomoko néni. – Gondoltál-e már arra, hogy szent ember legyél?

– Erre még nem gondoltam, Tomoko-szan – felelte őszintén a fiú.

Tomoko néni bólintott és előjött az ötletével.

– Él nekem egy unokatestvérem Munakata kolostorában. Felszentelt sinto pap, és bizonyára szívesen megfogná a kezedet, ha a *Kami no Micsi* útjára lépnél. Nagy megtiszteltetés lenne, nem gondolod?

– Nem vágyom papnak, Tomoko-szan – felelte csendesen Hiro. – Szeretem a régi idők törtékeit, szívesen olvasok a *Kodzszikiból* is, de nem óhajtanék helyhez kötött, tudós ember lenni.

Hiro ültében meghajolt, mintegy bocsánatot kérve, hogy csalódást okozott válaszával a kedves háziasszonynak.

Tomoko néni visszabólintott.

– Ahogy jónak látod, kedves fiam.

Hanem erre a házigazda hozakodott elő javaslattal.

– Én aztán megértelek téged, Hiro-kun, amíg az ember fiatal, szét akarja vetni az erő, dehogya is tud megülni a fenekén. Más mondának én, ha szépszerén meghallgatnál... – Hiro bólintott, az öreg folytatta. – Fivérem neves kardkovács, egyik fiam is véle dolgozik. Abban egyeztem meg Kazumával, hogy fiát elviszem a műhelybe. Lenne-e kedved Takumival ebbe a nemes mesterségbe belekóstolni?

Mit feleljen erre? Soha nem gondolkodott azon, hogy mesterséget tanuljon. Gyermekkorát végigkísérte az a tudat, hogy szamuráj lesz, akár az apja. Azok után sem gondolt másra, hogy szülei béklyót vetettek álmaira. Hirtelen elviselhetetlen fájdalom szorította össze a szívét. Úgy haltak meg apja is, anyja is, hogy elmulasztotta neki

elmondani: nem haragszik rájuk, attól, hogy nem ért egyet velük, még nagyon szereti őket.

Kazuma halász észlelte megrendülését, és látta, hogy Hiro a könnyeivel küszködik.

– Jól van, no – fordult az öregekhez. – Hadd gondolja át a fiú. Majd meglátja.

Éjjel hatalmas tájfunt küldött a földre Taka Okami sárkányisten. Mintha meghasadtak volna a hegyek, úgy dübörgött, morgott a föld, az égből fürgeteg csapott alá, és cibálta, szaggatta a fák lombjait, játszi könnyedséggel tépte le a házak tetejét, s röpítette el, ki tudja hová. A Maszahiro ház népe nem alhatott, minden pillanatban attól tartottak, rájuk dőlnek a falak. A sötétben összebújva imádkoztak, hogy csendesüljön a vihar, csillapodjon végre az istenek haraja.

– Jaj, mit jelenthet ez a szörnyű ítéletidő? – sóhajtozott Tomoko néni.

– Az majd elvállik – dűnnyögte Kazuma halász. – De egy életem, arra teszem, jól jött ez most Nippon népének.

Hiro eltűnődött a furcsa szavakon, és sejtett is valamit, csak feltételezni nem merte. Az elemek tombolásában elméje messze szárnyalt, régi viharokat idézett föl magában, amikor még gyermek volt Iki-szigetén. Ott más-milyen a vihar, kiegészül a tenger zord morájával, és a házuk ablakából messze látni, szemük előtt háborogtak a gigászi erők, de sohasem félt, mert ott volt mellette az apja és az anyja, akik között baj nem érhetne. Hajnalra aztán a tájfun lecsillapodott, s a beállt csendbe valamenyenien elaludtak.

Hiro és Takumi későn ébredt. A jó Tomoko néni ízletes pácolt, nyers halszeletekkel kedveskedett nekik. Az ember nem lehet egy életen át szomorú, a fiúk érezték is, hogy lassan kifelé lábalnak a sötét bánatból, már kedvüket lelik az efféle finom falatokban.

– Egyetek, lelkeim – petyegte az öregasszony, mint valami bakcsó madár. – És örüljete, mert egészségesek vagytok, és megkegyelmezett nekünk a tájfun, higgyéte el nekem, aki már sokat éltem, hogy ezzel nagyon meg lehattünk elégedve.

Odakint Maszahiro bácsi javítgatta a bambuszkerítést, amelyet egy szakaszon megtépázott az orkánszél. A fiúk köszöntötték őt, följánlották segítségüket, melyet az öreg el is fogadott. Együtt folytatták hát a munkát, amely így sokkal jobban ment. A fiúk rendezgették, egyengették a sort, a házigazda ügyes kézzel összefonta nedves gyékénnyel a rudakat.

– Sok háznak levitte ám a tetejét – beszélte közben. – Nézzete át a szomszédba, ott új tetőt kell ácsolni.

Valóban. A legközelebbi épület körül, amely kőhajításnyira volt tőlük, nagy sürgés-forgás támadt. Kopogtak az ácsszekercék, a kalapácsok, adogatták kézről kézre a gerendákat.

– A mi tetőnk hogyan bírta ki – gondolkodott fennhangon Takumi.

– Nézz csak körül! – egyenesítette ki Maszahiro bácsi a hátát. – A mi házunkat magas *icsók* (páfrányfenyők) ölelik körül, azokat ugyan jól megtépázta a szélvész, viszont a tetőre már nem maradt annyi ereje.

És az öreg nevetett, de észbe kapott, komikus arcminimikával fegyelmezte vonásait.

A nap derekára végeztek a kerítésjavítással, és éppen készültek át a szomszédba, hogy besegítsenek. Hiro egészen föllelkesült, hogy most hasznára lesz olyan embereknek, akik szerencsétlenül jártak. Azonban nem került rá sor, mert hazavágódott Kazuma halász. A szó szoros értelmében vágódott, mintha éppen megkergették volna.

– Mi történt? – kérdezte tőle az öreg.

Kazuma ledobta magát a selyemfa alá, mintha teljesen kimerült lenne, de arcán talányos élénkség vibrált. Egyik térdét fölhúzta, arra rákönyökölt, a homlokára csapta tenyerét. Tomoko néni is kifutott a házból és együtt bámulták: mi lelte ezt az ember.

– A tájfun széjjelszórta az ellenséges flottát. Írماغ is alig maradt belőlük...

Egyszerre adtak hangot örömknek. Hiro még soha nem érzett ennél nagyobb elégtételt, amely bánatán is képes volt úrrá lenni. És mintha láthatatlan madarak repítették volna szét a hírt, egyszerre csak a szomszédból kezdtek áttódulni az emberek.

– Mit hallunk, Maszahiro-szan?! Igaz lenne?

Az öreg tenyerét összeütögetve járta örömtáncát.

– Úgy ám! Az ördögöket elsöpörte a vihar! Hihihii!

Az emberek ugrándoztak, ölelgették egymást, fo-hászkoztak isteneikhez. Tomoko néni és Hiro döbbsenten vették észre, hogy Kazuma, a hír hozója a kínok kínjait éli meg. Kezét magasra tartva jelezte, hogy még szólni kíván, de a boldog sokaság nem figyelt rá.

– Örültök, igen... De mégsem hallgathatom el...

– Hallgassatok! Hallgassatok! – kiáltozott az öregasszony. – Még mondania kell valamit Kazuma-szannak!

Lassan csendesedett a boldog zsvajj, csitultak a kedélyek, valami hideg fuvallat rezgett át a lelkeken. Zavart tanácsstalanság állt be, Tomoko néni valamire ráérezett, orcája elváltozott, apró szeme megtelt könnyel.

– Súlyos terhet rakott rám *Hacsiman* (hadiisten) – nyöszörögte Kazuma. – A győzelem hírével hoztam a gyászt is. E tisztas ház szülötte, Szakamoto szamuráj hősi halált halt.

* * *

Mizuki virágos réten sétált, karjában Urasima Taró babájával. Tudta jól, hol jár, ismerte a tájat, és az eszében volt, hogy nem szabad túl messzire eltávolodnia hazulról. Úgy gondolta, énekel, és próbált is énekelni, de valahogy nem hallotta a saját hangját. Aztán mintha a táj is megváltozott volna körülötte. Hátranézett, és akkor ijedt meg, hiszen nem látta az ismerős dombot, a domboldalban nagyapó kunyhóját, pedig azoknak ott kellett volna lenniük. És sehol sem látott semmit, pedig már háromszor is körbeforgott. Végtelen síkmező közepén állt, a fű szög egyenes, sehol egy fa, bokor – most aztán merre induljon? Ez álom lesz, döbbsent rá, csak hogyan ébredjen fel? Kitálalta, hogy becsukja a szemét, hátha akkor véget ér a látomás és a valóságban felébred. Sehogyan se tudta azonban becsukni a szemét, hiába akarta, a táj egyre

ijesztőbb lett körülötte, félni kezdett. Azt vette észre, hogy a zöld fűszálak kisárgulnak és megelevenednek. Furcsa gilisztaszerű férgékké váltak, és kibújtak a földből, összevissza, egymáson tekergőztek. Mizukit undor és félelem járta át, és már nem is hitte azt, hogy álmodik, hanem arra jutott, ez mégsem álom, így kell meghalnia, ezt a sorsot szánták neki az istenek. A tömérdek féreg elkezdett fölmászni rá, érezte lábán, testén az undorító állatok nedves, utálatos érintését, aztán már nem bírt állni, eldőlt, vállán, mellén, nyakán, arcán nyüzsögtek... – Nagypó... – próbált kiáltani.

Ekkor fölébredt, és egy szőrös pofát látott, aki nedves nyelvével nyalta meg arcát. Ijedten felült, a szőrös pofa hátraszökkent. Egy vedlett szőrű kutya volt, megszimatozta és megnyalta az alélt kislányt.

A kutya kíváncsian leste tisztos távolból Mizukit, aki hirtelen nem tudta, hol van. Lassan azonban rájött, és ez ijesztőbb volt, mint álmában a férgek. Harunobu házának udvarán a faskamra mellett. És nagypó sehol! Néma, keserves sírásra fakadt, patakzott szeméből a könny. Őt itt borzasztóan megalázták. Azt nem tudta, hogy a fájdalomtól ájult-e el, vagy beütötte fejét a közelben heverő farönkbe, annyi azonban bizonyos, hogy jó ideig itt feküdt a földön. Könnyein át látta, hogy valaki közeledik feléje. Gyorsan megtörölte a szemét, mert már restellte, hogy ennyit sír. Gyerek volt a jövevény, egy tizenkét éves forma fiú, Harunobu fia. Odalépett a kislányhoz és lendületesen combon rúgta.

– Bőgőmajom! – kiáltott rá, azzal sarkon fordult, elsietett.

Ez már nem is fájt Mizukinak, csak értetlenül meredt a távolodó után. Soha ilyen reménytelennek nem látta az életet: önbecsülése oda, és ebben a pillanatban nem embernek, hanem kiszolgáltatott állatnak hitte magát.

– Na, magadhoz tértél? – hallott egy női hangot a háta mögött.

Ijedten kapta hátra a fejét, hirtelen azt hitte, Harunobu asszonya az. Ismeretlen nő volt, és olyan nyűttnek látszott lába, karja, arca, mint amilyen nyűtt volt rajta az egyszerű *haneri* (alsó kimonó). Mizuki nem tudta, hogy ennek a nőnek a felbukkanása jót vagy rosszat jelent, a szeméből igyekezett valamit kiolvasni. Hasztalan, azokban a szemekben egykedvűség honolt.

– *Konnicsiva* – köszönt neki, mert más nem jutott az eszébe.

– Gyere, ne feküdj tovább a földön – odalépett a kislányhoz, segített neki felállni. – Óvatosan.

– Áó! – jajdult föl Mizuki, amikor a talpára állt.

– Nehézkedj inkább rám. Tudom, hogy fáj.

Mizuki talpa olyan dagadt volt, mint a cipő, s ha ránehézkedett, mintha ezer tűt szúrtak volna bele. Rá kellett csimpaszkodnia a másikra, hogy járni tudjon. A nő bevezette az udvar végében szerénykedő rizspapír falú kalyibába.

– Jobb lesz neked ezen a ládán – mondta és leültette. – Nem kell mélyről fölállnod. Mert azt mondta a gazda, hogy nem gyógyíthatlak, hanem fogjalak munkára.

Mizuki bólintott, de nem jutottak el tudatáig a szavak. Elhelyezkedett a ládán, úgy, hogy lábát kinyújtotta, vállát a falnak vetette.

– Úgy jó lesz, mert ha csüngeted, lüktet. – Elővett egy tégelyt, amelyben kenőcs volt, és elkezdte kenegetni a kislány talpát. – Ezt nem szabad elmondani a gazdának, mert én is kikapok.

Mizuki ezt sem fogta föl, mégis önkéntelenül az mondta.

– *Dómo.*

A nő elégedett volt a köszönettel, vélhetőleg régen volt benne része.

– Engem Csukusinak hívnak. Mulatságos név tudom, de amióta Harunobu a gazdám, azóta mindenki így szólít, *Csukusi* (mezei zsurló). Tudom, hogy a te neved Mizuki, és nagyapád meghalt, azért vett magához Harunobu.

Ezt így ridegen még senki nem mondta ki: „Nagyapád meghalt.” Mizukinak szívébe nyilallt, de nem hitte el.

– Nem, nem halt meg. Csak már öreg, és már nem bírja a munkát.

– Jó – hagyta rá Csukusi. – De te hallod, jól elrontottad. A gazda hatodik gyermekének akart fogadni, hidd el, nem rossz ember, de te nevetlen vagy, nem tudod a rendet. Cseléd leszel, mint én, ha már a nagyapád nem tanított meg...

Mizuki tiltakozott.

– Nagypapa mindenre megtanított engem. Nem szabad róla rosszat mondani.

– Ó, te kis szerencsétlen... – mondta szenttelen hangon a nő.

Csukusi végzett a kezegetéssel, eltette a kenőcsöt.

– Ez gyömbérvonat, enyhíti a fájdalmat, leviszi a duzzanatot. De most már dolgozzunk valamit, mert ha a gazdasszony felénk néz, és azt látja, hogy nincs a kezünk ügyében munka, nagyon haragos lesz.

Térült-fordult, Mizuki ölébe öntött egy adag hüvelyes szójababot, adott melléje egy fatálgát.

– Fejtsd ezt, addig én elmegyek a gazdasszonyhoz, kikérdezem őt, mi legyen az ebéd.

Csukusi nem tűnt barátságosnak, egész idő alatt el sem mosolyodott, mégis olyan bizalmat ébresztett Mizukiban, hogy szava szent lett előtte. Ha lehet ilyet mondani siralmas állapotában, szinte örömmel fejtette a szójababot. És szerencsésnek ítélte az események alakulását, hát így esett, jó itt neki, dűlne össze a nagy ház, amelyben bármit is tett, a házaspár haragját vonta magára. Mindenért csak szidalmat meg verést kapott. Még a nagyfiú sem átalott belerúgni. És Mizuki ezúttal visszatartotta könnyeit és nagy elhatározásra jutott. Ha még egyszer bántani merik, itt hagyja ezt a gonosz házat.

A vedlett szőrű kutya tekintett be félszegen a kalyibába, Mizukit elfogta iránta a szánalom. Gyámoltalannak látszott, szemében óvatosság ült, mintha folyton attól rettegne, hogy nincs jó helyen, valaki mindjárt elzavarja.

– Gyere csak ide, pajtás – hívta halkan Mizuki.

A kutya értékelte a barátságos hangot, tett is egy óvatos lépést előre, aztán elbizonytalanodott. Minden oka

meg volt rá, hiszen megjelent Csukusi, ismerős batyuval a hátán és rárivallat az ebre.

– Nem takarodsz innen! – A kutya úgy elinalt, mintha ott se lett volna. – Csukusi ledobta terhét és éles hangon megdorgálta Mizukit. – Meg ne lássam, hogy magadhoz édesgeted a kutyát! A kutya nem mehet be egyik épületbe se. Ha a háziasszony egyetlen szőrszálát talál az ételben, mindkettőnk baját ellátja. Ezt vésd jól az eszedbe. –A cók-mókra mutatott. – Itt a holmid. Nézzünk számodra helyet.

Mizuki igyekezett a talpára állni, de nem sikerült neki, térdre rogyott. Ha így, hát négykézláb mászott oda batyujához, és bontotta ki. Sem a bögre, sem az edények nem voltak benne, csak az alvógyékénye, a vánkosa meg a takaró. Azaz még valami hiányzott: Urasima Taró, a szalmababa. A kislány úgy döntött nem szól egy árva szót sem. Ha a sors így hozta, bele kell törődni. A terv érelődött benne, és ez elszánttá tette.

A kalyiba olyan kicsi volt, hogy el sem tudták készíteni Mizuki fekhelyét. Hiába tologatták a ládát, kispolcot ide-oda, csak nem fért el sehogy a gyékénye.

– Nem tudunk mit tenni – tárta szét a karját Csukusi –, majd este ide ágyazunk neked az én fekhelyem mellé.

– A házban se volt több helyem – vonta meg a vállát Mizuki.

Ezzel napirendre tértek a dolog felett, hozzáfogtak a legégetőbb teendőkhöz. Csukusi föltett egy fazék vizet az udvari tűzhelyre, és meghagyta Mizukinak, hogy rőzsével táplálja a lángot. Eközben megérkezett a halárus, aki medúzát és kagylót hozott. Mizuki bámulta a cselédnő

rendkívüli tudományát. Ahogyan a kezére állt minden, abban évtizedek gyakorlata érzett. Őt figyelve el tudta valamelyest felejtteni bűját-bajját.

– Mit sütsz? – kérdezte meg.

– *Óhant*. Ismered?

Ezen Mizukinak gondolkodnia sem kellett, hiszen ő a rizspogácsán, a szusin és a madártojáson kívül jószerével semmilyen ételről nem hallott.

– Nem ismerem.

– Gondolhattam volna. Főtt rizs medúzával, kagylóval, megízésítve ecettel és *umebosival*. Ma jön gazdámhoz vendégségbe Kiminonu *rjósú*, a környék legnagyobb földesura. Ismered?

– Hallottam már felőle.

– Hogyne hallottál volna, nagyapád is neki fizette az adót.

Ezen Mizuki eltűnődött. Eddig úgy tudta, hogy Harunobu felé adóznak. Mert ezt látta. A termény azé, aki elvitte tőlük. Mégsem? És miért van az, hogy ilyen szeretetreméltó öregemberek, mint a nagyapja, a kevésből még adót kellett fizessen az efféle gazdagoknak, mint Harunobu adószedő meg Kiminonu *rjósú*. Ahelyett, hogy ezek az egészséges, derék emberek juttatnának valamit a nélkülözőknek. Melyik isten rendezte ezt így?

Csukusi úgyesen úgy intézte, hogy Mizuki ne mutakozzék a háziak előtt. Akárhányszor mozgás támadt az udvaron, beküldte a lányt a kalyibába. Aligha csak az árvát védte, önmagát ugyanúgy óvta egy esetleges felelősségre vonástól. A vendég érkezésekor is ezt tette,

pedig Mizuki kíváncsi lett volna a földbirtokosra. A határozott utasítás ellenére a kislány kicselezte a cselédnőt. Amikor felhangzottak az üdvözlés hangjai, megnyitotta a kalyiba egyetlen ablakát, mélyen kihajolt, és látott egy érkező gyaloghintót, amelyből egy kövérkés, fehérarcú úr kászálódott le. Nagyon előkelőnek látta a férfit, hiszen eddig csupán cserzett bőrű, munkától megroskadt emberek között mozgott. És amióta az eszébe jutott, egy öregember mellett élt. Kicsit olyanak látta Kiminonu sóent, mintha nem is ahhoz a kétlábú fajhoz tartozna, akik naphosszat a rizsföldeken görnyednek. Tisztának, büszkének, határozottnak, de legfőképp megközelíthetetlennek tűnt számára.

Aznap sokat dolgoztak, főképpen Csukusi, aki az elkészített ételeket serényen fel is szolgálta a házban. Mizuki ismét megállapított valamit: a szolgálónő mozgása serény, a tálakat gyakorlott kézzel hozza-viszi, és ennek során olyan odaadó készségességet mutat, mintha örömet lelné a tevékenységben. Később estig lótot-futott, mialatt Mizukin úgy átnézett, mintha ott se lett volna. Egyszerre csak kezébe kapott egy tálat, amelyben rengeteg maradék ennivaló volt fölhalmozva, lehuppant vele a gyékényre.

– A gazda elküldött. Mára már nem kellek neki, isszák a szakét emberül. Gyere, Mizuki, együnk végre.

És a cselédnő olyan kedvvel és étvágygal kezdte falni az *umebostt*, hogy Mizuki annak látásától megéhezett. Letelepedett melléje és vett az ételből. Nem tudta, honnan is tudhatta volna, hogy ilyen mennyei finomságú eledel is van a világon.

– Ez nagyon jó – mondta elragadtatásában.

– Meghiszem – bólintott egykedvűen Csukusi, de az arcán átsuhanó pír jelezte, hogy kellemesen érintette a dicséret. – Serényebben csipegess, mert én nagyon falánk vagyok!

Nem kellett Mizukit biztatni, annyira ízlett neki ez a számára ismeretlen étel, hogy szinte könnyekig meghatódva evett. Azt a szót, hogy szeretem, eddig a nagyapa, a virágok, a madarak, a hold mellett vélte jó helyeken, most odaillesztette az *umebosi* mellé is. Ó, a sors a legelviselhetetlenebb pillanataiban is tartogathat jót a számunkra, gondolt valami hasonlót az árva.

Csukusi valóban gyorsan evett. Hamarosan az utolsó rizsszem is elfogyott a tálról. Látszott rajta, hogy megterhelte magát, akadozva szedte a levegőt, de szikkadt arcára üdvözült félmosoly ült ki. Mizuki is jóllakott, tekintve, hogy soha nem tudott egyszerre sokat enni. Csak ültek ernyedten, csöndben egymás mellett, és meg sem érintette őket a házból kiszűrő férfitahota.

A múltó napok enyhítettek Mizuki fájdalmán, és ha megkérdezte volna tőle valaki, szeret-e Csukusi mellett lenni, azt feleli, hogy jobb híján. Nagypó mellett jó volt, az adószedő házában rettenetes volt, a szolgálónő társasága elfogadható. A félelem folyton munkált benne, hogy Harunobu vagy asszonya előveszik őt valamiért, és jól ellátják a baját. De szerencsére alig látta őket, nemigen jártak azok a hátsó udvarra, az ő birodalmuk a pompás előkert meg a lakás volt, jószerével minden házimunkát Csukusi végzett. Viszont a gyerekek annál többször mutatkoztak.

Így maguk között a viselkedésük élénk és harsány volt, félt is tőlük Mizuki, inkább behúzódott előlük a kalyibába. Kitérőmentesen élt még benne az a kellemes emlék, amikor a legnagyobb fiú megrúgta. Előfordult, hogy követelték őt:

– Hol a bögőmajom? Gyere már ide, bögőmajom!

Olyankor Csukusi megvédte.

– Hagyjátok őt, sok a dolga!

Mizukinak föl se tűnt, hogy egy cselédnő meri venni a bátorságot, és ellentmond a gazda gyerekeinek. Ő ezt csak a felnőttek iránti tiszteletnek tudta be, amely átszötte egész gyermekkorát. Máskülönben Harunobu gyermekei is tekintetbe vették, hogy Csukusi felnőtt, szavát elfogadták, ugyan a nagyobb fiúk mogorván néztek rá.

Mizuki senkinek nem érezte a szeretetét. Pedig nagyon sóvárgott utána. Néha úgy vélte, hogy Csukusi kinyílik irányába, tett feléje egy tétova lépést. De a szolgálónő mindig megtartotta irányába a kellő távolságot. Egyetlen lény maradt Mizuki számára, aki elfogadta közeledését, Pajtás, a megtűrt kutya. A Pajtás nevet ő adta neki, hiszen az ebnek nem is volt neve. Lopva vitt neki néhány falatot az udvar távoli szögletébe, amiért Pajtás hálásan nyalogatta a kezét.

Egyik alkalommal a legkisebb lány magában téblábolt a hátsó udvarban. Gondolta Mizuki, ezúttal nem húzódik vissza, hiszen ez még olyan ártalmatlan, hogy sírva fakad a durvaság láttán. Továbbá megpillantotta a leányka kezében a szalmababáját, Urasima Tarót. Mizuki úgy tett, mintha észre sem venné az érkezőt, mozdulatlanul ült egy

farönkön a szabad tűzhely előtt. A leányka egy ideig kerülgette Mizukit, aztán elsétált előtte úgy, hogy vetett rá egy sokatmondó pillantást. Ettől az árva fölbátorodott.

– Az ám az én babám.

– Nem! – kiáltott visszautasító hangon a leányka, és magához szorította a játékszert.

Mizuki körülkémlelt, nincs-e a közelben valaki, aki rosszallná a követelést, aztán nagyon kedvesen szólt.

– Pedig az enyém, nagyapó kötötte.

– Az enyém, és nem a tiéd – szavalta tudálékosan a gazda csemetéje, és bólintott tulajdon igazára.

Mizuki ráébredt, hogy ez még nagyon kicsi, értelmes hangon nem lehet vele beszélni. Ösztönösen előszedte ravaszságát.

– Azé a baba, aki tudja a nevét.

A leányka ezen nagyon elgondolkodott. Törte a kis fejét, már-már kétségbeesett, de végre eszébe jutott valami.

– Én tudom a nevét, ha!

– Akkor hát mondd meg.

– Nem mondom meg! – vetette oda kevélyen és kiöltötte a nyelvét.

Mizuki mást eszelt ki. Fölpattant, odalépett a farakáshoz, amely olyan szépen volt elrendezve, dicsérve Csukusi munkáját, hogy öröm volt nézni, és elkezdett kutakodni a hasábok között. Kiválasztott pár olyan fadarabot, amelyről könnyen lejött a háncs. Aztán a fakéreggel az udvar egyik szögletébe szaladt, és egy *kerria* cserje tövében ügyes kézzel parányi ágyacskát eszkábál.

– Így ni, itt lesz neki a legjobb – mondta közben.

Az adószedő leánykája szerfölött kíváncsi lett, mit készített ez a nálánál pár évvel idősebb jövevény. Mögéje óvatoskodott és csodálattal figyelte a háncságyat. A büszkeségéből azonban nem akart engedni.

– Én is tudnék ám ilyet.

– Hadd lássam – bízta szolidan Mizuki.

– De most nem akarok – játszotta tovább a szerepét.

– Biztosan tudnál ilyen jót csinálni – hagyta rá okosan az árva –, de azért ez se rossz, ugye?

– Hát... – húzta föl a vállát a kicsi –, nem olyan rossz.

Mizuki megérezte, hogy csatát nyert.

– Ez Urasima Taró ágya. Ebben szeret a legjobban feküdni. Tedd csak bele, majd meglátod, hogy fog örülni neki.

A kicsi gyanakodva sandított a lányra. Láthatólag megnyerte őt személyisége, érdekes beszédét is szívesen hallgatta, de nehezen tudta legyűrni a szülei által beleplántált, Mizuki iránti ellenszenvet.

– De megfázik...

– Dehogy is fázik, betakarjuk ezzel a takaróval – mutatta Mizuki a kezében lévő fél-henger formájú fakérget.

A kicsi még tűnődött egy darabig, majd kellő összpontosítással, óvatosan a háncságyra helyezte a szalmababát. Ott guggolt aztán a két leányka a *kerria* bokor árnyékában, és felnöttes komolysággal figyelték az alvó Urasima Tarót. Gazdag gyerek és szegény gyerek ebben

a pillanatban ugyanazt az esendőséget mutatta, amelyben nincs különbség ember és ember között.

Hanem a kicsi elunta az eseménytelen rostokolást, a baba felé nyúlt.

– Most már megyek egy csöppet haza.

– Pszt, ne – figyelmeztette Mizuki. – Alszik, nem látod. Ha felébredted, sírni fog.

A kicsi most már hajlott az árva szavára. Nem kétséges, hogy ő a nagyobb, az okosabb, ő tudja jobban a dolgokat, szót fogadni neki magától értetődő. Fölpattant és elszaladt, de még a válla fölött visszakiáltott.

– Majd jövök vissza!

– Jó! – felelte rá Mizuki.

Átjárta a jóleső izgalom. Most hogyan tovább? Itt van a babája, a szeme előtt, amely minden kétséget kizáróan az övé, hiszen nagyapó kötötte. Most időlegesen visszaszerezte, de megteheti-e, hogy meg is tartsa?

Csukusi tért meg valahonnét felmálházva. A nagy bugyor, amelyet a hátán cipelt, igen nehéz lehetett, mert hétrét görnyedt alatta. Most még jobban látszott, milyen vékonycsontú, milyen elnyűtt, milyen jelentéktelen a szolgálónő. Életét, hűségét az adószedő családjának szentelte, soha nem tudta, mi a szabadság, és most már nagyon régóta nem is vágyott rá. Vágyai is ura, parancsolója iránti odaadását tükrözték, ő már a világot nem tudta a maga szemszögéből vizsgálni. Ismerte pontosan a feladatát, azon fölül csak annyit tudott, mi mindent nem szabad.

– Mit csinálsz ott, gyere csak ide! – vette észre Mizukit.

– Urasima Taró alszik – közölte hangosan suttogva a kislány.

Csukusi ledobta terhét, fájdalmas arccal kiegyenesítette derekát, a hallottak azonban elkezdtek zsiszegni a fejében. Ennek a dolognak a végére jár. Odament Mizukihoz, észrevette a cserje alatt fekvő babát.

– Ez meg kinek a játéka?

– Az enyém, nagyapó kötötte.

Csukusi öklömnyi ábrázatán aggályos ráncok jelentek meg.

– Nem ezt láttam én Harunobu lánykája kezében?

– Igen, de ez nem az övé, hanem az enyém...

A szolgálónő megijedt.

– Vissza kell vinni nekik!

– De hát ő tette ide – igyekezett magyarázkodni Mizuki.

– Ő tette ide, hogy aludjon, majd visszajön, ha...

– Ebből baj lesz!

És ahogy ezt kimondta már nyakukon is volt a veszedelem. Harunobu asszonya jött nagy sebbel-lobbal, érzései haragtól eltorzult arcára voltak írva. Futva követte őt a kicsi lánya. Csukusi mindjárt kitalálta, mit tegyen. Fölkapta a szalmababát és az éppen közéljük vágódó asszony kezébe nyomta.

– Tessék! Én megmondtam ennek a szerencsétlennek, hogy adja vissza!

Az asszony a babával is meg szabad kezével is elkezdte csépelni Mizukit. Ahol érte, fejét, arcát, nyakát, vállát, hátát. És közben hisztérikusán óbégatott.

– Kié ez a baba, te!! Kié ez?! Te éhenkórász, sárta-
posó! Hogy merted elvenni a kicsikémtől?!

– Jaj, jaj, jaj!! – sivalkodott Mizuki. – Én nem vettem el!
Én nem vettem el!

– Hazudsz is, nyavalyás?! Hazudsz is!?

Csukusi menteni igyekezett a saját irháját.

– Én megmondtam neki, hogy adja vissza. Én meg-
mondtam neki.

A kicsi lány nem is gondolta, amikor gyanútlanul el-
mondta az anyjának, mit játszottak Mizukival, hogy ez lesz
belőle. Dehogy is akart ő rosszat az árvának, hiszen már
szinte meg is kedvelte. Csak állt szeppenten, tanác-
stalanul és csorgott szeméből a könny.

– Agyonverlek – rikácsolta tovább az asszony –, ha
nem tanulsz meg a rendet! Befogadtunk, gyermekünként
akartunk szeretni, de te meggyaláztad a házunkat, lopsz a
gyermekemtől és hazudsz! – A szalmababa valósággal
széjjelszakadt a csapkodástól. – Kinek kell ez a szennyes
vacak!

És a nő egy hirtelen mozdulattal bevágta Urasima Tarót
a tűzhely torkába.

– Jaj, a baba! – zokogott fel a kicsi lány és elszaladt.

Mizuki erős szúrást érzett a szíve tájékán.
Összerogyott, mozdulatlaná vált. Az asszony végre fel-
hagyott az ütlegeléssel.

* * *

Szélteben-hosszában beszéltek Dadzaifu szerte, mi történt a Hakata-öbölnél. Amikor a mongolok és koreaiak egy jelentős serege partra szállt, a lovas szamurájok előhada megtisztálkodva, szépen kiöltözve üdvözlésre járultak eléjük. A japánok harci szokása szerint odakiáltották a nevüket, hogy aztán egyenként kihívják ellenfeleiket egy becsületes párviadalra. Hanem az ördögök azon nyomban nyílzáport zúdítottak rájuk, a túlélőket pedig villámgyorsan bekerítették és lekaszabolták. Ott esett el többek között Maszahiro fia is, Szakamoto. Látva ezt a *busi* derékhad harcosai, roppant módon felháborodtak, de nem mertek többé bajvívásra hívni egyetlen ellenséges katonát sem. El kellett fogadniuk a támadók könyörtelen harcmódorát.

A kellemetlen meglepetésnek itt még nem volt vége. A mongolok ugyanis magukkal hozták nagy bivaly bőr dobjaikat, amelyeknek fülsértő robaja megrémítette az efféle lármához nem szokott japán lovakat. És ott voltak az ellenséges íjak, amelyek messze fölülmúlták a japán íjakat. A mongolok kétszer olyan messzire tudták elröpíteni a nyílveesszőiket. A koreai katonák pedig lángoló, robbanó bombákat dobáltak a szamurájuk közé. Mindezek annyira megrémítették a védősereget, hogy sehogy se bírták rendezni soraikat. Az egyéni kézítása elvesztette jelentőségét, tömeg harcolt tömeg ellen, a *busi*k hátráltak és százával haraptak fűbe.

S a dzsunkák sötét gyomra csak ontotta a tömérdek harcost, mongolt, koreait, kínait, miáltal mind nagyobb fölényre tettek szert. A *busi* vezérkar már attól kezdett

tartani, hogy az egész seregük szétszóródik, futásnak ered. Akkor bizony semmi sem tudja megakadályozni, hogy a gyors és ellenállhatatlan mongol lovasság egy vágtaival elérje Dadzaifut, a Hódzsók tartományi székhelyét. A település pedig védekezésre képtelen, négy sarkánál fölgyújtják, a ma született csecsemőig lemészárolják lakóit.

Ámde történt valami különös. Az égen hirtelen viharfelhők kezdtek tornyosodni, szél söpört végig a harcmezőn, megcsattogtatva a keskeny szamuráj csatazászlókat, amelyeken egy-egy hős előd jelmondata díszelgett. És ezt az első fuvallatot követte a többi, egyre erősebbek. Megtört az ellenség támadásának lendülete, másképpen kezdtek szólni a dobok, és vészjósló dallamokat rivalgtak a kürtök. A mongol vezérek visszavonulást rendeltek el.

Teljesen érthető okból, hiszen minden kétséget kizáróan tájfun fenyegetett. Es a Jüan-sereg a bárkáihoz, a gályáihoz volt kötve a hadtáp, az utánpótlás, és az összeköttetés szempontjából is. Ez a had nem létezhetett a hajói nélkül. A harcosoknak vissza kell térniük vízi járműveikre, aztán a flottát ki kell kormányozni a nyílt tengerre, szétszéledni, hogy egymástól biztonságos távolságra kerüljenek. Különben egymásnak ütődnek, fövenyre szaladnak, parthoz csapódnak. E pillanatban mindkét táborban az istenekhez fohászkodtak. Az ellenség azért, hogy minél enyhébb lefolyású legyen a fürgeteg, a japánok azért, hogy minél kegyetlenebb, pusztítóbb.

A *busi* vezérek új erőre kaptak, látva az ellenség fejetlen hátra-özönlését. Szájról szájra adták a parancsot.

– Támadás! Senkinek nincs kegyelem! Ők sem ismernek irgalmat!

Felhangzott a szamurájok érces csatakiáltása, és rávetették magukat a parton tülekedőkre, akik egyebet sem akartak, csak fölkerülni valamelyik dzsunkára.

A szamuráj sereg – ki lovon, ki gyalog – rettenetes pusztítást végeztek az ördögök tömegében. A japán kard félelmetes ereje most mutatkozott meg. A szakavatott kezekben úgy szórták a pengék a halált, mint villámok ezrei. Egy suhintás, levált egy kar tőből, másik suhintás, lerepült egy emberfej, harmadik suhintás, kettévált egy emberi törzs. És ez így ment szélteben-hosszában a partszakaszon. A nekibőszült szamurájok vérben tocsogtak, hullahegyekre hágva vágták a rendet. Segítségükre volt ugyan pár ezer *asigaru* (japán lándzsás gyalogos katona), de a szamurájok nemigen engedték őket oda, ahol a legnagyobb öldöklés folyt. Ezt a mézszárlást most kisajátították maguknak. Az ellenség alattomos cselekedetei mérhetetlenül fölbőszítették a szigetország egyébként becsületes lelkületű „lovagjait”.

Leszállt az est, az időjárás válságosra fordult, a hajók, bárkák hátrahagyták a harcosokat, és vitorlát bontottak vagy legénységük evezőket ragadott. De már elkéstek, a tengeren kiteljesedett a vihar, nem kegyelmezett nekik. Az óriási hullámok felborogatták, egymáshoz verték, a parthoz csapdosták a vízi járműveket, amelyek darabokra törtek. A háborgó habok aztán gyorsan végeztek a

mongol, kínai, koreai katonákkal. És mindegy volt, tudtak-e úszni vagy sem. A szárazon rekedt csapatokat pedig a szamurájok mészárolták le. A *busi* vezérek csak néhány ellenséges tisztet tudtak kiragadni a karmaik közül. Ezeket aztán kihallgatták tolmács segítségével. Egy sötét tekintetű, szőrkuccsmás mongol merészen megfenyegette fogva tartóit.

– Balszerencse, ami velünk történt. A mi zúgó nyilainknak senki sem tudott eddig ellenállni. És ti sem fogtok! Hamarosan új sereg jő, ennél sokkal hatalmasabb, és akkor Csipánkunak (Japánnak) vége.

Tokimune *sikken* egykedvűen megvonta a vállát és ennyit mondott.

– Üssétek le a fejét.

A *busik* főhadiszállásán hatalmas volt az öröm. Feljegyezték a hősi halált halt szamurájok nevét, köztük Szakamotóét is, aztán éjjel akkora máglyát raktak hogy tűz az egekig csapott. Megköszönték *Hacsiman* hadistennek, és valamennyi istennek és istennőnek, hogy *kamikazet* (isteni szelet) küldött a betolakodók hadinépére. Egy óriási mélydob hangjára a szamurájok győzelmi ÓÓÓ!!! hangot hallattak olyan átütően, hogy megremegtette a levegőt. Messzire elhallatszott, nem tudtak aludni tőle sem Hakatában, sem a környékbeli halászfalvakban. Ezzel azonban senki sem törődött, általános volt a boldogság, és mindenki a *kamikaze* szót emlegette. Ezt követően a tenger napokig dobálta partra a hajóroncsokat, az idegenek tetemeit. A környék lakói egyebet se tettek, csak hordták a hullákat és temették nagy gödrökbe. Ha

megtetszett nekik egy-egy ruhadarab, bőrvért, páncél, azt magukhoz vették. Legnagyobb érdeklődésre azonban a fegyverek tartottak számot. Főképpen a mongol íj, amely sokkal kisebb, mégis erősebb, rugalmasabb volt a japánnál. Tokimune el is rendelte, hogy az íjakat gyűjtsék össze, amelyik vizes, szárogassák meg, és egy erre kijelölt raktárba helyezték el. Azonkívül összeszedtek tömérdek kínai alabárdot, csillagcsákányt, koreai lándzsát, mongol szablyát, görbekést és még mindenféle különös formájú gyilkoló eszközt, amelyeneket ezen a világtájon még senki se látott. Alapos vizsgálatuk után a szamurájok megállapították, hogy valamennyi fémfegyver érce silányabb, mint a japánban gyártott acélpengéké. Ki is jelentették:

– Fölösleges vacakok, a mi kardunknak nincs párja.

Maszahiro bácsi és Tomoko néni szomorúságát enyhítette az ellenség pusztulásának ténye. A szamuráj legmagasabb tudatállapota, a *musin*, amely rendezni hivatott az érzelmi terjengést. Aki eléri a *musin* szintet, leküzd a félelmet és megveti a halált. A szamuráj szüleinek sem illik kimutatnia túlzott fájdalmat. Maszahiro pár napos komorsággal fejezte ki gyászát, asszonya magányba vonult, hogy ne lássák könnyeit.

Maszahiro bácsi a *busik* rendjéhez tartozott, akárcsak Hiro, módos embernek számított, valamennyi családtagja külön szép házban lakott. Pár éve maradt magára a házaspár, amikor legfiatalabb leányuk is kiröppent. Azóta csendes, szokatlan a ház, Tomoko néni gyakorta vissza-óhajtotta a régi időket: bizony a szegény családok

annyiban szerencsésebbek, hogy nincs módjuk szétköltözni. Neki szerfölött hiányoztak a cserfes unokák. A gyász most összehozta a családot, isten a megmondhatója, nem így gondolta.

Hanem ez a tor csöndesen zajlott, még a legkisebbek is átéreztek a helyzet komolyságát. Hiro megfigyelte, hogy Maszahiro családja mind a sinto, mind a buddhista szertartást követi. Imádkoztak *Amateraszu* istennőhöz is, engesztelő jeleket mutogattak *Kondzsin* fémisten kiengesztelésére, ezeken fölül elmélyülten énekelték Gótamához a szutrákat. Nyilván nincs ebben semmi kivétel, ha ilyen tiszteletreméltó emberek helyesnek tartják.

Hirohoz mindenki kedves volt, a gyerekek is előzékenyen viselkedtek vele. Jó volt érezni, hogy értékelik, hogy tartják valamire. Mindennél fontosabb volt látnia, hogy ezek a pár nappal ezelőtt még idegen emberek befogadták maguk közé.

Maszahiro bácsi magához szólította.

– Jöjj félre, Hiro-*kun*, beszédünk van véled a fiammal.

– Igen, Maszahiro-*szan*.

Maszahiro bácsi fia egy izmos, piros arcú férfi volt. Kutató szemmel méregette Hirot.

– Az én nevem Tanaka. Mesterségem fegyverkovács. A te atyád ugye szamuráj volt?

– Igen, Tanaka-*szan*.

– És te is szamuráj leszel. – Nem kérdezte, hanem mondta. Ez meglepte Hirot. Nem is tudott szomorú múltjától elvonatkoztatott választ adni.

– Szamuráj szeretnék lenni. Lehetséges?

Maszahiro és Tanaka némiképp csodálkoztak.

– Az leszel, ami akarsz lenni, fiam – felelte az öreg. – Hanem ameddig nem találunk egy pártfogót, mondana neked valamit Tanaka.

– Egy fiatalembernek ártására van, ha tétlenül telnek napjai. Befogadlak téged is a *bakufu* műhelybe, mint Takumi barátodat, ismerd meg a munkát, tanulj fegyelmet. Hasznodra fog válni, majd meglátod.

Hiro nagyon megörült e szavak hallatán. Ezek a kedves emberek természetesnek veszik, hogy szamuráj lesz belőle, addig pedig ajánlanak neki hasznos elfoglaltságot. Meghajolt a fegyverkovács előtt.

– *Dómo*, Tanaka-szan! Ennél nem is kívánhatnék többet. A munkától sose félttem, Takumival pedig mindig jól érzem magam.

Ezen az estén is olvasott föl Hiro a *Kodzsikiból*. Tudományával ezúttal az idős házaspár tágabb családját kápráztatta el. Itták szavát, akár egy áldást osztó szerzetesét, a nők és gyerekek nem is leplezték rajongásukat. A borzalmas háború különös találkozásokat képes létrehozni.

Másnap Hiro és Takumi már korán megjelent a *bakufu* városrészben, amely a *busik* közvetlen fennhatósága alá tartozó terület volt. Itt az élet szabályait a kamakurai sógun diktálta, helyi intézői segítségével. Ez a hatalom irányította japánt már több mint nyolcvan éve, méghozzá azon nyilvánvaló okból, mert ez a katonai kormányzati rendszer erősebbnek bizonyult, mint a császári udvar. Dadzaifuban Korejaszsu sógun régense, Hódzsó

Tokimune volt az úr. Minden az ő parancsa szerint történt, az új uralkodónak, Go-Uda császárnak még a hangja sem ért el Kiotóból idáig. A *bakufu* kerület laktanyából, rak-tárakból, éléstárakból, varga-, bognár-, asztalos- és fegyverműhelyekből állott. Már ebben a korai órában is nagy volt itt a nyüzsgés, kopácsoltak a szekercék, csengett-bongott az acél, parancsszavak röppentek át a laktanya kerítésén.

Tanaka már várta őket. Vastag bőrköpenyt viselt, fején kerek sapka, arcán nyomát sem látták az előző napi barátságosságnak.

– Inasok – kezdte ezzel a személytelen megszólítással –, a legelső szabály amit meg kell tanulnotok, a feltétlen engedelmesség. Engedelmisséggel tartoztok valamennyi segédnek és a mestereknek. Egyetlen szófogadatlanság testi fenyítést von maga után. A harmadik engedetlenség büntetése az elcsapás. Akit innen elcsapnak, annak híre megy, sehol nem látják többé szívesen. Megértettétek?

Hiro összenézett Takumival.

– Megértettük, Tanaka-szan – felelték egyszerre.

– No! – bólintott szigorúan a kovács. – Ez még semmi, hiszen a fegyelem másra is vonatkozik. Két pavilonban folyik a munka. Az egyik az öntőpavilon, másik a kovácspavilon. Ti az öntőpavilonban kezdtek, mert mindenki ott kezd. Az öntőmunka követeli meg a legnagyobb óvatosságot. Aki nem tartja be a tűz törvényeit, és nem fogadja meg felettesei utasítását, súlyosan megsérülhet. A sérülés halálos is lehet. Megértettétek?

– Megértettük, Tanaka-szan.

A kovács folytatta.

– A nap azzal kezdődik, hogy a sintó oltárhoz járultok és kéritek az istenek jóindulatát. Jöjjetek, be kell mutassalak benneteket a nagymesternek.

Egy alacsony, zömök, feketenyakú kopasz ember éppen befejezte az imádkozást sintó oltára előtt, amikor Tanaka odalépett hozzá. Tisztelettel meghajolt előtte és így szólt:

– *Szumimaszen*, *Kohaku-szama*, engedd meg, hogy bemutassak neked két rendes fiút, akik Iki-szigetéről kerültek jó apámhoz. *Hiro-kun busi* család sarja, elvesztette szüleit, apja szamuráj volt...

– Hogy hívták apádat? – nézett rá beágyazódott apró szemével a mester.

Hiro meghajolt és némiképp megilletődötten válaszolt.

– Josimora Muramoto.

Kohaku arcizma alig észrevehetően megrándult.

– Aha. És ismered apád múltját?

– Nem ismerem, *Kohaku-szama*. Sohasem mesélt magáról.

A mester bólintott, aztán a másik fiúhoz fordult. Tanaka őt is bemutatatta.

– *Takumi-kun*, *Kazuma* halász fia. Anyját és nővérét vesztette el.

– Szeretnél jó fegyverkovács lenni, legény? – kérdezte tőle Kohaku.

Takumi még Hironál is elfogódottabb volt. Mélyen meghajolt, aztán zavartan válaszolt.

– Nagyon szeretnék, nagytiszteletű *Kohaku-szama*.

– Jól van. Egyelőre Naito kezére bízlak benneteket, aki a vasöntödében irányítja a munkát, de nagyon becsüljétek meg magatokat. Ha nem mutattok érdeklődést, készségséget, fegyelmet, itt számotokra nincs hely. Viszont ha megfelelő szorgalmat és rátermettséget tanúsítasz, Takumi-kun, léphetsz idővel feljebb is.

Naito, egy gyanakvó, pirospozsgás képű javakorabeli férfi volt. Még meg sem szólalt, de már a fiúk magukon érezték szigorát. Intett, hogy kövessék. Átvezette őket egy meleg, tágas helyiségbe, ahol négy-öt munkás éppen vert szét egy szögletes formájú kemencét. Látszott, hogy nagy odafigyeléssel végezték a feladatot, nehéz kőalapácsaikkal a lehető legkíméletesebben bánva. A kemence belsejéből lassan kezdett előtűnni egy izzó tömb. Formátlan volt és akkora, mint egy elfekvő kifejtett ökör, leginkább lávaközethez hasonlított, amely már megszilárdult ugyan, de itt-ott még izzásban van.

– Ez a *tamahagani* (vastömb), most még nyers és halálos, a közelébe se menjetek, mert hátrakötöm a sarkatokat – mondta mogorván Naito.

A fiúk megérezték a súlyos anyag forróságát, ahogy több méterről is sugározta arcukra a hőt. Igazából kedvük se lett volna most mellette sürgőldni.

– Holnap kezdjük az új olvasztókemence építését, addig csak figyeljétek, később adok takarítanivaló munkát.

Hiro érdeklődéssel szemlélte, hogyan boldogulnak a vastömbbel. Az egyik dolgozó egy erős kötelet akasztott rá ügyesen, öten pedig vontatni próbálták. Vajon miből készült az a kötél, hogy nem gyullad ki? Amikor a súlyos

anyag megmozdult, elcsúszott, combnyi vastagságú hengeres farudat helyeztek alá. És ahogy mindinkább lekerült a kemence talapzatáról, annál több farudat raktak alája, így idővel a *tamahagani* a rudakon gördült. Érezni lehetett a megpörköldött fenyőfa égett szagát. Hiro azon tűnődött, Kohaku mester miért csak Takuminak mondta, hogy amennyiben rátermettséget tanúsít, léphet feljebb is?

* * *

Mizuki éjjel megébredt, ahogy tervezte. Először meggyőződött arról, hogy Csukusi alszik-e, aztán nesztelenül kászálódni kezdett. Főlegyenesegett, kitapogatta ruháját, magára öltötte. Összetekerte alvógyékényét, bekötözte takarójába, a hátára vette. Már csak a tolóajtót kellett hangtalanul elhúznia, hogy a kalyibán kívül legyen. Sikerült. Pár lépést tett a sötétben, amikor valami nedves megérintette a lábszárát. Ijedtében majdnem fölkiáltott. Megállt, végigfutott rajta a rémület libabőre, ám egyszerre csak kitalálta, hogy mi lehet az. Semmi más, csak a kutya. Leguggolt, megvakargatta az állat füle tövét, várt, hogy szívverése meglassuljon.

– Akarsz velem jönni? – suttogta alig hallhatóan.

A kutya mintha megértette volna, és tett egy mozdulatot, amit Mizuki helyeslésnek velt. Fölállt, és elindult. Lefekvés előtt már végiggondolta, hogy merre fog kiszökni. Jobboldalon végigmegy a kerítés mentén, majd az utcafrontnál átmászik a bambuszkerítésen. Tartott azért tőle, hogy nem fog sikerülni, de muszáj megkísérelni. Ahogy a

kerti fák takarásából kikerült, már látott valamit. A fényes félhold éppen világított annyit, hogy tájékozódni tudjon. A kerítéshez ért. A batyut némi nehézséggel átdobta, de aztán: hogyan tovább? Megmarkolászta a rudakat, próbálgatván, föl tud-e rájuk kapaszkodni. A kutya kitalálta szándékát. Orrával félrebillentett alul két bambuszkarót, és kibújt közöttük. Ó, áldott okos jószág, örült meg Mizuki, a maga titkos átjáróját fedte fel előtte. A kislány lekuporodott, félrebillentette a két rudat, és ha nem is olyan könnyen, mint előtte az eb, de valahogy kibújt a résen. Vállára vette ismét batyuját és elindult keletnek, amerről pár napja érkezett. „Nem maradok olyan helyen, ahol bánatanak!”, dohogta dacosan, és már érezte is a szabadság könnyű levegőjét.

Sietett, majdnem futott, a kutya lelkesen szaporázta mellette. Két különböző lény az éjszakába, akiknek a földkereken csak a másik volt cimborája. Mizuki kevésbé félt a négy lábú társaságában, az meg roppant elégedett volt, hogy végre igazi gazdához tartozik. Nem is volt addig semmi baj, míg be nem értek az erdőbe. Mert itt már olyan koromsötét fogadta őket, hogy az orruk hegyéig se láttak. Mizuki járása meglassult, ösztönösen a kutya után tapogatózott. Meg is érintette a szőrét, az eb pedig jelezte, hogy ő képes tovább menni.

– Menj, ha látsz valamit – szólta Mizuki, de kissé megijedt a saját hangjától. – Bátran, no...

Most eszmélt annak a tudatára, hogy egyedül van egy rengeteg erdőben, és bármilyen veszély is leselkedhet rá, egy oktan állat segítségénél többre mégsem számíthat.

Ennek dacára csak jobb volt, hogy Pajtás vele jött, főképpen most, hogy elkezdte szépen vezetni őt. Mizuki a kutyára bízta magát, mást úgysem tehetett, bundájába kapaszkodva követte. Viszont így a batyut nem bírta cipelni, fájó szívvel bár, de megvált tőle. Néhány lépés után keservesen megbánta. Most, hogy nem terül szét a hátán semmi, olyan védtelennek érezte magát, mint még soha. Villámként hasított beléje a félelem: most felfalja egy pókdémon! Másfél éve mesélt neki erről egy idősebb lány. A madárpókok, azok a nagy szőrös nyolclábúak éjszaka óriásméretűre nőnek, és fölfalják az eltévedt gyerekeket. Aki még nincs tíz éves, azt könnyörtelenül megeszik. A lombhullató fák leveleiből az ősz már kiszívta a nedvességet, amelyek így a szélről olyan különös csörgést hallattak, hogy abba gyermekesírást, fájdalmas sóhajokat, jaj szavakat is bele lehetett hallani. A foga is vacogni kezdett félelmében, és már érezni vélte, hogy karját, arcát pókháló érinti, és mindjárt nekiront egy szőrös test, és borzasztó kínok közepette szétrágja védtelen testét. Később azon csodálkozott Mizuki, hogyan tudott tovább menni, hogyan bírta elnyomni magában a szörnyű rettegést.

Szerencséjére az erdős rész nem tartott sokáig, kiért a lankás területre, ahol szójatáblák, kaszálók, tarföldek váltakoztak. Valamelyest alábbhagyott görcsös félelme, de a nyaka még zsibbadt, és úgy érezte, továbbra is szemmel tartják szörnyetegek, emberevők, gonosz szellemek. Egy dombhajlatnál majdnem kiszaladt a lábából az erő. Azt hitte, rémállatok nyüzsögnek a földön, pedig nem voltak azok mások, mint nagyra nőtt tőkök.

De semmi sem állíthatta meg, haladt elszántan, kitartóan a célja felé. Már nem kellett, hogy Pajtás vezesse, maga is eltájékozódott. És feltűnt előtte a völgy a rizstermelő tájék, eltöltötte az öröm, s a Hold is mintha fölragyogott volna, köszöntve visszatért gyermekét.

Mizuki közeledett a konyhához, zavart elméjében mindenféle gondolatok cikáztak. Mire számíthat? Ott lesz nagyapó? Üresen találja? Lehet, hogy valakik már szét is rombolták?

Hajnalodott, az égbolton kihunytak a csillagok, a tájban egyre messzebb lehetett látni. És föltűnt végre a konyhá, szíve nagyot dobbant. És ekkor, ebben a lélekemelő pillanatban tudatosult benne, mennyire fázik, mennyire vágyik a melegségre. Az otthon melegére, a becézés melegére, nagyapja kezének melegére. A szagok ugyanazok, a benyomásai a régiek, mindjárt, mindjárt kinyílik az ajtó és kilép rajta nagyapó, és kérdőre vonja: „Hol jártál eddig lelkecském?” De nem történt ilyesmi, hogyan is történhetett volna, hiszen nagyapó még alszik, neki kell fölébresztenie. Itt már nem félt, hiszen haza érkezett, minden, ami körülveszi, a sajátja, egy a tájjal, a földdel, a levegővel...

Nekifeszült az ajtónak, ám az belülről be volt zárva. Megzörgette, hallgatott. Néma csend, csak Pajtás szöszmötölését hallotta. Erősebben megzörgette hát a verőcét.

– Ki az? – szólt egy ismeretlen hang.

A kislány meglepődött. Ez nem nagyapó, hanem egy erőteljes férfihang.

-
- Mizuki vagyok.
 - Ki a csuda?
 - Mizuki vagyok. Nagypóhoz jöttem.

Tanakodás támadt odabent. A férfi valami nővel váltott szót, és gyerekhang is keveredett beszédükhöz. Kisvártatva óvatosan megnyílt az ajtó, a bent lévő nyilván meggyőződött róla: valóban egy kislány áll a hajnali derengésben? Aztán a verőce teljesen föltárult, egy fiatalember körvonala bontakozott ki.

– Csak nem az öreg Macu unokája vagy?

– Az vagyok.

– De hát mit keresel itt? – lett ingerült a férfi. – Tudtommal Harunobu adószedő magához vett.

– Én eljöttem onnét. Engem bántanak.

Időközben odabent a nő mécsest gyújtott és kedvesen szólt.

– No, eresszük már beljebb, hűvös az éjszaka.

Mizuki belépett, és egy ismeretlen helyen találta magát. Felfogta, hogy egy házaspár lakja most az ő kunyhójukat, barátságosabban és igényesebben van ugyan berendezve, de első pillantásra riasztóan idegen. A sarokból két álmos szemű fiú pislogott rá, az egyik hat, a másik négy éves formájú. A szagok sem emlékeztettek a régiekre, Mizukinak sírásra görbült a szája.

– Hogyan mondtad? – tekintett rá a nő. – Eljöttél? Elkergettek talán?

– Igen! – kapott rajta Mizuki. – Nem szeretnek engem.

Az asszony összenézett férjével. Odakint Pajtás nyüszögött.

– Mi az – horgadt föl a férfi –, csak nem a te kutyád?

– Elkísért engem.

A nő láthatólag barátságosabb érzelmeket táplált a hajnali vendég iránt.

– Téged megvesz az isten hidege, no búj oda a fiúk mellé.

De nem csak mondta, föl is térdelt, átnyúlt a fiúk fekhelyéhez, föllebbentette a takarót, és Mizukit valósággal odapenderítette. Amint rásimult a meleg pokróc, minden a fonákjára fordult benne. Mégiscsak haza ért! Meleg van, jó itt lenni. Az asszony szeméből irgalmasság sugárzik, a fiúk elfogódott pillantásában sincs rosszindulat, s a férfi fagyos képe is fölengedett.

– Éhes vagy? – hallotta nagyon messziről a kérdést.

Fejével nemet intett. Aztán már nem érzékelt semmit, az álom mély öntudatlanságba taszította.

Magasan állt a nap, a konyhá ajtaja tárva-nyitva, a két fiú odakint zajongott, amikor Mizuki fölébredt. Álmodott valamit, Csukusi szenvtelen, zsugorarca még átlengett vele a valóságba, szavait azonban elvitte a fiúk kacagása.

A kislány mindjárt tudta, hol van, szempillantás alatt eszébe jutottak az éjjel történetek. Elszökött egy otromba, rideg világból, ahol őt csak egy állatkának nézték, és idejött erre az ismerős-idegen helyre. És mégis jobb itt, mint másutt, ezt a konyhót és ennek környékét érezte otthonának.

Kisompolygott a szabadba, mintha láthatatlan lenne, és e pillanatban annak örült volna legjobban, ha észre se veszik. Ám Pajtás nyomban meglátta és hozzá futott.

Mizuki tétovázott: vajon illendő-e most a kutyát ajnároznia, vagy hagyja figyelmen kívül. Kezének intésével mutatta, hogy menjen távolabb. Pajtás megértette, csalódottan visszavonult, lekucorodott a páfrányfenyő alá. Onnan azonban szemmel tartotta kisgazdáját, készen arra, hogy a hívásra tüstént előfusson.

A két fiú nagyon el volt foglalva. Valamit elmélyülten bámultak a fűben, néha fel-felkacagva, terpeszállásukat sűrűn változtatva. Mizuki szerfölött kíváncsi lett, mi lehet az, amin ilyen jól szórakoznak, de nem mert feléjük közelíteni. A nagyobb fiú megpillantotta a szeme sarkából és odavetette.

– Gyere, nézzed!

A kislánynak ez jólesett, és örömmel csatlakozott hozzájuk.

– Küzdenek ám – mondta selypítve a kicsi.

Mizuki most látta, hogy két fekete ugrópók birkózik nagy dühösen. Hosszú csápjaikkal egymásba kapaszkodva igyekeznek minél jobb fogást keresni a másikon. Aztán, ha belefáradtak, mert egyforma erősnek tűnt mindkettő, elhátráltak egymástól, és úgy emelgették lábukat, úgy billeggették a testüket ijesztésképpen, mint a szumósok. Ezen ismét kacagott a két fiú, és velük nevetett Mizuki is.

– Ez az én pókom! – bökött az egyik felé a nagyobbik.

– Ev meg av enyém! – mutatta a kicsi a másikat.

A két nyolc lábú a hosszú, mókás szertartás alatt némileg kipihente magát, hirtelen újból összementek. A fiúkon ismét úrrá lett az izgalom, és bízatta ki-ki a tulajdon

„harcosát”. A kicsi, mivel pókja nehezen szabadult ellenfele szorításából, segíteni akart neki.

– Hozzá ne nyúlj! – kiáltott rá a másik. – Az szabálytalan!

Mizuki észrevette, hogy közeledik az asszony. Vizeskorsót cipelt, bizonyára a pataknál járt. Meglátva a kislányt barátságos arccal hozzá irányította lépteit. Szép, fiatal nő volt, a cipekedéstől kipirult az arca.

– Nem vagy beteg?

Mizuki megrázta a fejét.

– Gyere, egyél.

A nő lépett, a kislány a helyén maradt, a fiúk bízatták a pókokat.

– Na, gyere.

– Nagypó? – kérdezte bátortalanul és a fiatalasszonyra emelte rettegő tekintetét.

A nő várt, a fiai elcsöndesedtek, enyhe szellő kelt, meglibbentette könnyű haját, aztán lassan fölemelte a karját. A távolban ködlő Aszo vulkanikus hegyére mutatott. Mizuki egyszerre mindent megértett. Elégszer hallotta pici korától a környékbeli parasztok elbeszéléseiben, mi lesz a sorsa annak az öregnek, aki már nem bírja a munkát. De mindig azt hitte, hogy az ilyesmi csak másokkal fordulhat elő, az ő nagypjával soha. Akaratlan is követte a kunyhóba betérő nőt, mint esetlen csibe a kotlóst.

Napok óta sejt mindent, sőt azon a napon, amikor a nagypja elküldte, már tudta, hogy többé sohasem látják egymást. Igen, mindent tudott, de mégis reménykedett, hátha... Olyan sokat hallott csodákról, és a mesékben is

gyakorta történnék varázslatok, esetleg még vele is megeshet. Eszerint az élet szűkmarkúan méri a csodákat, a szomorú események mégsem kerülhetők el. Mizuki mintha fölfogta volna, hogy az utóbbi napokban ért véget gyermekora.

A tartós bánat azonban olyan nehéz egy kilencéves kislány számára, hogy sokáig nem cipelheti. Ledobta magáról a terhet, és megkönnyebbült. A rizspogácsát, amit a fiatalasszony eléje tett, jó étvággal ette meg. Kortyolt rá hús forrásvizet, az íze maga volt az otthon. Régóta nem érezte ilyen jól magát, és nem is az étel, hanem az ismerős környezet miatt. A fiatalasszony nyugodt, barátságos, anyáskodó természetével olyan hatást gyakorolt rá, amelyet soha elképzelni sem tudott. A gyermek érez így az anyja iránt, ez azonban nem tudatosult Mizukiban. Azt érezte erősen, hogy ő innen nem akar sehová menni, ő ide tartozik.

– Eljössz velem rőzsét gyűjteni? – kérdezte tőle a fiatalasszony. – Közeledik a tél, kell a tüzelő.

– Igen – felelte rá örömmel az árva.

Az anya lelkére beszélt két fiának, hogy maradjanak a ház közelében és ne rosszalkodjanak. Aztán elmentek abba a kiserdőbe, amelyet jól ismert, hiszen nagyapóval is kijártak ide. Pajtás követte őket, a fiatalasszony eltúrte jelenlétét. Ezen Mizuki fölbátorodott és kicsit megvakargatta, megölelgette cimboráját.

– Felőlem maradhat, de én nem etetem.

– Nem baj, talál ő magának ennivalót!

Mizukiban égett a bizonyítási vágy. Olyan odaadással dolgozott, hogy a fiatalasszonynak mosolyognia kellett. Vékony karjával serényen kapkodta össze a lehullott száraz ágakat, pattant, ugrott, mint a szöcske. Előbb meg volt a halma, mint a nőnek. Nosza, besegített, egykettőre készen lett a másik is. Zsineggel átkötötték, egymás segítségével a hátukra vették és hazacipeltek. Otthon már várt rájuk a férfi. Merő sár volt tetőtől talpig, a szeme viszont tisztán, elismerően csillogott.

– Kitisztítottad a zsilipet? – kérdezte a nő.

– Ki. Meg a csatornát is.

A rözseköteget le sem kellett dobniuk, a férfi elvette tőlük és ráhelyezte a már korábban felhalmozott tüzelőre. A kutya messziről szemlélte az eseményeket, a férfi úgy tett, mintha észre sem venné. A fiúk odasompolyogtak Pajtáshoz és kicsit megcibálták a fülét, megrángatták a farkát. Az állat békésen tűrte.

– Azt mondd, elkergettek? – tekintett Mizukira a férfi.

A kislány habozott. Erre a kérdésre tegnap igent mondott. Azért, mert attól félt, nem fogadják be. És ha most megmondja az igazat? Megmondja, hogy másképpen történt, hogy ő szökött meg?

Úgy látszott, a férfi nem tulajdonít túlzott jelentőséget a kérdésének, mert óvatlanul folytatta.

– Mert elférsz itt nálunk, ha úgy gondolod.

Mizuki szíve nagyot dobbant. A szavak körüllejték, mint könnyű selyemfoszlányok, belekábult, de az öröme némi félelemmel vegyült, hátha rosszul hallott. A nyaka

görcsbe állott, alig tudta elforgatni fejét az anya felé. A nő rámosolygott, és igent bólintott.

Ami ezek után történt, az Mizukit egész életén át kísérte. Kirobbanó boldogságában éppen meg akarta ölelni új szüleit, már-már elragadták ösztönei, amikor egy durva hang ütött a fülébe.

– Á, itt vagy, bögőmajom!

Mintha az ég boltozata tört volna darabokra, és aláhulló szilánkjai átfúródának a koponyacsontján. Mizuki meglátta feléje közeledni Harunobu adószedőt meg egy idegen *asigarut* (lándzsást). Sebbel-lobbal jöttek, képükön torz haraggal, Mizuki azt hitte félelmében menten elájul. Egy pillanatra ki is fehéredett előtte a világ, sajnos azonban mégis eszméleténél maradt. Úgy jöttek, mint a marcangolni készülő saskeselyűk, sárgán villogott a szemük, vijjogó hangok törtek elő torkukból.

– Háh! A szökős mindenedet! Urad, parancsolod szándéka ellen mertél cselekedni?! Jaj annak is, aki rejteget!

Az asszony gyorsan beterelte a két fiút a konyhába, aztán ura mellé állt. A házaspár elszántan nézett szembe a két dühös emberrel, pedig tegnap még azt sem tudták, hogy Mizuki a világon van.

– Hozzád tért be, Hosi?! Hogy kitaláltam! Hogy merted rejtegetni?!

– Azt mondta, elzavarták – válaszolt bátran a férfi. – Mindig bántották és elzavarták.

– Még hogy bántottuk! Egy ujjal se nyúltunk hozzá! Mindent megadtunk neki, jó sora volt nálunk, hát ez a

hála!? Valótlanságokat terjeszt rólunk, beszennyezi jó hírünket, na megállj bőgőmajom! –fenyegette meg tenyerével Mizukit. – Mi nem zavartunk téged el! Elszöktél, bestia!

Az *asigaru* három döngő lépéssel elérte a kislányt, durván beleragadt a hajába.

– Megverjem, uram?! – és már emelte is lándzsanyelét.

Az asszony felkiáltott, térdre vetette magát az adószedő előtt.

– Ne bántsátok! Olyan kicsi, sovány, nem bírna ki egy verést.

– Inkább az uradat verjük meg? – förmedt rá Harunobu, hogy kidagadtak nyakán az erek.

– Igen, uram! Verjél meg engem! – kiáltotta Hosi, és ő is levetette magát az adószedő elé.

Harunobu hirtelen támadt haragjában oldalba rúgta a férfit, de ezzel le is higgadt. Talán meglátta az elszánt paraszt szemében az ősi gyűlöletet.

– Hozd a nyavalyást – szöld oda a poroszlónak. – Nem bántjuk, mert elveszti még azt a kis értékét is.

Mizuki nem sejtette, mire érti ezt Harunobu. Fellélegzett, hogy a durva kéz végre eleresztette a haját, már éppen ordítani akart a fájdalomtól. Hagyta aztán, hogy megragadják a karját és elrángassák arról a helyről, ahol született, ahol felnőtt, és ahol az imént egyetlen szempillantásig igazi családja is volt. Egyetlen boldog szempillantásig.

Harunobu az úton szemrehányásokkal illette.

– A semmire való mindenségedet! Jó szívvel befogadtunk, az asztalunk mellé engedtünk, de te nem tudtál jól viselkedni, hozzá még meggyaláztad a házunkat! Utána se volt rossz dolgod, hiába meresztgeted rám a rút karikaszemed! Csukusi etetett, itatott, gondodat viselte! Szemernyi köszönetet sem kapott érte, hálátlan! Galádul elvetted a legkisebb lányom játékát. Kő van a te szíved helyén!...

Mizuki cáfolni szerette volna a vádakat, magában megvolt mindenre az ellenérve, de mukkanni se mert. Pontosan tudta, hogy egyetlen szó olaj lenne a parázsra, és Harunobu haragja tűzként lobbanna fel. Szótlatlanul, elkeseredetten szedte apró lábait a mérföldléptű *asigaru* mellett, aki úgy szorította törékeny csuklóját, hogy a keze az érzéketlenségig elzsibbadt. Néha hátrapillantott, és látta, hogy Pajtás tisztos távolságból követi. A poroszló észrevette, ő is visszanezett.

– Tiéd az a kutya?! – kérdezte öblös hangján.

– Nem, nem az enyém...

Saját hazugsága, hogy megtagadta barátját, erősen szíven ütötte. De nem mert helyesbíteni, attól félve, hogy abból megint valami baja származik. Szemét elöntötték a keserűség könnyei, és azt gondolta, most már legjobb volna meghalni.

Harunobi is hátrasandított, ornyergén bőrgyűrődés jelent meg.

– Nem a Csukusi kutyája az, te?

– Nem tudom... – zihálta Mizuki.

– Úgy nézem – Az adószedő visszafordult, megállt, topantott, úgy tett, mintha a földről kavicsot kapna föl és az eb felé suhintaná. – Menj haza! Takarodj haza!

A kutya beugrott az ösvény melletti bokrok közé és ott meglapult. Kis ideig vártak, de nem mutatkozott. Folytatták tovább gyalogútjukat, hamarosan elérték az erdőt, beljebb pedig az útelágazást. Az útelágazásnál Mizuki némiképp furcsállotta, hogy nem balra, az adószedő háza felé, hanem jobbra térnek el. Mentek még legalább két mérföldet, mígnem beértek egy kis faluba. Harunobu elbúcsúzott a poroslótól, maga ragadta meg Mizuki karját. Mindössze három házzal odébb bekiabált egy portára.

– Hé, Félfülű, kellene a kordéd!

– Igenis, tisztelettel, Harunobu-*szan!* – kiáltott vissza egy alázatos hang.

Kisvártatva nyílt a kapu, és egy lóvontatta, kétkerekű fogat fordult ki rajta.

– Dadzaifuba megyünk – parancsolta az adószedő.

– Igenis!

Harunobu a kislány hóna alá nyúlt, föllendítette a kordéra, majd maga is fölkapaszkodott. Olyan volt a batár, mint egy jókora deszkaláda. Terményhordásra kiváló, emberek szállítására kényelmetlen. Igaz a bakon, a kocsis mellett még volt egy ülőhely. Félfülű invitálta is előljáróját.

– Ide társulj mellém, uram, csak nem ülsz a raktérbe.

– Muszáj! – mérgeskedett az adószedő. – Egy percre veszem le róla a szemem, már megszökik!

– Ez lenne a Macu unokája?

– Ez! – nézett szigorúan Harunobu. – Démonok szállták ezt meg! Nem tud ez rendes emberek között megmaradni! Pedig jó apja akartam lenni!

– Azt elhiszem, uram – bólogatott buzgón Félfülű.

Leültek egymás mellé a padlatra, hátukat az oldaldeszékáknak vetve. A kordé elindult – vajon hová tart? –, a rajtaülők úgy pattogtak a rugózatlan alkotmányon, mint gesztenye a tüzes vason. Mizuki mindjárt jól bevete a fejét az oldalpalánkba, mert Harunobu teljes súlyával nekivágódott.

– Az ég isteneire! – nyögdécselt az adószedő. – Kíméletesen hajts, gazember, kirázod a lelket belőlem. De te vagy a hibás! – fenyegette meg tenyerével a kislányt.

Mizuki még tapasztalatlan gyerek volt, de korát meghazudtolóan eszes. Kezdett átlátni Harunobu viselkedésén. Rájött, hogy ennek a rátarti embernek nagyon fontos az, hogy mások könyörületesnek, gyerekszeretőnek lássák. Hangoztatja is úton-útfélen, és lám valakik hisznek is neki. Ilyen Csukusi meg Félfülű is. Vajon mi lehet ennek az oka? Harunobu tényleg azt hiszi magáról, hogy jó ember? Mizuki homályos fogalmai szerint egy apának másmilyennek kellene lennie.

A kordé elhagyta a göröngyös utat, sima talajon gurult tova a két kerék. Harunobu meg Félfülű beszédbe elegyedett. Valami mongol hajókról beszéltek, amelyeket a Hakata-öbölben elpusztított a tájfun. Ezt a tájfun az égiek küldték a japán föld megvédésére, nagyon helyénvaló, hogy a *busik* elnevezték „isteni szélnek”. De úgy beszélnek, Kubilaj kán nem hagyja annyiba a dolgot, hamarosan újból

támadni szándékozik, ennél még hatalmasabb hadsereggel. Pedig így is rettenetes túlerőben voltak, kilencszáz hajó, harmincezer harcos. A *busik* alig tudtak összetoborozni tízezer katonát.

– Ha nincs isteni segítség, talán már nem is élünk – morfondírozott Harunobu. – Mert egyre nagyobb volt a nyomás, a szamurájaink hátrálni kényszerültek. Ha nem bírták volna tartani magukat, az út megnyílik Dadzaifu felé. És ha a székhely elesik, ellenség kezén Kjúszú, a harmadik legfontosabb sziget. Nekünk végünk, az ördögök pedig meg tudják itt vetni a lábukat, ki tudja hány évre.

Mizuki a folyamatos lelki gyötrelmek után, de a sima út miatt is, fél-szendergés kába állapotában volt, úgy hallgatta a férfiak szavát. Hallgatta, de egy szót sem értett az egészből. Mongol hajók? Kubilaj kán? Ha nincs isteni segítség, talán nem is élünk?

Nagyot zökkent a kerék, Mizuki magához tért, körülnézett: hol járhatnak. És hová viszik őt? Olyan tájékon futott a kordé, amely egészen ismeretlen volt a számára, de nem találta barátságstalannak. Kibújt az őszi nap a felhők mögül, icsó fák szaladtak az útmentén, félelme valamelyest alábbhagyott. Jól látta? Mintha Pajtás futott volna át mögöttük az úton. Figyelni kezdett. Mégsem. De mégis! Pajtás ismét fölbukkant, egy kis ideig trappolt a kordé után, aztán ravaszul eltűnt a szem elől. Mennyi esze van ennek a kutyának!

Mizuki szorongó boldogságot érzett. Lám nincs egyedül ebben a rejtélyes utazásban. Egy kitartó és hűséges társ követi, pedig ő sem tudhatja meddig és hová. Együtt

mégiscsak könnyebb lesz szembeszállni az ismeretlennel, együtt talán el sem vesznek ebben az idegen világban.

Ismét értelmét érezte annak, hogy él. Nagypó okításai a lelkek vándorlásáról, most jelentőséget nyertek benne, és tisztán idéződtek vissza. El kell viselnünk a sors által reánk mért szenvedéseket, hogy jellemünk fölemelkedjen. Már annak is örülnünk kell, hogy nem vagyunk oktalan jószágok, hanem emberi testben lakozunk. S ha tapintatos, becsületes, mértékletes életet élünk, ennél mindig följebb jutunk, hiszen valamennyi földi létünk egy-egy lépcsőfok. Ezért túrni, túrni, túrni.

Mizuki belegondolt abba, hogy majd a következő életében mennyivel jobb lesz, nem lesz árva, nem lesz szegény, nem lesz kiszolgáltatott, és kicsi tüdeje megtágult. De mi történik Harunobuval? Ő gonosz, nem léphet magasabb karmába! Akkor majd megbánja, hogy eltékozolta a mostani életét, hogy nem élt becsülettel, tapintattal. Lehet, hogy a szerepek fölcserélődnek: Mizuki úr lesz, Harunobu pedig szolgálja?

Gabonával bevetett szántóföldek mellett haladtak el. Embert sehol sem lehetett látni, az őszi betakarítások befejeződtek, télen pedig nem lesz munka a mezőkön. Azaz mégis, a távoli dombhajlatban marhacsorda legelt, két pásztor lassan mozgó alakját fedezte föl a jószágok mellett Mizuki.

Apró házak jelezték, hogy átlépték Dadzaifu település határát. Mizuki úgy látta, hogy ez hatalmas város, ameddig a szem ellátott, pagodatetők emelkedtek az égbolt felé. Nem kellett sokáig menniük, ahová igyekeztek, már

előttük is volt. Egy magas, az időtől megfeketedett deszkapalánkú udvarház.

– Itt állj meg, Félfülű!

– Igenis uram!

A gyepelő visszarántotta a lovat, a kordé olyan hirtelen állt meg, hogy Mizuki az adószedő ölében kötött ki, fölütve annak állát.

– Fogódkodjál már, nyavalyás, a hétszázadat, elharapom miattad a nyelvem! – ordította Harunobu és ütésre emelte a kezét. A lány behunyta a szemét és feszülten várt. – Ezer szerencséd, hogy most nem verhetlek meg!

Időközben a kocsis már leugrott, és egy gyors mozdulattal leemelte Mizukit.

– Így ni! Mennyi baj van ezzel az anyátlannal!

Harunobu káromkodva lekászálódott, egy ideig simogatta fájó állát, aztán dühösen az út porába köpött.

– A *Szakuradzsim*a poklában égtél volna meg! Sose lássalak többé!

Ennek dacára kíméletesen fogta meg Mizuki kezét és úgy indult el vele az udvarház felé, mintha közöttük minden rendben volna. Ahogy elérték a kaput, Harunobu bezörgetett. Kisvártatva egy éles, magas hang szólalt meg.

– Ki az?

– Harunobu adószedő. Mond meg Jokino mamának, hoztam egy szép kislányt!

S hogy erre Harunobu még védencére is vigyorgott, teljes zavar állt be Mizuki romlatlan elméjében.

– Na, igazítsd meg kicsit a hajadat, porold le a ruhád!

De erre már Mizuki csodálkozó szemmel bámult fel a férjira. Ahogyan eddig nem, Harunobu ezúttal sem tűrte el tőle ezt a nézést.

– Ne kerekítsd rám a szemedet, te tiszteletlen! – szűrte át a foga között, és megszorította a parányi kezét.

Mizuki kis híján felsikolt a fájdalomtól. Szerencsére Harunobu eleresztette, így az megtette, amit a férfi kért tőle. Tíz ujjával megfésülködött, egyetlen szál ruhájáról igyekezett leverni az út porát. Már nyílt is a kapu, tizenkét éves formájú süldőlány fogadta őket. Az adószedő betaszigálta az árvát, de szorosán a nyomában jött, és az udvarban ismét megragadta Mizuki kezét.

– Jöjj utánam, uram! – hajolt meg a lány, és mutatta az utat.

Átmentek egy keskeny épületen, kicsi zárt udvarban találták magukat. Az udvar egyik szögletében emelvény állott, úgy térdmagasságú, amely hímzett szőnyeggel volt leterítve, s a szőnyegen ült maga alá húzott lábbal egy puffedt arcú, öregedő nő. Az adószedőt meglátva ültében meghajolt.

– *Hadzsimemasite*, Harunobu-*szan*. Rég jártál nálunk, látogatásodat szívesen veszem. De ugye nem akarsz senkit rám sózni? – Rekedt, szinte férfias hangja volt. – Főképpen nem ezt a rút gázlómadár fiókot.

Az adószedő másra számított. A vér az arcába tolult, legszívesebben sértő szavakat vágott volna vissza, de a saját érdekében fegyelmezte magát.

– *Konnicsiva*, Jokino-*szan*. Ne kedvetleníts el, mert én a legnagyobb bizalommal jöttem hozzád. Tudom, hogy te

a legromdább hernyóból is pillangót tudsz varázsolni, de ezt csak tréfából mondom, mert Mizuki nem csúnya. Ellenkezőleg! – Harunobu előrébb taszigálta a kislányt. – Nézd csak meg. Kerek az arca, arányos az alkata, hibátlan a járása.

A nő rezzenetlen arccal ült a helyen.

– Csont és bőr. Ezek sose gömbölyödnek ki, ismerem a fajtájukat.

– Hogy mondhatasz ilyet? – hüledezett Harunobu. – Olyan étvágya van, mint a farkasnak, csak eddig nem kapott eleget. Öregember nevelte, aki már nem győzte a munkát.

– Mennyit kérsz érte?

– Két *kant*.

– Ki kérem magamnak, hogy ostobának nézz! – felelt szenvedélymentes hangon a mama. – Vidd el máshová, majd meglátod, hogy nem ér semmit.

– El is viszem! El én! – heveskedett a férfi. – Másfél *kant* biztosan kapok érte, csak a tiéd ne legyen!

– Nem ér többet nyolcszáz *monn*ál – mondott végre árat a mama.

Az adószedő megérezte, hogy mégiscsak van keresnivalója.

– Én pedig semennyivel se adom alább, mint egy *kan*, háromszáz *mon*!

A mama intett Mizuki felé.

– Gyere hozzám. Hadd nézzelek.

Mizuki tétovázott, minthogy azonban Harunobu hátulról jól meglódtította, nekiindult. Föllépkedett az emelvény három lépcsőfokán, a mama elé állt.

– Közelebb.

A kislány egészen közel ment a nőhöz. Ilyen közéről rémisztőnek látta fölpuffadt arcát. Ekkor Jokino minden teketória nélkül lekapta Mizuki szennyest, feslett göncét és alapos vizsgálat alá vette minden porcikáját. Legelőbb a bőrét nézte át, kezével is átsimítva, aztán a fogait vette szemügyre, a szájába nyúlni se volt rest, és még alulról is illetlenkedett. A kislányt fölháborította ez az eljárás, szégyellte is magát nagyon, főleg a gyűlölt Harunobu előtt, de nem mert ellenkezni.

– Egy *kan*, száz *mon* – recsegte végül a mama.

– Legyen – csikorgatta fogát az adószedő.

* * *

Hiro mindent elkövetett, hogy elégedettek legyenek vele. Nem bírta volna elviselni, ha a derék Maszahiro bácsi vagy fia, Tanaka fegyverkovács rosszat gondolna róla. Ugyanígy Naito öntő és Kohaku mester bizalmát is megbecsülte, mert tudta jól, hogy ezek a legfontosabb emberi erények közé tartoznak, és szülei büszkék lennének rá, ha látnák. Igyekezett tehát, odafigyelt a munkájára, készséggel teljesítette feljebbvalóinak utasításait, megadta a tiszteletet mindenkinek, leginkább az idősebbeknek. Alig pár nap alatt kivívta magának az öntők megbecsülését, és környezetében az az egybehangzó vélemény alakult ki, hogy Hiro-*kun* rendes, szorgalmas fiú, akire mindenkor lehet számítani.

Takumi, a barátja, hasonlóképp jól viselte magát, vele is elégedettek voltak a műhely dolgozói. De Takumi nem csak tisztelettudó, szorgalmas, szolgálatkész fiú volt, hanem ügyes, rátermett is. Hiro tisztában volt vele, hogy barátja alkalmasabb erre a csodálatos mesterségre, mint ő, és ez némi szomorúsággal töltötte el. Rájött, hogy ő maga képtelen ilyen könnyedén elsajátítani az ősi fogásokat, őneki ehhez a mesterséghez nehezebb a felfogása. Ezt őszintén el is mondta Takuminak.

– Jó neked, könnyen tanulsz. Könnyebben, mint én.

Takumi őszintén elcsodálkozott.

– Miket mondasz! Te éppolyan ügyes vagy, mint én. Nincs különbség közöttünk.

Dehogyan nincs, gondolta Hiro, de mást mondott, mint akart.

– Jó, hogy ilyen barátom vagy. Mindig is a barátod szeretnék maradni.

– Igazán? – vigyorodott el Takumi. – Szavadat sosem másítod meg?

– Sosem.

– Akkor ígérd meg, hogy engem választasz *zuszadnak*, ha szamuráj leszel.

Hiro befelé mosolygott. Szóval Takumi is rendjén valónak gondolja, hogy őbelőle szamuráj lesz. Ezzel végtére is nem lenne baj, csak kérdés, mikor kezdheti el a *busik* életét?

– Komolyan? A *zuszam* szereméi lenni? (*zusza*: szamuráj szolgálója)

– Komolyan.

– De mi barátok vagyunk, miért akarnál engem szolgálni?

Takumi töprengett, vakargatta a füle tövét: mit feleljen erre?

– Barátok vagyunk, és ennek örülök. De te harcos *busi* vagy, neked két neved van. Akinek pedig két neve van, az nemesi származék. Vagy valami olyasmi.

Most Hiron volt a tünődés sora. Ez eddig föl se merült benne. De való igaz, a környezetében mindenkinek egy neve van, az ő apjának, és ennél fogva neki is, kettő. Josimora Muramoto, Josimora Hiro. Jobb lett volna, ha apja annak idején mindent elmond magáról. A fiú érezte, hogy apja múltjában sötét barlang tátong, amelyet már soha nem tud felfedni, a származásra vonatkozó, magában fölöttébb kérdései némán nyelődnek benne el. Ez a hiányérzet sokszor ijedtségbe fordult, és bizonytalanság kerítette hatalmába. Vajon valaha megtud valamit a múltjáról, vagy örök rejtély marad?

– Különben pedig belőled kiváló fegyverkovács lesz – mondta Hiro. – Minek forgolódnál te körülöttem.

– Békeidőben tényleg igazad van. De háború lesz, mindenki tudja. Kubilaj fenyegetőzik.

Beköszöntött a tél, amely azt jelentette, olykor-olykor be kellett otthon fűteni. Ámbár itt kellemesebb ez az évszak, mint a többi japán nagyszigeten. De még Iki-szigetéhez képest is enyhébb, ennek dacára Tomoko néni mindig figyelmeztette a fiúkat, hogy melegebben öltözködjének. Hiro mind jobban érezte, hogy vele másképpen bánnak, mint barátjával és annak apjával, Kazuma halással. A

legvédettebb szögletben volt a fekhelye, a legfinomabb falatok az ő tányérjára kerültek, és a háziasszony a férje után neki szedett az ételből. Zavarta ugyan, hogy rangban Kazuma és Takumi alatta vannak, de nem tudta kimódolni, hogyan tegye szóvá. Minthogy azonban ezt mindenki természetesnek vette, lassacskán hozzászokott, beletörődött.

Az egyik nap a műhelyben Naito öntő a délután derekán magához intette a két fiút. Félve álltak a szigorú tekintetű ember elé: vajon mit rontottak el?

– Hiro, Takumi, ma már nincs szükségem rátok, hazamehettek. Ismétlem, haza, csavargásnak ma nincs helye.

Mit akar ez jelenteni? A fiúk furcsállották a dolgot, hiszen ilyesmi eddig még nem fordult elő. Többnyire estig, esetenként késő délutánig kellett maradniuk. Mindegy, ha Naito azt parancsolta, akkor annak úgy kellett lennie.

Otthon meglepetés várta Hirot. A három felnőtt, Maszahiro bácsi, Tomoko néni, Kazuma halász megtisztálkodva, ünnepélyes arccal sorakoztak föl.

– Kitalálod-e, Hiro-kun, milyen jeles nap van ma? – kérdezte a ház ura.

A fiú eltöprengett.

– Nem jut semmi az eszembe, Maszahiro-szan.

– Megértem. Aki elvesztette a családját, annak másképpen ring a csónakja. Ha otthon lennél, már napokkal ezelőtt felkészültél volna rá. *Gempuku* napod van. – Hiro szíve nagyot dobban. Így már tudta. – Ma vagy tizenöt éves – folytatta Maszahiro bácsi –, tehát nagykorú.

Igyekeztünk úgy gondolkozni, ahogyan ezt a szüleid tették volna.

Kazuma halász átadott Hironak egy új *hakamát* (nadrágot), Tomoko néni pedig leültette, kezelésbe vette a fejét, ügyes kézzel kontyba tűzte a fiú haját. Maszahiro bácsi híven bólogatott, és tovább beszélt.

– Férfi vagy, a *busik* rendjéhez tartozol, most már viselhetsz kardot, és el kell dobnod gyermekneved. – Itt vett egy nagy levegőt az öreg. – Tudom, apád lett volna hivatatott, hogy másik nevet adjon neked, de őhelyette fogadd el tőlem. Mostantól fogva a te neved, Hirokaó-*szan* lesz. Josimora Hirokaó.

Az ifjú Hirokaó szemét előntötte a könny. Szégyellte magát, hogy újdonsült férfi létére ennyire megindult. Eszébe jutottak apja szavai: „Nem akarom, hogy szamuráj légy. Túl érzékeny a lelked.”

Hirokaó és Takumi már biztos kézzel építették a *tatarát* (olvasztó kemencét). Nagy szögletes építmény, amelybe legalább tíz ember férne el fekvő helyzetben. Tűzálló kaolintéglából rakták, amely alig különbözött a rendes vályogtól. Ámbár a föld és agyag arányai némileg különböztek, és Naitó öntő még hozzákevert valamilyen adalékot is, amelynek a nevét csak azok tudhatták, akik rangot szereztek maguknak. Különben a fegyvergyártás több szakaszában is használtak titkos összetételű anyagokat, és a műhelyben dolgozóknak titoktartási fogadalmat kellett tenniük.

Amikor a kemence készen állt, rőzse felhasználásával begyűjtötták, erre faszén került, és amikor már magas hőfokon izzott, elkezdték rálapátolni a vashomokot. Tapasztalatból ismerték a megfelelő arányokat. A vashomokra ismét faszén került, s a tüzet két napig táplálták. Eközben az olvasztókemencék oldalain lévő nyíláson állandóan fűjték be a levegőt. A bőrfűjtatók gyakran megizzasztották Hirokaót és Takumit. A forróságtól is, no meg attól hogy szaporán kellett taposni a fűjtatót, mivel csak így tarthatták az anyagot megfelelő izzásban.

– Neked nem kellene... ezt csinálnod... – szuszogta Takumi. – Te *busi* vagy. Keress pártfogót magadnak.

– Most nem... Most mi egyformák vagyunk...

A harmadik napon megvárták, amíg a kohó valamennyire kihűl, aztán szétverték az olvasztókemencét, és

feltárult az izzó vastömb. Lenyűgöző látványt nyújtott, Hirokaó nem győzött betelni vele. A nyersacélt hűlés közben lehetett széjjeldarabolni, és az idomtalan *tama-hagan*ból egy nagy halom érc lett, amely úgy festett, mintha sok szabálytalan formájú, ezüstszerű kő lenne. A tapasztalt öntők már a színéről meg tudták állapítani, milyen acél lesz belőle.

Az öntödéből az érc a kovácműhelybe került át. A két ifjú itt is gyakran megfordult, hiszen alkalmasint nyersacélból túltermeltek, napokig nem kellett új olvasztókemencét rakniuk. Hirokaó a kovácstűzhely mellett szorgoskodott, Takumi, lévén rátermettebb, már a kovácsolás fortélyjaival ismerkedett. Kezére állt a kalapács, hébe-hóba kevésbé igényes munkával is kitüntették. Takumi arca átlényegült, amikor verhette az üllőn a fölizzított acélt. A ritmusába is olyan könnyen beletanult, mintha erre született volna. Hirokaó ámulattal nézte, hogyan dolgozik, látszott rajta hogy élvezettel kovácsol, és az is, hogy óráról órára fejlődik. Irigyelte barátját, de a legnemesebb értelemben, önzetlen lélekkel.

Egy acéllemez edzését, amelyből csak egy kard készült, három ember három hónapon át végezte. A fölizzított ércet kovácsolással ellapították, kinyújtották, aztán összehajlították, összekalapálták és lehűtötték. Mire a kívánt fémszívósságig eljutottak, a lemez több százezerszer lett összehajtogatva. De ez még korántsem minden. A pengét kétféle keménységű acélból kovácsolták egygé, hogy ne legyen rideg törékeny, ugyanakkor az éle szilárd, borotvaéles legyen. Hirokaót lenyűgözte a

kardpengekészítés valamennyi szakasza, és tisztelet ébredt benne a régi mesterek tudása iránt. Ugyanakkor a maiakra is fölnézett, akik továbbvitték és a maguk módján továbbfejlesztették a kardkovácsolás művészetét. Innentől egészen más szemmel nézte apja kardját is, amelynek pedig se korát, se mesterét nem ismerte. Ha néha egyedül maradt otthon, elővette „tácsit”, kihúzta hüvelyéből, belefedkezett vizsgálatába, valamiféle ünnepi hangulat hatotta át. „A *katana* a becsület jelképe, a szamuráj lelke.” Mindinkább érezte, ez mennyire igaz, és a kard által ilyenkor szellemi közelségbe került őseihez, apjához.

A markolat bőrözése kissé már viseltes, ideje lenne átdolgozni. Ettől eltekintve a kard minden részében kifogástalan. A kézvédő ellipszis-korong, igazi műremek, amelybe az ötvös mester furcsán kiterjesztett szárnyú gémet alkotott. Hirokaó számára ez a gém gyermekkori titkokat rejtett. Amikor apja előszedte, hogy lekezelgesse, a pengét beolajozza, ő kisiúként ámulva nézte. És egy ízben apja valami vadászatról mesélt neki, amelyben nyílvesszőtől sebesült gémet emlegetett. A gyermek képzeletében onnantól a „tácsi” kézvédő-korongján lévő gém a sebesült madarat jelentette. Ismét elfogta az a régi benyomás, megérezte a múlt elragadó ígését, maga előtt látta apját, aki figyelmesen törölgette féltett kincsét, és anyját, aki illatos gőzölgő főzetet helyez porcelánkancsóban az asztalra.

A fénylő kardpenge tükrében Hirokaó megpillantotta furcsán elkeskenyült képmását. Hátrahőkölt, mert egy pillanatra úgy tűnt föl neki, mintha az apja nézett volna rá

vissza. Mély sóhaj szakadt föl a melléből, melytől némileg megkönnyebbült. A megváltoztathatatlanon nem lehet változtatni. Borzasztó, de ez az élet részvétlen törvénye. Az idő kérlelhetetlenül halad előre, a fájdalmak enyhülnek, hiszen semmi sem örök. Vagy mégis? Ez a csillogó kardpenge hány évig szórja még fényeit és osztja a halált? És Hirokaó szembesült az örökkévalóság képtelen gondolatával. Hogy ez a kard több emberöltőn át fennmarad, azzal az ifjú helyel-közzel tisztában volt. De az már meghaladta képzelőerejét, hogy vajon örökké fennmarad-e, vagy valaha elenyészik. Azért hajlott arra, hogy örök. Akár a szamuráj hűsége.

Naito öntő soha nem változtatott álláspontján. Amit valamiről tegnapelőtt kijelentett, azt holnapután is vallotta. Mindig lényegre törően beszélt, a figyelmetlenséget nem tudta elfogadni. A fegyelemsértést pedig azonnal torolta pofonnal vagy fenéken billentéssel.

– Magának tesz rosszat, aki nem mélyed el a mester-ségben. Nem lesz belőle jó szakember, és az életben sem állja meg a helyét. Jobb, ha beugrik az Aszo kráterébe. Legelőször is, megfelelő lelki állapotban kell lennetek, mielőtt munkához láttok. Az imádkozást soha nem szabad elmulasztani. Figyeljétek a legkitűnőbb kovácsokat. Mielőtt kezükbe fognák a kalapácsot, meditálnak, testi-lelki megtisztuláson mennek keresztül.

És dolgoztak lelkiismerettel, ahol szükség volt rájuk, meg ahová irányították őket. Ha kellett, *tatárát* építettek, tüzet tápláltak, takarítottak, lapátolták a kohósalakot.

Takumi időnként kovácsolt, Hirokaó a fogókat, kalapácsokat tartotta rendben.

Így ismert meg napról napra minden munkát, ami csak a fegyverkovács műhelyben adódott. Ezek pusztán a legalapvetőbb dolgok voltak, mert az igazi tudást meg a mesterfogásokat csak hosszú évek alatt lehetett elsajátítani. Ahhoz még volt bőven ideje az ifjakkal, ám a sors különös szeszélye folytán egy szép napon már csak Takuminak nyílt erre lehetősége. Hirokaó felől másképpen határoztak az istenek.

– Kohaku mester kéret! – szólt oda neki Naito öntő.

Az ifjú izgatottan teljesítette a kérést, megsejtve, hogy most érkezett el életének fordulópontja. A mester másodmagával fogadta őt szűk kis cellájában, ahol a készre kovácsolt, de még markolatra és pengecsiszolásra váró kardok sorakoztak.

– Jöjj csak elénk, Hirokaó-*szan*, most meglepetésben lesz részed.

Az ifjú mélyen meghajolt a mester előtt, aztán az idegen felé is, aki mindjárt megszólalt:

– Le sem tagadhatod, hogy Josimora Muramoto fia vagy.

Hirokaó megnézte jól a magas férfit, akinek sziklakemény arcvonásai voltak és szamuráj-öltözetben pompázott. Kohaku mester vette vissza a szót.

– Takezaki Szuenaga a Taira nemzetségből. Ismerte apádat.

– Úgy igaz! – nézett sziklaarccal Takezaki az ifjúra. – Apád a mi családunkat szolgálta. Méghozzá Simazu

nagybátyámat. Ő volt a legkiválóbb szamurája, azóta sem becsül úgy klánunk senkit, mint apádat.

Hirokaó megrendülten szembesült e határozott szavakkal. Ugyan már gondolt rá többször is, mi lenne, ha fölbukkanna valaki, aki ismerte apját, de igazából nem számított rá. Hogyan is számíthatott volna, hiszen apja múltját teljes homály fedte. Anyjáról sokkal többet tudott, és gyermekésszel úgy hitte, hogy abban mindkét szülő benne foglaltatott. A közelmúltban jött csak rá, hogy apjának, anyjának bizony külön sorsa volt, külön helyen nőttek föl, mint minden rendes házaspár. És anyja rokonaival itt aligha akadhat össze, hiszen ő Sikokuról származott el. Zavartan hajolt meg újból.

– *Hadzsimemasite*, Takezaki-szan. Ne vedd rossz néven, de szóhoz is alig jutok...

– Megértelek. Hallottam a mestertől történetedet. Tudni szeretném, van-e pártfogód Dadzaifuban.

– Nincsen.

– Kiket ismersz egyáltalán? Milyen körökben mozogsz?

– Csak Maszahiro bácsit és asszonyát ismerem. És Takumi a barátom, nem járok sehová.

– Akarsz apád nyomdokaiba lépni? Akarsz szamuráj lenni? Talán még nem késő.

* * *

Mizuki, a kis *kokon* (gésa tanuló) tizenegy éves lett és óriási változáson ment át. Olyan nagyot nőtt, hogy testmagassága már elérte az adag japán nők magasságát.

Jokino, az *okija* vezetője már aggódni kezdett érte: mi lesz ezzel a sovány, nádszál magas lánnyal? Drága pénzen vette, rengeteget költött rá, s a végén formátlan óriás lesz, akin majd egyetlen férfinak sem akad meg a szeme. Az arca is keskeny, szeme nem mandulametszésű, hanem inkább szilvamag formájú, akár azoknak a távol-nyugati embereknek, akiket Jokino még sosem látott, csak hallott róluk. A természetével azonban a legmesszebbmenőig elégedett volt. Szorgos, dolgos, nevetős, és bár a szájának időnként képtelen volt parancsolni, őt tartották az *okija* egyik kedvencének. A többi lánynak, ha kérdegették, miért ilyen vidám, bátor, fűtül a szidalmakra, könnyedén viseli a verést, azt felelte:

– Én áldom a szerencsém, hogy ide kerültem. Nagyapám halálát követően egy olyan család vett magához, amelyet a haragosomnak se kívánok. Az én életem itt *gokuraku* (mennyország).

Az okijában csak nők éltek, amely először fel sem tűnt Mizukinak. Aztán ahogy kezdett cseperedni és okosodni, ráébredt, milyen helyre került. Az ő kifinomult képzelőerejével korán fölfogta, hogy ez mivel jár, és kicsit meg is rettent. Hanem elővette józan esztét, és alaposabban végiggondolt mindent. Sok évnek kell még eltelnie ahhoz, hogy gésává avassák. Addig rengeteg minden történhet vele. Itt most jó, aztán az istenek vagy a jó *karmája* majd csak kisegítik. Ezen tovább nem is tusakodott, határozotlan legyúrte riadalmait: majd a megfelelő pillanatban bekopogtat, hitte, a megfelelő segítség.

Hiszamival élt egy cellában, aki már tizennégy éves volt és *maiko* (gésa jelölt), tehát egy fokkal Mizuki fölött állt. Ha Mizukit az *okija* kedvencének neveztük, Hiszamit a kis közösség csínytevőjének mondhatjuk. Azért rakták őket össze, hogy a fiatalabb tanuljon az idősebbtől. A két lány kedvelte egymást, ha négy szemközt maradtak, Hiszami sosem követelte meg Mizukitól a feltétlen engedelmességet, a tiszteletet. Úgy beszélgettek egymással, mint az egyenrangúak, jóllehet Mizuki azért ösztönösen érezte hányadán állnak, és adott helyzetben szíves-örömmel alárendelte magát, kiszolgálta idősebb társát.

Amikor azonban közösségben mutatkoztak, eljátszották, hogy ők az eszményi páros. Hiszami kissé felengzősen beszélt Mizukival, aki pedig erre eltúlzott szolgálalkúséget mutatott.

– Hozz nekem vizet, Mizuki-csan, de tüstént! – csattant Hiszami hangja.

– Jaj, azonnal Hiszami-szan! Futok, mint a nyúl, pedig éppen fáj a lábam.

A lányok kuncogtak ezen, hiszen kiéreztek belőle a finom gúnyt. Kagura, az *okija* rangidőse, nem látott át a szitán, módfelett helyeselte ezt a viselkedést. A csúztól elnyomorodott, kéréges kezét tördelve-simogatva, amelynek olyan hangja volt, mint a fák között surrogó szélnek, ezt mondta:

– Látjátok, okosok, ez a rangtisztelet és a fegyelem. Így kell ezt. Majd meglátjátok, ez a két lány viszi a legtöbbre.

Kagura, akit maguk között a lányok csak Padlízsnak neveztek, ismeretlen eredetű személy volt. Legelőször

mindenki azt hihette, hogy Jokino anyja, aki a legtisztel-
treméltőbb személye az *okijának*. Idővel aztán mindenki
rájött, hogy szó sincs semmiféle rangról, hacsak az
életkora nem tekinthető annak. Az öregasszony szakác-
snő, de fő-fő tanácsadónak képzei magát. Mindenbe
belekotyog, rendelkezik, felpofozza a lányokat, ha úgy ítéli
meg, azok kiérdemlik, és a mama, az igazi főnöknő nem
tesz ellene semmit. Valamiért lekötelezettje lehet
Kagurának, vagy talán egyfajta kényelem vezérelheti. Kell,
hogy valakitől féljenek a lányok, és ne ő legyen az. Kagura
a Padlizsán gúnynevet hozzávetőleg másfél évvel ezelőtt
egy felejthetetlenül mulatságos jelenetnek köszönhetően
kapta.

Tudvalevő, hogy az öregasszony alig evett meg valam-
it, hiába ő főzött, és nem is rosszul. Talán a padlizsán volt
az, amelyet minden formában, főve, sütve, nyersen el-
tudott fogyasztani. Történt egyszer, hogy Kagura puhára
főtt padlizsánt eszegetett azon az udvari emelvényen
üldögélve, amelyen Jokino fogadta Mizukit. Máskülönben
a lányok szoktak azon táncolni. Hiszami arra lett
figyelmes, hogy az öregasszony evése meglassult, szeme
elnehezült, tehát kerülgetni kezdi az álom. Hiszami, a leg-
nagyobb kópé, gyorsan összehívta a lányokat és a tehén-
istálló egy részén át lestek a bóbiskolás közben nyámmogó
Kagurát. Majd' megfulladtak a visszatartott nevetéstől, an-
nyira komikus volt a jelenet. Az öregasszony harapott
egyet, rágott kettőt, ekkor kezéből kiment az erő, úgy tűnt,
leteszi a padlizsánt, elalszik, de mindjárt fölocsúdott, ismét

maga felé rántotta az ennivalót, és az orrát ütötte bele. Már az egész arca padlizsános volt.

– Hihhi...

– Ahahah...

A lányok fuldokoltak, betapasztották a szájukat, szemük kidülledt, mindent elkövettek, hogy ne zavarják meg az öregasszonyt. Hiszami nem elégedett meg ennyivel. Egy hirtelen elhatározással fölkapott egy darabka megszáradt tehénürüléket, amellyel merész cselekvésre szánta el magát. Mizukinak arcára fagyott a nevetés, amikor meglátta Hiszamit, ahogy kilép az ólból, hátulról megközelíti az emelvényt és nesztelenül fölmászik rá, mi alatt kezében tartja a csúnyaságot. Mi lesz ebből?! A többiek is elnémultak.

Hiszami az öregasszony mögé lopózott, megvárta azt a pillanatot, amikor az megint elszundít, aztán varázslatos gyorsasággal kicserélte a kezében lévő padlizsánt tehénürülékre. Kagura még csak föl sem ébredt azonnal, csak pár pillanat múlva, észre sem véve a csereberét. Hiszami kereket oldott, és éppen visszatért tárásaihoz az ólba, amikor az öregasszony ráharapott az ürülékre.

Ezt még úgy, ahogy kibírták a lányok, noha némelyek vinnyogó hangot hallattak, mikor azonban Kagura nem vette észre a változást, és ugyanúgy nyámmogni kezdte az ürüléket is, Haruka, a legidősebb *maiko* nem bírta tovább, kibukott belőle a visító nevetés. Ennyi kellett a többinek, egyszerre szakadt ki mindnyájukból a fülhasogató kacaj. Jobbra-balra dőltek, Akemi és Kumiko a földre vetette magát, és lábukkal kapálózva, hasukat verve

vihogtak. A tehén abbahagyta a kérőzést, és hátrafordította busa fejét, hadd lássa, mi történik itt.

Erre azonban már magához tért Kagura. Értetlenül bámulta a kezében lévő szerves anyagot, és fülelt a lármára. Igyekezett a kettőt párhuzamba hozni, lassan sikerült is neki.

– Mi van! Ez nem padlizsán!

Visongó nevetés volt rá a válasz. Kagura föltápászkodott, lebotorkált az emelvényről, elindult a nagy heherészés színhelyére. Az istállóban addigra már senkit se talált, az összes lány elillant. Valami fontos dolgot mégis meglátott, amely elvezette a történetek megoldásához. A törekszálmával felszórt helyiség földjén ott hevert a félig elfogyasztott padlizsánja.

Nem telt bele tíz sóhajtás, Jokino előkiabálta az *okija* valamennyi lakóját. Felsorakozott mindenki a zárt udvaron, a mama és Kagura dühös pillantásai előtt. A lányok le sem tagadhatták, hogy közülük van a huncutsághoz, kihevült arcuknak még mindig nem tudtak parancsolni. Egyedül Fujuko gésa nem tudott semmiről, éppen aludt az eset közben, hiszen éjjel sokáig kimaradt.

– Te elmehetsz – mutatott rá a mama.

– Én is így gondoltam – rántotta meg sértődötten a vállát a nő, és apró, kifinomult léptekkel visszavonult.

– Gyalázat! – kárálta Kagura. – Még ilyen sose történt ebben a házban.

A mama szigorú képpel megállt Hiszami előtt.

– Tudjuk, hogy te vagy köztük a főkolompos, úgyhogy legelőbb téged kérdezlek. Te úztél ilyen gonosz tréfát Kagurával?

Hiszami orra alatt bujkált a nevetés, ezért megszólalni sem mert, nehogy kiszakadjon belőle. Az *okija* két rangidőse várt egy darabig, aztán elvesztették a türelmüket.

– Ha nem szólalsz meg, ötven vesszőütést kapsz a tomporodra meg két napig koplalsz!

– És, ha nem én tettem? – kérdezte merészen a lány és halványan elmosolyodott.

– Akire vallasz, azt büntetjük meg – felelte a mama határozottan.

Ez a kijelentés megrémítette az egyik lányt, Akemit.

– Ő tette, Jokino-szan! Hiszami cserélte ki a padlizsánt... – nem merte folytatni.

A mama és Kagura haragja Hiszami felé fordult. Azt szerették volna, hogy a lány beismerje tettét.

– Én követtem el Jokino-szan – hajtotta le bűnbánóan Hiszami a fejét, és már nem volt kedve nevetni. Belegondolt a büntetésbe. – Bocsánatot kérek...

– Ah, tudtam én!... – rikácsolt az öregasszony és neki is ment volna a bűnösnek, ha a mama nem állítja meg egy kézmozdulattal.

– Csillapodj. Ennek a büntetésnek most meg kell adni a módját.

Mizuki merész tetre szánta el magát.

– Szumimaszen, Jokino-szan, nem csak Hiszami a hibás, hanem én is! Én mondtam neki, hogy cserélje ki a padlizsánt tehén...

– Dehogy is, én találtam ki! – tiltakozott Hiszami.

– Hamisan szól! – erősködött Mizuki. – Én súgtam a fülébe, hogy csereberélje ki!

Jokino hol erre, hol arra kapta a fejét. Ilyen esettel ritkán találkozik az ember. Magában elismeréssel adózott a két lánynak, de büntetésüktől nem tekinthetett el. Jól megfontolt érdekei azt diktálták.

– Szóval te súgtál neki? – lépett egészen közel Mizukihoz.

– Én, Jokino-*szan!*

Csönd lett. Hiszami is végiggondolta, hogy jobb neki így, talán megoszlik a fenyítés. Haruka, Akemi és Kumiko pedig örült, hogy az ő nevük nem merült föl, így kimaradnak a büntetésből.

A vesszőzést Kagura szerette volna végrehajtani, a mama azonban úgy határozott, nem engedi át másnak. Elküldte a két lányt, hogy vegyenek magukra valami régi, használt göncöt, nem akart kárt tenni finom kis *hanerijükben* (alsó kimonójukban). Hiszami, a főkolompos, megint kitalált valamit, hogy elviselhetőbb legyen az ütleget. Előszedett valahonnét két ócska *kosimakit* (csípőtakarót), amellyel ügyesen bebugyolálták alfelüket. Meglátva a két lányt az öregasszony hevesen tiltakozott.

– Ezek a bolondját járatják velünk, Jokino-*szan!* Kitömték az ülepüket! Kitömték az ülepüket!

A mama kijött a béketúrásból.

– Most már elég legyen, a hétszáz ördögét! Neked rég a vacsorát kellene a tűzön keverned! Eredj tüstént a dolgodra, míg szépen mondom! Most azonnal!

Kagura nagyon zokon vette a kioktatást. Meggörnyedt, mint akire roppant súlyt raktak és a világ fájdalomával a képén elvonszolta magát. Jokino nem törődött vele, hogy a lányok kipárnázták magukat, egyiknek is, másoknak is derekasan leverte huszonötöt. Fájt az így is, könnyezett tőle Mizuki, de lelkét feszegette a büszkeség: ugyanannyit kap ő, mint a hős Hiszami.

Még valami emlékezetes ebből a vesszőzésből. Amikor mindketten megkapták a verést és ott hasaltak pityergő képpel az emelvényen, Hiszami odasúgta Mizukinak:

– Padlizsán.

És erre mindketten keserédes nevetésre fakadtak. A távolodó mama talán még hallotta egyetlen megnyilvánulásukat, de nem fordult vissza. Elege volt már ebből a tortúrából, inkább csak Kagura kedvéért csinálta az egészet végig.

Az okija félig-meddig önellátó gésa-nevelde volt. Jokino soha nem tartott sok lányt a házában, lehetőségei szűkre szabottak voltak, de merészsége sem nőtt az egekig. Sohasem kockáztatott, a lányokat a lehető legolcsóbb áron vette meg, hét-nyolc főnél többet nem óhajtott látni maga körül. Elsődleges megélhetési forrásuk a munka volt. A ház mögött kert terült el, ahol szilva- és barackfák adtak gyümölcsöt, azon fölül termeltek padlizsánt, tököt, retket, adzuki-babot. Egy magas bambuszkerítéssel elzárt karámban tyúkot tartottak, száznál is többet, amelyek hússal és tojással látták el az *okiját*. Két tejelő tehén is hozzájárult a sajátos kisgazdaság élelmezéséhez, így aki ebben a közösségben élt, nem ismerte az éhezést.

Emellett mindig volt az *okijának*, egy-két gésája, akik anyagi hozadékot jelentettek, miáltal kiegészíthették éléstárukat rizzsel, hallal, búzaliszttal, édességgel. A megtakarított pénz szövetre, kelmékre, szépítőszerekre ment. Attól függően, milyen tehetséges volt a gésa.

A háború jól jött a Jokino vállalkozásnak. Igaz, hogy azalatt csak egy szem igazi gésa volt az *okijában*, Fujuko, de ő szépen keresett. Minden este kapott meghívást valamilyen összejövetelre, ahol gazdag hűbérurak, *tórxók*, szamurájok mulatták az időt, és jól megfizették a kedves nőtársaságot. Hanem a szerelmet soha nem szabad kihagyni a számításból. A cso-cso beleszeret egy férfiba, aki vizsontszereti, és feleségül óhajtja venni. Ez a mamára és ránk nézve lehet rossz, lehet jó. Rossz, ha a férfi szegény, nem képes kifizetni az *okija* által megszabott összeget, és csalárd gondolatokon törí a fejét. Megesik, hogy összeesküszik a nővel, és közös elhatározással a szökést választják. Ilyenkor nagyon nehéz őket felkutatni, a gésát visszahozatni. Többnyire elköszönhetnek attól a pénztől.

Jó viszont, ha a csábító rendes házból való, gazdag, erényes. Kifizeti a gésa felgyülemlett adósságát, továbbá a mama által megszabott értékét. Ebben az esetben akár évekre megoldódnak az *okija* anyagi gondjai.

Nos, ez utóbbi történt Fujuko gésával néhány hónapra az elhíresült padlizsános eset után. Egy jeles *tórxó* maga mellé vette ágyasnak, és nagyvonalúságára jellemzően zokszó nélkül kifizette a mama által megszabott összeget. A házra nagy boldogság szakadt, Jokino és Kagura napokig öntötte magába a szakét, a lányok azt tehettek, amit

csak akartak. Mizuki és Hiszami szerfölött élvezte ezt a lazaságot, később gyakorta fölemlegették. Az is megtörtént, hogy kiszöktek, és bebarangolták a környéket, a réten pillangók után futkostak, majd visítva menekültek a szőrös madárpókok elől.

Gésa nélkül pedig nem maradhat az *okija*. Miután végre Jokino kijózanodott, rábeszélte Haruka *maikot*, hogy lépjen gésává elő. Társnőjük ugyanis még nem érte el tizenhatodik életévét. Haruka megtiszteltetésnek érezte a tukmálást, és el is fogadta. Mindezt ajánlatos volt titokban tartani, mert a szokás az komoly dolog, azt nem illendő áthágni, más *okiják* Dadzaifuban elmarasztalták volna őket ezért. Az pedig mindenkinek csak rossz lett volna. Viszont Haruka nem szolgálta meg a bizalmat, kevés tehetséget mutatott hivatásában, vakarózhatott miatta Jokino. Erősen gondolkodott azon, hogy eladja legújabb *kokonját*, Cubakit.

A hétköznapiakban furcsa kettős életet éltek a lányok. Arányait tekintve a ház körüli munkákra leginkább a legkisebbeket fogták be. Így volt ez Mizukival is, amikor az *okijába* került. Most azonban, hogy Fujuko elment, és jött a kilenc éves Cubaki, a régebbiek egy lépcsőfokkal följebb léptek. A három kicsi, Akemi, Kumiko, Cubaki látástól vakulásig dolgoztak – vetés, palántázás, gyomlálás, kapálás, karámtakarítás meg miegyéb –, addig Mizukit és Hiszamit már tanítgatta a mama szép mozgásra, tánusra, zenére.

Az emelvényen üldögéltek egyik alkonyatkor.

– Ez nem jelenti azt – mondogatta –, hogy nem hajtalak ki benneteket a földre, ha felgyülemlik a munka.

– Ez rendjén is van, Jokino-*szan* – kezdett vele incselkedni ravasz nyájassággal Hiszami –, de a munkától megfájdul a derekunk, nem bírjuk majd kiegyenesíteni magunkat, olyanok leszünk, mint a görbepata. – És a *maiko* mutatta, mennyire görbe lesz. – A tenyerünk pedig megkérgesedik, olyan durva lesz, mint a lópata, mint Padlizsán tenyere...

Puff! Jokino visszakézből szájon ütötte Hiszamit.

– Ne merészed még egyszer a fülem hallatára Padlizsánnak nevezni Kagurát!

Hiszami az ajkához kapott, de mindjárt helyén volt az esze.

– Bocsánat, Jokino-*szan*! Véletlenül csúszott ki...

A mama püffedt arcáról semmit se lehetett leolvasni. Örök rejtély volt ez az arc Mizuki számára. A bőre fakó, szinte élettelen. Akkor költözött bele némi kis szín, ha sűrűn emelgette a szakés poharat.

– Kérdezhetek, Jokino-*szan*? – igyekezett elterelni bosszúságáról a figyelmet, Mizuki.

– Mondd!

– Tizenhat éves korában mindenkiből gésa lesz?

Jokino olyan hangot hallatott, mint akinek egy babszem akadt a torkán és torokköszörüléssel akarná azt onnan eltávolítani.

– Micsoda kérdés ez?

Mizuki szeme találkozott Hiszami huncut pillantásával. Kis híján elnevette magát, de felelnie kellett a vissza-kérdésre. Szíve szerint azt mondta volna, hogy ő nem akar gésa lenni. Azonban mégsem merte.

– Úgy értem... Úgy értem, hogy én is gésa leszek egyszer?

A mama ritkán nevetett, de ezúttal valami szellemes válasz jutott eszébe, röhögni kezdett a maga módján. Valahogy úgy, mintha csak nagyon sűrűn és hangosan hüm-mögne. Püffedt arca ezúttal is rezzenetlen maradt.

– Ha addigra meghalnál, akkor nem.

Mizuki egy pillanatra megrettent a választól. Mit ért ezalatt Jokino? Csak nem tud valamit, amelynek a következményére célzott? Szeme szabályosan elkerekedett, ám csupán egy pillanatig tartott a megingás, mert rápillantott Hiszamira, akinek szája körül ott bujkált a nevetés. Ettől maga is jókedvre derült

Az istállóból az egyik lány méltatlankodása hallatszott ki.

– A ragya essen beléd!

A mama azonmód kitalálta, mi történt.

– Kiömlött a tej?! – kiáltott oda.

– Fölrúgta ez a, ez a... – siránkozott Kumiko.

Jokino nyögve felkászálódott, és elindult az épület felé.

– Na megállj csak te, ellátom én a bajod, amiért kiborítottad a tejet.

– Ne nem én, nem én, Jokino-*szan!* – hallották Kumiko mentegetőzését. – A tehén rúgta föl a rocskát...

Hiszami fölpattant, intett Mizukinak is. Aztán a vidám fruska elkezdett harsányan énekelni és táncolt is hozzá. Mizuki vele együtt énekelt és táncra igazította a lábát. Ennek dacára mégis hallották, hogy Kumiko megkapta

csattanós pofonját. Ezen Hiszami kacagott egy rövidet, és folytatta a táncolást.

Mizukin különös benyomás suhant át. Igazán boldog lehet, hogy Hiszami a barátnője. És ki tudja, meddig köd őket össze a sors. Szíve szerint örökké emellett az életvidám, kicsattanó lány mellett élne. És ekkor áradó örömébe egy csepp bánat is vegyült: semmi sem örök ezen a földi úton.

Kubilaj kitartóan fenyegette a Japán-szigeteket, feltétel nélküli behódolást, azonnali adóajándékokat követelve. Üzengetett levélben, foglyok által Go-Uda császárnak Ki-tóba, Korejaszsu sógunnak Kamakurába, de hivatalos küldöttséget egyelőre nem menesztett. Tudta jól a Jüan-birodalom nagykánja, hogy megölik a szigetországiak, ahogyan a háború előtt is lemészárolták követeit. Ezúttal is az történt, hogy a császári udvar vonakodott, alkudozott, míg a sógun határozottan visszautasította a fenyegetőzést. És a sógunátus nem csak szavakban, hanem tettekben is kifejezte határozott szándékát. A régens, Hódzsó Tokimune sem idejét, sem erejét nem kímélve szervezte Kjúsún a védelmet. Már évekkel ezelőtt elrendelte egy védőfal felépítését a Hakata-öböl partja mentén. Nagy munka folyt sok ezer emberrel, hiszen a megvédendő partszakasz legalább hat *ti* (kb. húsz kilométer) hosszúságúnak kellett lennie. A kőfal építésére a környéken valamennyi munkaképes személyt befogtak, férfiak, nők rakták a nehéz szikladarabokat reggeltől estig az igavonó bivalyok keserves bögésétől kábultan. Tokimune fokozott védelmi intézkedéseihez tartozott még az őrség megszervezése, amely cirkálóhajókat jelentett a tengeren, és futárhálózatot a szárazföldön. A *sikken* pontosan tudta, hogy a mongolok legközelebb már jóval nagyobb haderővel fognak támadni. És bizony kevés annak a valószínűsége, hogy ismét lecsap rájuk a *kamikáze*.

Hirokaó nagyon sajnálta barátját, Takumit, mert fel kellett függesztenie munkáját a fegyverkovács műhelyben. Ugyanis Tokimune parancsa Kohaku mester beosztottjait sem kímélte. Akit csak nélkülözni tudott, annak a védelem szolgálatába kellett állnia. Kivezényelték hát Takumit a védőfal építéséhez, és dolgozhatott apjával, Kazuma halásszal látástól vakulásig. A fárasztó munka igen megviselte a fiatalembert, de ennél is nagyobb volt lelki gyötrelme: ott kellett hagynia a kovácműhelyt, amely pedig számára immár az élet értelmét jelentette. Hirokaó azon töprengett, hogyan tudna rajta és apján segíteni, de egyelőre nem volt ő még senki, hogy ilyen horderejű dolgokban szavát meghallják.

Josimora Hirokaó viszont meglelte üdve kulcsát. Elkezdhette, ugyan megkésve, azt az életet, amelyet gyermekora óta dédelgetett magában. Takezaki Szuenaga *gokenin*, aki a Taira nemzetség tagja, bevitte őt a *bakufu*-iskolába, hogy megtanulja a harcművészet minden csínját-bínját. Noha túlkoros volt, az ő korában a fiatalok már elvégezték ezt az iskolát, de befolyásos pártfogója előtt megnyíltak az ajtók. Legelőbb is hűségesküt kellett tennie urának Takezakinak. Ez abból állt, hogy egy szerzetes felolvasta neki a *bakufu* írott *kisómonját* (esküjét), amelynek elfogadását véres hüvelykujjának nyomatával kellett lepecsételnie. Ezzel Hirokaó feltétlen engedelmességgel, hűséggel tartozott a sógunátus valamennyi rangos személyének, és az életét is, ha a szükség úgy hozta, gondolkodás nélkül föl kellett áldoznia.

Már a garnizon falain belül élt, azon belül is az egyik *bukezukuri* házban a növendékek között. Ez egy nagy épület volt, tele sok apró helyiséggel, amelyeket csak függönyök választottak el egymástól. Az egyszerű építmény azonban csak alvásra szolgált, kizárólag éjszaka tartózkodtak benne, a nappalokat a szabad ég alatt töltötték. Vívásgyakorlás, íjazás, lovaglás, és egyéb alaki gyakorlatok, szolgálati feladatok tették ki a növendékek mindennapjait. Az elején az oktatók *jari* (egyenes lándzsa) és *naginata* (kardhegyű lándzsa) fegyverekből tartottak a tanítványoknak kiképzést. Erre azért volt szükség, hogy a kard ellenfegyvereivel is megismerkedjenek. Közben az oktató a három legfontosabb alapelve figyelemztette őket: hűség, kötelességtudat, bátorság. Hirokaó gyors előrehaladást tanúsított, és teljes odaadással vetette magát a soron következő feladatok, kihívások elé.

Még meg sem melegedett Hirokaó az új helyen, amikor megjelent nála pártfogója, Takezaki Szuena. A fiú lelkét eltöltötte a büszkeség, amikor látta társai rácsodálkozó pillantását. Nos, volt is min csodálkozniuk. Takezaki olyan kivételes jelenség volt, akit megjegyyez az ember, ha egyszer látja is az életben. Magas, vállas alakján tökéletesen állt a ruha: fekete *hót* (felsőruhát) viselt, amely alól kikandikált a sárga selyem *koszode*, bő nadrágja vörös és zöld mintázatban pompázott, derekát széles bőrvö fogta össze, beletűzve egy hosszú és egy rövid kard. Arca ugyanaz a rezzenetlen sziklaarc, amely olyan időtlen, mint a hegyorom.

– Ezt kapod tőlem, Hirokaó – nyújtott feléje egy gyékénytekercset.

A fiú átvette, meghajolt. Érezte a súlyán, hogy elég nehéz, tehát a gyékény bizonyára fontosabb ajándékot rejt. Kibontotta és egy aranyozott hüvelyű *tantó* (rövid kard) bukkant elő. Hirokaó már meg tudta állapítani, hogy a fegyver kitűnő mestermunka.

– Simazu nagybátyámé volt. Biztosan egyetértene velem, hogy Muramoto fiának ajándékozom.

– *Dómo*, Takezaki-szan, *dómo* – rebegette az ifjú és mélyen meghajolt.

Sosem hitte, hogy ilyen tisztességben lesz része. Hogy ő megkapja annak a nagyúrnak a *tantóját*, akit az apja szolgált, ez a mesék csodájával vetekszik. Ha eddig nem, hát most valóban megérezte, hogy mi a feladata ebben a világban, és minden tudását és szorgalmát ennek szolgálatába kell állítania.

Mire kiegyenesedett, Takezaki már sehol se volt.

Szanatomo vívómester tanította őt a kardforgatásra. Türelmes, idős mester volt, de olyan halkán beszélt, hogy erősen figyelni kellett szavára, nehogy a lényeges okítások elsikkadjanak. Hirokaóval nagyon elégedett volt, szerénysége, szorgalma miatt, de leginkább azért, mert már sok mindent tudott. Rögtön az első összecsapásukon, amely természetesen fakarddal történt, megjegyezte magának az ifjút.

– Ezeket hol sajátítottad el? – kérdezte gyanakodva.

– Apámtól.

– Hogy hívták apádat?

– Josimora Muramoto.

A mester hunyorgott, tűnődött.

– Hallottam róla...

Hirokaó hitte is, nem is. Ez persze mit sem változtatott a mester iránti tiszteletén. Készséggel követte valamennyi utasítását, magáévá tette bölcs szavait. „Az igazi szamuráj nyugodt, mint az erdő, mozdulatlan, mint a hegy, hűvös, mint a köd, döntésében sebesebb a szélnél, támadásban hevesebb a tűznél.”

A *bukezukuri* udvarán napközben megállás nélkül folyt a kiképzés. A növendékek fakardokkal, a felavatott szamurájok igazi acélkardokkal gyakoroltak. Ha ezt valami idegen országbeli látná, akár mongol harcos vagy távolnyugati lovagok, a mozdulatok apró részletekig való kidolgozásán lepődne meg. A japán fegyverforgatók szinte művészi tökéletességre vitték a hivatásukat, és olyan erőbedobással, lendülettel, szenvedéllyel ismételték a különféle vágás-, védés-, szúrásmodokat, mint egyetlen nemzet fiai sem a földtekén. Megszállottság terén senki sem vehette föl velük a versenyt, s akarni egyre jobbnak lenni az ölés mesterségében, ez is szigetországi erény.

Étkezési időben összegyűltek az udvari tűzhely mellett, fatáljukba kaptak egy adag hajdinát vagy vöröskölest, ritkábban hántolt, párolt rizst. Be kellett érniük ezekkel, hiszen a *busidó* élet a nélkülözésről, a megpróbáltatásokról is szól, henye életre a császárt és talpnyalók kárhoztatták az igazságos istenek.

Egy csepergő napon újdonsült barátja, Kenzo, tállal a kezében már helyet foglalt a pusztá, vizes földön, Hirokaó

melléje telepedett. Egy ideig némán ettek, mialatt fejükre is, edényükbe is hullott az eső. Akkor Kenzo megjegyezte:

– A mester kedvel téged. De szerintem már megkopott a gyorsasága.

Hirokaó maga is gondolt már erre, de nem mertte volna ezt senki füle hallatára kimondani. A tisztelet olyan erős volt benne az idős Szanamoto iránt, hogy az elnyomta a kétségkívüli tényt. Szájába tömött egy adag hajdinát, szinte rágás nélkül lenyelte. Hiányzott neki a kiadós táplálék, gyakorta kongott üresen a gyomra, itt állandó társául szegődött az éhség. De túrt, mert túrni is erény.

– Most ilyen világot élünk. Szükség van Szanatomo mester tapasztalatára. Én sem lennék itt, ha nem jön a háború.

– Kár lett volna érted – mondta őszintén Kenzo.

– Ki tudhatja...

Hirokaó a szüleire gondolt. Amikor elmondta nekik, hogy szamuráj akar lenni, szembehelyezkedtek vele. Berzenkedett ugyan, de végül minden bizsonnyal engedett volna nekik. Már éppen azt fontolgatta, hogy megköveti őket, amikor bekövetkeztek a sajnálatos események meg a tragédia. Megfelelő lett volna az a csöndes élet is ott Iki-szigetén. Feleségül veszi Keikót, és él olyan boldogságban, amelyet ma már elképzelni is képtelenség. Hangtalan sóhajtott. A szamuráj nem árulhatja el gyengeségét! Most viszont, ha már így alakult, ez az élet a megfelelő.

– Azt mondom neked, bővítsük ismereteinket, kérjünk társnak avatott szamurájt – javasolta Kenzo.

– Előbb-utóbb úgyis sor kerül rá – felelte Hirokaó.

– De minek várjunk? Ha van hozzá erőnk, kezdjük el ma!

Kenzo fiatalabb volt Hirokaónál, de csupa tűz és szenvedély. Alacsony termete dacára bárkivel fölvette a versenyt. Mert gyors volt és robbanékony, gondolatai is mindig előrébb jártak ellenfelénél. Azzal kezdődött barátságuk, hogy Szanatomy mester összepárosította őket, mint a növendék szakasz két legígéretesebb tanulóját. Noha Hirokaó már felnőttnek számított, azonban a környezetében mindenki úgy viselkedett, mint a arról tudomásuk se lenne. Az egyenlő elbírálás mércéje miatt, hogy senki ne érezze magát különbnek a másiknál. Egyelőre mindenki tanítvány, majd, ha már szamurájok lesznek, törődhetnek éveik számával.

Helyben hagyta Kenzo ötletét, estefelé fakardjkkal az övükben ellátogattak a szamurájok egyik *sindenjéhez*. Ez a növendékek házánál nagyobb épület volt, amelyhez még tartozott lóistálló, fegyverraktár, meg egyéb melléképületek. Középpött, a nyíllövészet gyakorlására tágas térség terült el, melynek a végén földsánc emelkedett. Egy kibontott hajú szamuráj éppen tudását fejlesztette erős összpontosítással. Nagy íját kifeszítve a nyílvesszőt egy harminc lépésre álló rizs-szalambábúra irányította. Noha a fiúk nesztelenül közeledtek, a férfi meghallotta őket.

– Megállni, mert zavartok!

Hirokaó és Kenzo szoborrá merevedett, megvárták, amíg a szamuráj elengedi az ideget. A vessző enyhe

ívben szállt el, és belefúródott a bábú nyakába. Hirokaó a pontos lövés láttán meglepedkezett magáról.

– Ragyogó találat volt.

A férfi hirtelen megfordult, rávillantotta szemét az ifjúra.

– Ki kérdezett?! He?! Mi a neved tiszteletien *gakudó*?!

Hirokaó ugyan meg nem szeppent, de érezte, hogy valóban helytelenül viselkedett. Illendően meghajolt, Kenzo ugyanúgy, és barátságos hangon szólt.

– *Szumimaszen*, uram, az én nevem Josimora Hirokaó, a barátomé Kenzo. Vigyázatlanságomért megkövetlek.

A szamuráj némiképp megenyhült, visszabiccentett.

– *Hadzsimemasite*, az én nevem Naganori. Mit császáltak erre felé? A növendékek háza nem erre van. – Hunyorogva lesett Hirokaóra. – A te pártfogód Takezaki Szuenaga?

– Igen, Naganori-*szan*.

– Légy rá büszke! Kitűnő *musa*. Nos, mit kerestek erre felé?

Hirokaó ismét meghajolt, mielőtt kérését szavakba öntötte volna.

– Bocsáss meg nekünk, nemes szamuráj. Fejleszteni szeretnénk tudásunkat, és bárkitől hajlandók vagyunk tanulni, aki nem tartja rangon alulinak a velünk való foglalkozást.

– És hogyan gondoljátok? – csodálkozott rájuk Naganori.

Kenzo vette át a szót.

– Ha megtisztelne bennünket valaki a felnőttek közül, és vívna velünk, szívesen vennénk. Tanulni szeretnénk a

jobbaktól. A *kendzsucu* (kardforgató művészet) titkaiba szeretnénk bepillantani

Nagorinak megtetszett a két ifjú. Bár arca rezzenetlen maradt, szeme mosolygott. Elhatározta, megleckézteti őket. Vagy egy csapásra megértik a dolog lényegét, vagy egy időre elmegy a kedvük a verekedéstől.

– Nos, amennyiben van hozzá kedvetek, összemérhetjük a tudásunkat. Ha elviselitek a következményeit, máskor is jöhettek. De először megkeresem én is a fakardomat.

A két fiú bólintott.

Naganori elsietett, csakhamar vissza is tért, de nem egyedül. Legalább tizenöt *musa* (harcos) követte, akik kíváncsiak lettek a két merész *gakudóra* (tanulóra). Lát-szott, örültek, hogy ezen a borús, unalmas alkonyórán történik valami rendkívüli.

Naganori tisztelgett feléjük a fakarddal, aztán védekező állásba helyezkedett. Várt egy ideig, majd rájuk szólt.

– Gyertek rám egyszerre.

Hirokaó szemöldökrándulással jelzett Kenzo felé, és hirtelen egyszerre támadtak a férfira. Naganori különösebb nehézség nélkül elhajolt az ütések elől, egy hosszút előre lépett és sebesen visszakaszált jobbra is, balra is. Hirokaónak a hátán vágott végig, Kenzonak a tomporán csattant a fakard. A körülállók elvigyorodtak.

– Ez erőtlen volt, *gakudók* – jegyezte meg Naganori. – Se engem ne kíméljete, se magatokat! Na, gyerünk, még egyszer!

A két ifjú összenézett. Pontosan tudták, hogy ezúttal nincs kímélet. Villámként csaptak Naganorira, Hirokaó egy cseles mozdulatot követően fejre irányította az ütést, mialatt Kenzo mellre dőött. Naganori ezt éppen hogy csak ki tudta védeni, viszonzni nem is bírta. Hárman, három felé ugrottak szét.

– Sokkal jobb volt! – kiáltotta a férfi, s hátra csapta előrehulló hosszú haját.

– Meg kell adni – súgta elismerően az egyik *musa* a másiknak –, van bennük becsvágy.

Naganori szélesebb tereszt vett föl, amely azt jelentette, komolyabban veszi a dolgot. Fakardját ezúttal lassan a feje fölé emelte, s bővölni kezdte két ellenfelét. Most Kenzo jelzett a szemöldökével, és szinte egyszerre lendült előre Hirokaóval. Naganori nem tudott olyan könnyedén kiugrani közülük, mint az imént, kénytelen volt sebes vagdalkozásba bocsátkozni. Az egybegyűltek feszülten lestek: vajon mi lesz ennek a vége? Az nyilvánvalóan látszott, hogy a tanítványok keményen megdolgoztatják a csatában edződött veteránt.

Kisvártatva meglepő dolog történt. Először Hirokaó szisszent föl, ejtette el a „kardját”, szemvillanással később Kenzoval történt ugyanez, csak ő hangos ordítással kísérte fegyvere elvesztését. A szamurájok nyomban megértették, mi történt, kacagásban törtek ki.

– Nem igazság! – méltatlankodott Kenzo. – Kézre ütni lovagiatlan!

Mint a villám ugrott eléje Naganori, torkon ragadta a fiút és nekinyomta a ház oldalának. Kenzo kapálózott, feje kékült, nem kapott levegőt.

– Mit dühöngsz te nekem, macskabél?! Ha mongolt akarsz verni, ezt is meg kell tanulnod! Sose számíts arra, hogy az ellenfeled lovagias lesz! Mert akkor hamar vége a szaros életednek!

Naganori végre elengedte Kenzo nyakát. A fiú már majdnem elájult, most úgy kapkodta a levegőt, mint egy tüdején sebzett állat. Hirokaó sajnálta, de nem mert tenni ellene, a felnőtt harcosok tekintélye béklyóba verte akarátát. Arcát megkeményítette inkább, meg ne lássa rajta senki, hogy tényleg gyöngé a lelke.

– Erről beszéltem – higgadt le Naganori. – Ha nem viselitek el a következményeket, többé ne gyertek.

A sötét úgy szakadt a nyakukba, mintha valaki hirtelen lefüggönyözte volna az eget. S az eső csak szitált, ruhájuk már teljesen átázott, az emberek mégis mozdulatlanul álltak a helyükön, mintha valaki ezt parancsba adta volna nekik. Hirokaó övébe csúsztatta fakardját, érezve, hogy a vizes bot átnedvesíti derekán a szövetet.

– Szeretnék jönni máskor is.

– Én is – tette hozzá rekedten Kenzo.

* * *

Mintha tegnap lett volna, hogy Mizukit megvettem Harunobutól, döbönt rá Jokino mama. Milyen törékeny, csontos térdű kislány volt. És lám mi lett belőle? Az

asszonyoknak most büszkeség dagasztotta a keblét: előre látta, hogy furcsa szépség lesz belőle. Igaz, sokaknak nem tetszik, de ez lényegtelen. Mert akiknek tetszik, azok el vannak ragadtatva tőle. A két férfi napszámost szinte rabjává tette. Képtelenek szabadulni Mizuki különleges arcától, nyílt, őszinte tekintetétől, őzsuta járásától. És milyen sudár! Dadzaifuban kevés magasabb lány él nála. Ennek lesznek a legelőkelőbb hódolói! Eddig egyetlen *maiko* sem volt ilyen ígéretes.

Mizuki már két éve *maiko* volt, és szinte mindent tudott, amit egy tizennégy éves gésajelöltnek tudnia kell. Tudott kimonóban kecsesen járni, elsajátította a felszolgálás művészetét, olyan bájosan töltötte a szakét, ahogyan még Fujuko sem annakidején, és úgy pengette a *katót* (japán citerát), mint még senki ebben az *okijában*. És mindezeket igazából tanulnia sem kellett. Vérében volt a gésák tehetősége, ahol megjelent, kisajátította a figyelmet, amihez hozzányúlt, az a kezére állt.

Két személy tartotta őt csúnyának. Padlizsán, az öregasszony, akit mindenki így szólított a háta mögött, csak a szemébe hívták a rendes nevén. Az ő szeme nem tudta megszokni Mizuki magas alakját, különleges arcát, szilvavag metszésű szemét.

– Akármennyire dicsérnek is – szokta volt mondani –, én rútnak látlak. Az égen világító Amateraszura mondom, nem vagy szép.

– Igazad van, Kagura-szan – nevetett ezen a lány. – Igazad van, én is rútnak látom magamat.

A másik Haruka volt, aki évek óta az első számú és egyetlen gésája a háznak. De róla mindenki tudta, hogy kis tehetséggel van megáldva, alig keres valamit, csak a legközségesebb férfiakkal ért szót. Ezért Mizuki nem is vette a szívére, hogy Haruka csúnyának tartja.

– Azt hiszed, kellesz majd a férfiaknak? – vetette oda a minap fellengzősen. – Én ismerem a férfiakat! Azok a kis cuki, gömbölyű lányokat szeretik.

Hogyne – gondolta Mizuki –, az olyan hurkás, tömpelábúakat, mint amilyen te vagy. De ennél ő sokkal esesebb és szellemesebb volt, hogysen ilyen durván fejezze ki magát.

– Dehogy akarok én kelleni a férfiaknak! – felelte rá határozottan. – Egy se nyúljon hozzám a koszos mancsával.

Haruka nagyot nézett, de aztán kievickélt valahogy az éle hálójából, bántó vihogás szakadt ki a torkán.

– Majd pont te mondd meg, hogy hozzád nyúlhatnak-e a férfiak! Szaladj gyorsan kuruzslóhoz, hátha ad valami szert elmebajra.

Az igazság az volt, hogy Mizuki tényleg nem tudta elképzelni, hogy ő majd mint gésa férfiaknak tegye a szépet, hogy alárendelje nekik magát elvtelenül, pusztán az anyagi haszon reményében. Kecsesen járni, felszolgálni, citerán játszani a saját gyönyörűségére tanult meg. Semmi másért. És továbbra is reménykedett, hogy mielőtt még gésává avatnák, történik valami szerencsés fordulat, és nem kell neki Fujuko meg Haruka nyomdokaiba lépni. A férfiokról általában semmilyen kép nem alakult ki benne,

nem érezte azt, hogy akadna olyan, amelyik iránt ő valamit is érezhetné. Azaz mégis volt egy belső ideája, aki csak, mint álmalak töltötte be azt az űrt, amely a múltjában keletkezett. Urasima Taró, a mesebeli fiú, gyermekkorának elképzelt hőse. Sudár, mosolygós ifjú, aki test a testéből, vér a véreből, akitől egyáltalán nem félne, akinek mindenét oda tudná adni.

Pedig Jokino milyen szépen elképzelte. Még egy, másfél évet vár, aztán ugyanazt megteszik, ami az ő házában már hagyomány: idő előtt gésává teszi az életvidám Mizukit. És végre két kereső hölgye lesz, mint a régi szép időkben.

Mizuki fennkölt jelleme egészséges lelket feltételezett, viszont senki sem látta rajta, hogy csak botladozik a hit rögzös ösvényén. A buddhista nézeteket csak félig-meddig sikerült nagyapjától elsajátítania, a *Kami no Micsi* pedig nem érintette meg kellőképp. Ez utóbbi vallás volt egyébiránt jelen az *okija* zárt közösségében, legalábbis a mama ebben hitt. Állt egy kis sintó oltár a téli teremben, ahol imádkozhattak, meg kisebb *harai* szertartásokat végeztek. A legbuzgóbb hívő Padlizens volt, sokszor elidőzött a festett szobrocskák előtt, mereven bámulva a papírzászlócskákat, amelyekre példamondatok voltak írva. Mi mehetett végbe benne, senki sem sejtette, hiszen még olvasni sem tudott. Igaz, a lányok sem olvasták a jeleket, amit tudtak a sintó vallásról, azt otthonról hozták, vagy a szentély papjától hallották. Jokino mama néhányszor beszélt a *kami* lényegéről, ám hogy ki mennyit értett belőle, nem tudni, Mizuki keveset.

Az volt a legfőbb gondja, hogy nem tudta pontosan elhatárolni a Rosszat és a Jót. Úgy hitte, az ő lelke jó és mindig is összhangban élt a természettel. Miért mondja neki a pap meg a mama, hogy tisztátalan, ezért megtisztító eljárásokat kell folyamatosan végeznie. És soha nem volt még beteg sem, ami kétségkívül azt jelenti, hogy a *kami* világ megóvjá őt a bajtól. Nagy fejtörést okozott számára az is, hogy a természeti erőket összhangba hozza az istenekkel. A személyesítést a Főisten esetében pedig föl sem tudta fogni. *Amateraszu* istennő lenne maga a Nap, de hogyan? Kétféle előfordulásban? Mert *Taka-Okami*, sárkány formájú istent még el is tudta képzelni, azzal együtt, hogy ő parancsol az esőnek. *Inari* rókaisten szintén fejtörést okozott számára. Hogyan védelmezi a rizsföldeket? És ha már védelmezi, kitől kell védelmeznie? A többi istenségtől? Legkönnyebb volt elképzelni *Kondzsint*, az emberekre szenvedést és halált zúdító fémistent. Mizuki egy páncéltestű, vicsorgó szörnyetegre gondolt, és átjárta a félelem.

Kedves barátnője, a tréfamester, Hiszami, tavaly távozott el az élők sorából. Odaát van tehát *jomi-no-kuni* földjén, védőszellemét Mizuki nap mint nap érzi, mintha itt őrködne felette. Gondolatban beszélgetnek, Hiszami tanácsokat ad neki, és még mókázni se rest. Mizuki az élet apró jeleneteiben pontosan tudja, hogyan viselkedne Hiszami, és igyekszik ő is úgy viselkedni. Csak néha enged meg magának a gyöngeséget, akkor szivárog könnye, ha senki se látja.

Egyik napon Jokino így szólt Mizukihoz.

– Idehallgass, leányom! Sok vád éri házamat, hogy én kérges tenyerű, repedtsarkú gésákat nevelek, mert agyon vagytok hajszolva, dolgoztatva. Így látod ezt te is?

– Dehogyan is, Jokino-szan – hajolt meg a lány. – Igaz, kisebb koromban megdolgoztam az életért, de most, hogy szándékaid szerint szép előmenetelt tanúsítok, már nem érinti kezemet szennyos munka. Amit még csinállok, azt szívesen csinálom.

A mama elégedett volt a válasszal, bólintott.

– Mindemellett látom, hogy az én házam a leglenézettebb *okija* Dadzaifuban, általánosságban az utolsó helyen emlegetik. Ez azt jelentheti, hogy az én gésáimat értéktelenebbnek tarthatják a többenél. Életemben először nagy elhatározásra jutottam. – Nagyot sóhajtott az orrán keresztül. Arca, az a kiismerhetetlen, puffadt maszk, mintha szomorúságot takarna. – Téged kiemellek innen, és átadlak Rizu gésának...

Mizuki szíve nagyot dobbant. Ismerte ezt a nevet, sőt látta is tulajdonosát. Pár napja járt itt az *okijában*. Ki hitte volna, hogy ennek ilyen folytatása lesz. Rizu már nem volt fiatal, de nevét tisztelettel emlegették Dadzaifu-szerte. Ő az, akiért hajdanán a legnagyobb klánok férfijai versengtek, kérője is akadt, a híresség azonban mindegyiket visszautasította. Mizuki azért magában csodálkozott, hogyan lehetett annyira népszerű ez a jelentéktelen nő. A múltó évek ennyire el tudják hervasztani a virágzó ifjúságot?

– ...Továbbra is az én tulajdonom maradsz – folytatta Jokino –, csak ezután Rizunál kell laknod, az ő tanácsaira hallgatnod, mert az ő tudása messze fölülmúlja a mi

lehetőségeinket. Hiányozni fogsz közülünk, derűs lelked beragyogta a mi kopott *okijánkat*.

Másnap Mizuki kapott a mamától egy zöld szatén *han-erit* meg egy hímezett papucsot, és útnak eredt. Nem búcsúzott senkitől, nem érezte át, hogy ő innen kiszakadna. Különben Jokino mondta is, hogy továbbra is a tulajdonában marad, mire lenne jó a nagy felhajtás.

Magas hajlékony bambuszalakja nesztelenül surrant át a városon. Tudta, hogy az ifjú lányoknak se jobbra, se balra nem ajánlatos tekintgetniük, férfival szóba állni, amennyire csak lehetett, sietve eljutni a kiindulási helyről a megadott helyre. A mama jól elmagyarázta neki, hová kell mennie, Mizuki betartva a régi szokást, fölösleges idővesztés nélkül haladt. Érzékelte, hogy maga mögött hagy takaros házakat, üzleteket, kovácsműhelyt, ahol csengett-bongott a kalapács, fából ácsolt őrtornyokkal megerősített katonai garnizont, mire befordult a megfelelő utcába. Rálelt könnyedén a sárgára festett homlokzatú házra, amely nem egyedülálló épület volt, hanem több személy közös otthona. Rizu lakrésze mindjárt az első ajtónál nyílt. Mizuki elfogódottan bezörgetett.

– Gyere csak! – hallotta a kiáltást.

Óvatosan benyitott, minthogy azonban nem látott senkit, tanácstalanul megállt. Egy kis ideig csönd, aztán nesztelenül előjött egy pici öregasszony. Feje is kicsi volt, arca sápadt és fáradt, de szemében elevenség. Csak ebből az eleven szempárból jött rá Mizuki, hogy ez a nő azonos a valaha hírneves gésával.

– *Konnicsiva*, Rizu-szan – hajolt meg gyorsan Mizuki.

A nő talányosan pislogott rá.

– Úgy jöttél be – mondta selyemsimaságú hangján –, mint egy besurranó tolvaj. Ha én azt kiáltom, gyere csak, akkor határozottan jöjj, és találj rám. No, még egyszer, mintha most érkeznel.

Kezével finom elhessentő mozdulatot tett. Mizuki megszeppent kicsit, de gyorsan fölfogta, mit kíván tőle a nő. Sietve visszafordult, kilépett az ajtón, ismét bezörgetett.

– Gyere csak! – csendült kisvártatva.

Mizuki most már magabiztosan lépett be, késedelem nélkül hajtotta vissza maga után az ajtót. A derengő, ablaktalan belépőszobában lerúgta papucsát, és a hang irányát követve pár lépés nyomán világos szobába jutott. Rögtön megigézte a helyiség tisztasága, kellemes illata, ízléses berendezése, de ezúttal nem adhatta át magát a csodálatnak. A ház úrnőjét kellett hibátlanul üdvözölnie, aki egy intarziás asztalka mellett ült a tatamin. Mizuki meghajolt, ahogyan az *okijában* tanulta, és elismételte előbbi szövegét.

– *Konnicsiva, Rizu-szan.*

A gésa arcán félmosoly jelent meg. És Mizuki rájött, hogy külsőleg egészen más az otthonában tartózkodó gésa, az emberek között közlekedő, kenceficézett arcú, kiöltözött gésánál. És ez is valahogy pillanatnyi idegen érzéseket támasztott benne. Ez a kettősség hogyan vethető össze a természet egyensúlyával? Az istenekhez nem akkor állunk legközelebb, ha kinn a szabad ég alatt, a tűző napon, mezítláb az iszapban ültetjük a rizspalántát?

– Kicsit siettél a meghajlással. Nyugodtabban, méltóságteljesebben hajolj meg. A köszöntésed hibátlan, azonban lehetsz választékosabb is. Tudom, Jokino meg Kagura ezt nem tartja annyira lényegesnek. Pedig ezáltal is javulhat a gésa megítélése. Mondhattad volna azt is: *szumimaszen*, Rizu-szanhoz van szerencsém? De így sem volt rossz – elgondolkozott. – Ezután szólíthatsz aszonymnak vagy jóasszonymnak is.

* * *

Hirokaó beleszokott új helyzetébe, lelkiismeretesen teljesítette, amit elvártak tőle, de hogy igazán megszerette volna a *musa* életet, azt nem állítaná határozottan. És mindig, ha erre gondolt, eszébe jutottak szülei, akik nem akarták, hogy samuráj legyen, és belefacsarodott a szíve. Ha nagyon őszinte akart magához lenni, akkor tényleg legfőbb gátja felhőtlen boldogságának a tulajdon érzékeny lelke volt. Nehezen tűrte, ha durván szóltak hozzá, ha szándékosan fájdalmat akartak okozni neki, de a legkevésbé azt viselte el, ha társait bántalmazták, megálázták. Az igazságérzete ekkor összefogott jó szívével, és szenvedett belül.

A *busidó* szellemmel semmi baja nem volt. És a *musin* állapotához is közel járt már, amely egyet jelent a félelem leküzdésének képességével. A fizikai megterhelést is tűrte, csupán az egyéb körülményeket viselte nehezen. Az alattomoságot, a rosszindulatot, a hitvány élelmezést. Azonban ezt is elrendezte magában, csak arra kellett

gondolnia, hogy majd, ha szamuráj lesz, ezek a nehézségek elmúlnak. Csak a szép és tartalmas vitézi élet marad meg.

Kenzo keményebb lelkű fiú volt, legalábbis Hirokaó úgy sejtette, és becsvágyó, amely tulajdonsága végül is egyre szorosabbra fonta barátságukat. Mert egyformán sóvárogtak a sikerre, mindketten óriási lelkesedéssel vetették magukat a gyakorlásba, mindennél jobban akarták a kardforgatást legmagasabb szinten elsajátítani. Kialakították magukban a követendő utat. A szellemi tudásuk fejlesztését Szanatomo mestertől várták, a gyakorlati képzésüket azonban Naganori szamurájra bízta. Az egység parancsnoka hallgatólagosan jóváhagyta, hiszen tisztában volt ő azzal, hogy Szanamoto már nehézkes, nem taníthat meg mindent az ifjaknak. Így alakult ki, hogy a két igyekvő *gakudót* mindenki megismerte a katonai garnizonban.

– Beszélj a régi idők harcosairól, Szanatomo-*szama* – kérlelték a fiúk idős mesterüket.

– Tudnotok illik, hogy nem a *busik* irányították régen az országot, hanem a gyenge császárok. Százhusz éve a két legnagyobb szamuráj család a Tairák és Minamotók, akik már évtizedek óta vetélkedtek egymással, döntő csatára szánták el magukat. A véres küzdelem Kiotó utcáin zajlott le, melynek során a főváros több negyede a lángok martaléka lett. Az örült öldöklésből Taira no Kijomori került ki győztesen, aki aztán a veszteseket és annak hívet kivégeztette, mi több, még az elmenekülteket is felkutatta, nehogy idővel bosszút vegyenek ellene. No, de ritkaság

az, hogy egy nagy klánt írmagjáig ki lehessen irtani. Miután úgy vélte, mindenkivel leszámolt, aki útját állhatta volna, megfosztotta hatalmától az uralkodót és annak kormányzatát. Ámbár a császár szentként tisztelt személyéhez, félvén az istenek haragjától, nem mert nyúlni, minisztereit világgá zavarta. Az udvari nemesség óriási felháborodással fogadta, hogy az ország irányítását egy szamuráj vette át, úgy mondták, egy faragatlan barbár. De Kjomori nem törődött a puhányok véleményével, vasszigorral szabályozta a császári család öröklési rendjét, a hivatali állások betöltésének módját, a pénzek ésszerűbb szétosztását és még sok egyebet. Nem tudott azonban parancsolni nagyravágyásának, leányát összeházasította a császárral, pár évre rá pedig az alig hároméves Antoku nevű unokáját a császári trónra emelte.

A mester összevonta szemöldökét, jelezve, mennyire méltatlan magatartás ez egy nagy hadvezérhez.

– Az istenek aztán igazságot tettek – folytatta. – Kijomori hamarosan meghalt, a Tairáknál zavar keletkezett, egységük meggyengült. És jött Minamoto Joritomo, a régi ellenség egy jeles sarja, és magának követelte a hatalmat. Öt évig tartott a véres háború, amelyből végül Joritomo került ki győztesen. Ő annyiban különbözött Kijomoritól, hogy a császári udvarral szóba se állt, helyette azon fáradozott, hogy hosszú távra biztosítsa a szamurájok uralmát. A császár városától úgy hetvenöt *ri* (300 km) távolságra egy Kamakura nevű halászfalut jelölte ki hadseregének főhadiszállásává. Idővel Kamakura fényes

uralkodói székhely lett, ahonnan Joritomo sógun irányította az országot. És ma is a sógunok gyakorolják a hatalmat...

A sok beszéd szerfölött türelmetlenné tette Kentot. Apró termettel áldotta ugyan meg a természet, de olyan erő rejlett rövid tagjaiban, amellyel sokszor ámulatba ejtette társait. Guggoló helyzetből föl tudott szökkenni egy olyan magas kerítésre, amilyen magas ő volt, öklének erőteljes ütésével képes volt eltörni egy dárdanyelet. És izgett-mozgott, nem tudott megülni a hátsóján, legföljebb, ha evett vagy aludt. A fejfájdító beszéd (ő így mondta) után sietett át a felnőtt harcosok közé, Hirokaó lépést sem tudott vele tartani.

– Hadd látom, mennyit fejlődtek! – kurjantott nagyot Naganori, és már támadta is Kentot.

Mostanában csak egyenként vívott az ifjakkal. Kettejükkel már nemigen bírt el. Mialatt az egyikkel mérkőzött, a másik figyelt. Aztán cseréltek. Ha egy cselvágást vagy mozdulatsort nem ismertek, Naganori megmutatta nekik lassan és többször is. Ameddig azt nem látta, hogy ráéreztek. És már nem fabottal, hanem életlen fémkarddal gyakoroltak.

– Ismételni, ismételni, hogy a tested emlékezzen!

Hirokaó már szakavatott szemmel figyelte barátja küzdelmét. Szemlátomást fejlődik, gyorsasága páratlan, helyzetfelismerő képessége kiváló. Egyre nagyobb léptekkel halad a *kendzsucu* titokzatos birodalmába. A pengék ércesen összezsapnak, az izmok pattanásig feszülnek, az összpontosítás maradéktalan. A védekezés

és támadás legkülönbébb módozatainak pontos begyakorlására feltétlenül nagy szüksége van a *busi* harcosnak, hiszen majd a csatatéren ezen múlik az élete.

Naganori kifújta magát, aztán intett Hirokaónak. Meghajlással tisztelegtek egymás előtt, majd hosszan farkaszemet néztek. „Legfontosabb uralkodni a test és lélek felett.” Naganori feléje sújtott, az ifjú a penge fokával védte. „A másik nagyon fontos, a kötelességtudat.” A szamuráj ismét támadott, Hirokaó elhajolt. „Mindig a legjobbat kell adni.” Most az ifjú ütött, Naganori hárított. „A félelmet le kell küzdeni, a szamuráj a halálban talál rá az útra.”

A gyakorlást követően a két ifjú behabzsolta a szegényes vacsorát, aztán kiültek a mesterséges dombra, amelyen egy pózna emelkedett a *bakufu* kormányzat helyi zászlajával. Nem csak kiültek, hanyatt is vetették magukat a rézsűn és bámulták a csillagos eget. Mindkettőjükön keserédes, várakozás teli hangulat ült. Valamit el akarnak mondani egymásnak, amiről eddig még sosem beszéltek, csak a megfelelő szavakat keresték hozzá.

- Tetszik neked ez az élet? – kérdezte Hirokaó
- Nagyon. Mást el se tudnék képzelni magamnak.
- Apád *musa* volt?
- Nem. Mi nem tartozunk a *busik* közé.
- Nem? – Hirokaó meglepődött.

A szamurájok háza felől egyre erősödő zaj jutott el hozzájuk, majd fényeket láttak fellobbanni. A két ifjú ijedten felkőnyökölt. Aztán mindjárt megnyugodtak, csak a szokásos éjszakai gyakorlat, amelyet időnként elrendel a

főtiszt. A nagy máglya és a sok imbolygó fáklya lángjánál tisztán látták, ahogy a harcosok elővezetik a lovakat, nyeregbe pattannak és körbenyargalásszák az épületeket. Idővel pendültek az íjak, a lovasok leadták lövéseiket a rizzszalmabábúkra. Mennyi szilajság, öntudat, fegyelem volt ebben, csak az érezhette, aki a közelükben élt. Kenzonak ott motoszkált a fejében a megválaszolatlan kérdés.

– Elég szomorú története van ennek. Meg akarod ismerni?

Hirokaó valameddig hallgatott, visszadőlt a földre.

– Én is megosztottam veled a magam történetét.

– Igaz... – Kenzo fogai összekoccantak, ahogy álla alá ütötte öklét. – Apámnak halászbárkája volt, lepényhalfogásra szakosodott, ő volt Hakatán a legügyesebb halász. Ebből már kiderül, hogy nem lehetett *busi*, mint a te apád.

– Apám gazdátlan szamuráj volt.

– Az már mindegy, akkor is a harcosok rendjéhez tartozott, hiszen korábban Simazu kedvelt szamurája volt. Ott hagytam el, hogy apám a legügyesebb halász volt a városban, az árusok, a megrendelők bíztak benne, hiszen ritkán fordult elő, hogy ő ne tudta volna megfogni azt a fajta halat, amit kértek tőle. Történt pedig, hogy egy előkelő *sugo* (védnök) arra szólította fel apámat, hogy négy napon belül fogjon be neki annyi lepényhalat, amennyit csak tud, mind megveszi tőle, mivel otthonában nagy mulatság lesz. Apám annyit mondott, megszíveli a kérést, és ha az istenek kegyesek lesznek hozzá, teljesíti. – Kenzo itt sem tudott nyugton megülni, hol az oldalára dőlt, hol fölült, lábával rúgkapált. – Na, az én apám ki is hajózott a

tengerre, jó ösztönnel rá is bukkant egy megfelelő helyre, ahol jó fogás ígérkezett. De aki japánnak született, itt nőtt fel, az tudhatja, mennyire esendő az ember, milyen gyakorta megesik, hogy játékszerévé válik az elemek haragjának...

Mintha szavait erősítené a lovas szamurájok forgószélre emlékeztető száguldozása. Megeresztett kantárszárral cikáztak a garnizon egész területén.

– Váratlanul hatalmas vihar szakadt rájuk, a hálót is alig bírták fölszedni. – Hirokaó úgy képzelte el, mint Urasima Taró meséjében. – Gondolhatod, hogy zsákmány szinte semmi, már csak a saját életük megmentésével bajlódtak. Így is odaveszett egy halász, apám szeme láttára ragadta el az átcsapó hullám. Egész nap és egész éjjel tombolt a tájfun, mire annyira megcsendesedett, hogy apám hazafelé tudta irányítani a bárkát. Emlékezetes nap volt, sokan eltűntek, tetemüket sem vetette ki a víz. Én anyámmal és testvéreimmel vártam haza a kikötőben őt. Emlékszem, sokan sírtak a parton, egy pap hosszú fohászokat kántált a nyílt víz felé. Én láttam meg először hajónkat, tudod, milyen jó a szemem, és már előre ugráltam, örvendeztem, mire anyám is fölsóhajthatott. Derék asszony, könnyei csak ekkor, a megkönnyebbülésben eredtek meg. Ha tudta volna, hogy az egyik bajból csak azért menekült ki, hogy másik bajba kerüljön...

Élénkítő látványt nyújtottak a fáklyákkal vágózó szamurájok. Kisebb-nagyobb rajokban hullámzó fénycsíkok, mint lángoló csermelyek.

– Nem sokkal később fölkeresett bennünket a *sugo*, és követelte a halat. „Na de jóember, hogyan teljesíthettem volna a kérést, amikor a tájfun meghiúsította a halászatot?” – védekezett apám. – „Hát örültünk, hogy a nyomorult életünket sikerült megmentenünk!” Az uraság úgy ítélte meg, hogy apám tiszteletlen szavakra ragadtatta magát vele szemben. Mert azzal mégsem érvelhetett a hatóság emberei előtt, hogy apám nem fogott neki halat a viharos tengeren. –Kenzo ültében nagyot szökkent, átlendült a fekvő Hirokaón, mint valami szöcske, és a másik oldalon folytatta tovább a történetet. –Mert perre ment a *sugo*, bevádolta apámat, hogy nem tiszteli a rangos személyeket, otromba, mint a lópata. Ez valótlan állítás volt, nem is vettük komolyan, de az istenek furcsán mérik az önérzetet. A buta embernek sokat adnak, az okosnak keveset. Az uraság pénzét, tekintélyét latba vetette, és bizony nem sikerült őt megcáfolni. Apámat kalodába zárásra büntették, három napig kellett a piacon köztörvényes bűnözők között restelkednie. Apám sok mindent kibírt már az életében, és tudom, ezt is kibírta volna, de a *sugo* kevesellte a büntetést, úgyhogy régi szokás szerint még hozzátett. Pribékjei kezelésbe vették őt, dühös tiltakozásunk ellenére. Súlyokat raktak a lábára, amely olyan fájdalmat okozott neki, hogy ordított. Anyám alig bírta visszatartani, kis híján nekirontottam a lelketlen kíznóknak.

A mesterséges dombot, amelynek füves oldalán a két ifjú hevert, most körülfolyta a lovasok fényes szalagja. Ekkor látszott, hogy nincs mindegyik szamuráj kezében fáklya, viszont akinél van, az kettőt is lobogtat. A többiek

íjat ráztak, készen arra, hogy bármikor használják. A dobogás, a szuszogás, a szerszámzörgés, a tűz lobogása démoni hangzavarnak hatott. Kenzo szinte kiabálva folytatta, mert most már túl akart lenni rajta.

– Az alattomos bánásmód után apám pár napig még járt, aztán egyre nehezebben mozgott a lába. Anyám hívott hozzá kuruzslót, füvesasszonyt, kenegették sokféle gyógykenőccsel, de az állapota csak rosszabbodott. Az első tragédia akkor ért bennünket, amikor nem tudott hajóra szállni, a második pár hónapra rá, amikor lebénuult. Erős volt, bénán is dolgozott, mankóval kibicegett a halpiacra, és reggeltől estig árulta a mások halát. Olyan keveset keresett, hogy anyám is kemény munkára kényszerült. No, aztán jött a keserves falépítés, anyámat és nővéremet kötelező munkára fogták. Alig jutottunk élelemhez, az éhség láthatatlan családtagunkká szegődött. Senki se figyelt arra, hogy anyám alig eszik, sorvad, zsugorodik, azért, hogy több jusson nekünk. És a legváratlanabb pillanatban meghalt. El sem hittük, hiszen nem ő volt a beteg a családban, hanem apám. És a nyomorék apám élt, az egészséges anyám éhenhalt...

A szamurájok csatakiáltást hallattak, Kenzonak még hangosabban kellett kiáltoznia.

– Apám elvesztette minden önuralmát, elbicegett a *sugo* házához, és sokak füle hallatára elátkozta az uraságot, őt hibáztatva a mi nagy tragédiánk miatt! Senki se tudja, miféle bosszút forralt ellenünk a *sugo*, de nem valósította meg, mert az átok megfogant, az uraság lába is lebénuult! Ekkor végre magába szállt, csúszva-mászva jött

el hozzánk, bocsánatért esedezve, és adott száz *kant* apámnak, és megígérte, hogy gyámolít bennünket, amíg csak él! Engem fölemel, elküld a *bakufu*-iskolába, szamurájt neveltet belőlem, és innentől leszármazottaim már *busik* lesznek! Így kerültem ide...

Az őrjöngve száguldó szamurájok hirtelen kilőtték nyil-aikat a mesterséges domb irányába. Sivítva szálltak a fémhegyű pálcák, sebes egymásutánban fúródtak a földbe, kevés híja volt, hogy nem találták el az ifjakat. Erre aztán föl pattant Kenzo és Hirokaó, mindjárt rájöttek, hogy óvatlanságuk kelepébe juttatta őket. És az is eszükbe ötlött, hogy az önkívületben gyakorlatozó harcosok talán nem is látják, hogy két önfejű *gakudo* ott lézeng, ahol nem kéne.

Kockázatos és szívet szorongató helyzet. Mit lehet el-lene tenni? Menekülni semmi esetre sem, mert ahhoz át kellene furakodni a lovasok gyűrűjén, az pedig még veszélyesebb. Ha el is kerülné őket a nyílvessző, a paripák bizonyosan összetipornák. Hirokaó egyébiránt félt a lovaktól.

Hirtelen az egyik szamuráj leugrott a lováról – el sem esett –, pár szökkenéssel az ifjak előtt termett. Rémületes alak volt, talpig harci öltözékben, vörösre festett bőrmaszokban, fején szárnyas sisakkal. Mint a halálhozó *Kondzsin* megtestesülése.

– Őrültek!! – ordította. – Meg akartok döglenni! Nyomás fel a dombtetőre! Gyorsan, gyorsan!

Mizuki élete immár csendes mederben folydogált tovább. Ugyan néhány napig még hiányzott neki az *okija*, minthogy azonban itt kényelemben volt, hamar elmúlt viszávagyódása. Mit is adott neki Jokino mama háza? Ételt, italt, meg egy *csódaít* (derékaljat). Azon fölül kisebb korában kemény munkát, néhány kiadós verést, trágyaszagot. És különben mióta a nagykópé Hiszami eltávozott az élők sorából, minden más lett. Szomorúbb.

Az első napokban Rizu még gyakran rászólt – hogyan mész, hogyan hajolsz meg, hogyan térdelsz le, hogyan teszed le azt a tálat az asztalra? –, minthogy azonban Mizuki tanulékonynak mutatta magát, a rendszabályozások elmaradtak. Az idős gésa gyakran fürkészte pártfogoltja arcát, nem tudva betelni annak különlegességével.

– Hallod, lányom, ilyen egzotikus vonásokat még nem is láttam. Lehet, hogy lesznek férfiak, akik nem barátoknak meg ezzel, annyi baj legyen. Sokkal többen látják majd orcádat megnyerőnek, hidd el.

Tulajdon arca kevésbé, sokkal inkább a férfiak agasztották a lányt. Az idő halad, egyre közeledik nagykorúsága, és semmi remény nem mutatkozik, hogy elkerülje a gésaságot. Változatlanul hitt azonban a csodában, hogy valami közbejön, vagy valaki kiemeli innen, és olyan családi életben lesz része, amilyenek a mesékben vannak.

– A nő azért van, hogy a férfi örömét lelje benne – okította Rizu. – A természet és az istenek törvényei szerint

ők a fontosabbak, ők a mi parancsolóink, nekünk megtiszteltetés, hogy igényeiket és vágyaikat kielégíthetjük. A férfiak nem olyan bonyolult lelkek, nem kell tőlük megijedni. Beérik azzal, hogy kedves vagy hozzájuk, és amikor adott az alkalom, engedsz nekik.

Hát éppen ettől félt Mizuki. Még tíz éves sem volt, jószérével meg sem melegedett az *okijában*, amikor Fujuko gésa elárulta, hogy mi az, amit minden férfi a leginkább akar. Első hallásra nem hitte el, de aztán teltek múltak a hónapok, évek, más lányoktól is hallotta, kénytelen volt elfogadni. Viszont sehogy se értette, minek vágnak a férfiak ilyen visszataszító dologra. És az nekik nem fáj? Mert hogy egy nőnek fáj, abban egészen biztos volt.

– A családanyáknak milyen soruk van, Rizu-szan?

– Borzalmas! – vágta rá a gésa, és hogy erre Mizuki szeme két szabályos korong formát öltött, elmosolyodott. – Még senkinél se láttam, hogy így ki tudja kerekíteni a szemét. De jól áll.

Mizuki zavara sűrű pislogásban mutatkozott meg. Sokan mondták már ezt neki, mindig eszébe juttatva fájdalmát. Harunobu adószedő és felesége ezt a tulajdonosságát erősen sérelmezte. Ki tudták volna tekerni a nyakát, ha rájuk kerekítette a szemét.

– Kérdésedre válaszolva – tűnődött el Rizu –, legelőbb jegyezd meg, gésának lenni kiváltság. Olyan helyekre juthatsz el, ahová egy parasztasszony soha, olyan férfikkal hozhat össze a sors, amilyenekkel egy szövő nő sosem találkozhat. És ha hivatásodat tökéletesen végzed,

mindened meglesz: drága ruhák, finom ételek, tiszta lakás. A kivételesen szép gésákat pedig kényeztetik, tejben-vajban fürösztik. – Rizu megigazgatta kicsi fején dús, őszes kontyát. – A családanyák élete szenvedés. Reggeltől estig dolgoznak, törik magukat, szülik sorba a porontyokat, testük megtörik, sorvad, korán elcsúnyulnak. Annyiban hasonló a sorsuk, hogy mindezek dacára az uruk tőlük is elvárja a kedvességet meg az odaadást.

Az utolsó mondat riasztotta meg leginkább Mizukit. Hát őket is „arra” kényszerítik a férfiak? Eszébe jutottak Hiszami szavai. „De hiszen abból születik a kisbaba.” Tehát ez is igaz! Bosszúsan vette tudomásul, hogy minden férfi, legyen az egyedülálló vagy házas, a nőtől ugyanazt várja el. Nem túl hízelgő kilátások.

Heti egy alkalommal hazalátogatott az *okijába*, a mama elvárta tőle: nehogy elfelejtse, kinek a tulajdona. A lányok látszatra kedvesek voltak hozzá, de az irigység halvány foltjait nem tudták arcukról letörölni. Mizuki észre is vette, és már nem bírt hozzájuk természetes lenni. Ez bántotta, amelynek aztán az lett a következménye, hogy egyre rövidebbre szabta az *okijában* töltött időt. Hosszabban csak Jokinóval és Padlízszánnal társalgott el, leginkább arról, mit csinál, hogyan él a híres gésa.

A látogatások után, amikor visszatért Rizu lakásába, érezte leginkább a különbséget. Jokino házát átította valami különös tehénszag, míg ebben a hajlékban virágillat terjengett. Az okija legtöbb helyiségének talpazata döngölt föld, ezé padló, amelyet tatami- és selyemszőnyegek fedtek. Mizuki rövid időn belül úgy megszerette

a kellemes, szép, tiszta lakást, hogy a másokban már nem is érezte jól magát.

Rizu egyik nap így szólt:

– Gyere, elkészítem neked a *momovare* frizurát, amelyet a gésajelöltek viselnek.

– Igen, Rizu-*szan*.

És kezelésbe vette Mizukit. Kifésülte hosszú hajából a gubancokat, középütt kettéválasztotta, hozzáértő módon alágöngyöltette, s hosszú tűkkel rögzítette. Mizuki megnézte magát az acéltükörben. Kissé hátrahőkölt, mert egy majdnem felnőtt nő nézett vele szembe.

– Csak nem ijedtél meg? – nevetett a gésa.

– Olyan furcsa vagyok...

– Szép vagy. Majd megszokod.

És ezen a napon Rizu még meglepte védencét egy halványkék kimonóval is. Nyomban fölöltöztette, *obit* is kötött a derekára, belékarolt, sétálni vitte.

– Olyan vékony és magas vagy, te lány, hogy alig tudtam megítélni a méreted.

Tehát Rizu szemrevételezéssel vette le a méreteimet, amelynek alapján a varrónő elkészítette a kimonót. Ismét egy bizonyíték arra, hogy a koros gésa igencsak érti a dolgot. Kényelmesebb nem is lehetne ez a ruha.

– *Dómo*, Rizu-*szan*.

– Megköszönni illendő, de tudnod kell, nem ingyen kaptad.

– Tudom – felelte szomorkásan Mizuki.

Elégszer hallotta a mamától, hogy minden ruhadarab, minden tál étel föl van írva, amelyeknek az árát kereső

gésaként hiánytalanul vissza kell fizetnie. Ez ugyancsak fájdtotta Mizuki fejét: ha soha nem lesz gésa, hogyan fogja visszaadni tartozását?

– Akinek én biccetek, te is biccents, akinek köszönök, te is köszönj – figyelmeztette Rizu.

Különös pár voltak így ketten. Rizu a koros, de még egyenes tartású, hibátlanul öltözött gésa, olyan kicsinek látszott a sudár Mizuki mellett, hogy aki csak rájuk nézett, legelőször a kirívó magasságkülönbség tűnt fel neki. Aztán többnyire fölismerték a hölgyet, hiszen ezen a környéken él *maiko* kora óta, tisztelettel üdvözölték.

– *Konnicsiva*, Rizu-szan.

– *Konnicsiva* – köszönt vissza a gésa és védenca.

Vagy másik esetben.

– Üdvözlöm, asszonyom!

– Hasonlóképp.

– Szépen süt a nap!

– Hadd süssön. Az kell minekünk.

– *Szajónara*, legyen máskor is szerencsénk.

– *Szajónara*.

A könnyed séta, a barátságos szóváltások Mizukiban boldog érzéseket szültek. Milyen más életmód ez, mint amilyenekben eddig részesült. Noha a legutolsó éve az *okijában* jobbra tánccal és zenéléssel telt, valahogy mindig nyomasztotta a bezártság. Nagy ritkán nyílt csak rá alkalom, hogy a kerítésen kívülre kerüljön. Néhanap elkísérte Padlízánt vásárolni, amely végtére is csak jóindulattal nevezhető sétának. Egy esetre emlékezett szívesen, amikor Fujuko gésa eladásából sok pénz ütötte

Jokino markát. Örömeben a mama meg Kagura úgy lerészegedtek, hogy magukról sem tudtak. Akkor ő kiszökött Hiszamival, és nyakörvétől megszabadult kiskutyák módjára beszalagálták a környéket.

Az étkezésében is történtek változások. Megszerette a pácolt makrélát, amelyet sosem kapott az *okijában*. Rizu bejárónője rendkívül ízletesre tudta készíteni. Nem helyben, hiszen a makrélának napokig kellett savanyú lében pácolódnia, készen hozta, mert a híres gésa nem állta lakásában a tömény halszagot. A bejárónőt Rizu csak Jámborkának hívta, mert csendes, szelíd asszony volt. És ha néhanap megszólalt, mindig csak azt mondta, hálás a sorsnak, hogy Rizu gésát szolgálhatja, ez neki mindennél többet jelent. Mizuki sosem tudta meg, mennyi az asszony járandósága, de sejtette, hogy Rizu illendően megfizeti, hiszen hiányzott belőle a fukarság. Jámborka minden nap jött, hozott készételt vagy megfőzte helyben az ebédet, előkészítette a hideg vacsorát. Hetente egy alkalommal alaposan ki is takarított, ezalatt Rizu és Mizuki sétáltak, vagy a piacon nézdegéltek. Rizu annyira megbízott bejárónőjében, hogy magára merte hagyni hosszabb időre is. A lány ezen csodálkozott, mert úgy hitte, hogy a híresség félrerakott vagyona, amelyből tisztességesen éltek, valahol a lakásában lehet elrejtve. Aztán arra is gondolt, lehet, hogy inkább magas rangú barátainál tartja, ahová mindig egyedül járt? Biztosat nem tudhatott Mizuki, de kicsit elrestellte magát, hogy ilyesmi egyáltalán az eszébe jutott.

Rizu ugyanúgy szerette a zenét, mint ifjú pártfogoltja, és szívesen játszott a *kotó* nevű régi japán hangszeren. Amikor Mizuki megmutatta hangszerkezelési képességét, a híres gésa könnyekre fakadt és ölelte, csókolta.

– Éreztem én. Nem hiába tetszettél meg nekem. Most pedig énekelj, a hangodat is szeretném hallani.

Mizukinak mindjárt „A virágzó fák dicsőítése” című ének ötlött az eszébe, amelyet nagyon szeretett. A dal Joritomo sógun kertjében nyíló őszibarack- és cseresznyefákról szólt, amikor tavasszal virágba borultak. Rizu nagyon figyelt, aztán a végén tanácsokkal látta el a lányt.

– Szép mély a hangszíned, de még ügyetlenül bánsz vele. Ezért egy kicsit falsul is hangzott. Tudom, Jokinonak ez megfelelt, de fontos, hogy igényesek legyünk. Figyeld, miről beszélek.

Rizu könnyű kézzel, halkan pengette a húrokat, és hozzá átható, hajlékony hangokon énekelni kezdett.

Eső hull, hát hadd essen.

Ha Ő szeret, szeressen.

Ég a máglya, hadd égjen.

Ha még szeret,üzenjen.

Mizuki meghatódását látva gyors magyarázatba fogott.

– Figyelted, hogy a hajlításokat milyen határozottan énekeltem ki? Mert ha a hajlítások szépen a helyükön vannak, akkor az egészet jónak érzi a hallgató. A dicséretedre nincs szükségem, a vén kancának már nem esik jól minden paskolás.

Mizuki igyekezett elfogódottság nélkül szólni.

– Ezt én sose fogom ilyen szépen elénekelni.

– De bizony, én mondom neked.

A következő napon szerzett Rizu egy másik *kotót*, és onnantól kezdve együtt játszottak. És Rizu elkezdte megtanítani mindazokat a dalokat Mizukinak, amelyekkel ő a maga korában sikereket ért el. A napnak ezt a szakát mindig izgalommal várták, a közös éneklés állandó örömmel töltötte el őket.

Minden héten egyszer elkéredzkedett, hogy fölkereshesse Hiszami sírját. Gézengúz barátnője a városon kívül egy csendes icsó-ligetben nyugodott. A sírt egy idomtalan fehér kő jelezte, amelyet Jokino mama bérese cipelt ide, hogy mégis meg legyen jelölve a hely, ahol egy süldő lány hibátlan csontjai idejekorán porladásnak indultak. Elidőzött a hantnál, gondolatban elbeszélgetett Hiszamival, ültetett gyöngyjázmint a kő mellé. Egy ízben Mizuki éppen hazafelé tartott az icsó-ligetből, amikor egy buddhista szerzetes megszólította.

– *Szumimaszen*, szép gyermekem, megengedsz egy kérdést?

Mizuki nem ijedt meg. Noha eszébe jutottak Jokino és Rizu intelmei, hogy az utcán idegen férfi kérdésére még csak ne is válaszoljon, hanem biccentsen tisztelettel és haladjon tovább, de a szerzetest csöppet sem érezte magára nézve veszélyesnek. A férfi hangjában alázat zengett, az arcán jámborság honolt.

– *Dózo*, miben segíthetek?

– Gondoltál te már arra, hogy mi lesz veled, ha meghalsz?

Erre a kérdésre Mizuki a legkevésbé se számított, kicsit meg is szeppent.

– Nem szeretek a halál felől gondolkozni.

– Mert félsz tőle, igaz?

– Igen, félek tőle.

– Ez azért van, gyermekem, mert nem mélyedtél még el a zen tanokban. Mert ha elmélyedtél volna – duruzsolta szelíd hangon a szent ember –, tudnád mi az a *dharma*, és tisztában lennél a *számszárával*. Hallottál már ezekről?

– Valamit beszélt nekem régen nagyapó az ilyesmiről, de már nemigen emlékszem rá. Én a *Kami no Micsi* elvei szerint próbálok élni.

– És nyugodt a lelked?

– Nem tudom megmondani.

– Ez akkor azt jelenti, hogy csak tévelyegsz, és nem tudod a jó felé irányítani a *karmád*. Mert az a legfontosabb, hogy szelíden éld az életed, hogy majd elnyerd jutalmadat. – A szerzetes észrevette, hogy Mizuki különleges szemében megvillan az érdeklődés apró szikrája. – Mindig az előző életed cselekedetei határozzák meg a következő életed minőségét. Ha ebben az életedben sokat szenvedtél, sok jót cselekedtél, a következő életed a *szamszára* (újjászületés, lélekvándorlás) után szebb lesz, könnyebb lesz. De a karmádra továbbra is szükséges vigyáznod, azt mindig fejlesztened kell, különben visszaesel, és megint szenvedéssel teli élet vár rád...

Ilyesmiket mondott a buddhista szerzetes Mizukinak, aki a hallottakon erősen eltűnődött. Kislányként sokat szenvedett, ami tehát azt jelenti, hogy az előző életében sok bűnt és butaságot követett el. Már, ha úgy van, ahogyan a szerzetes mondotta. Akkor viszont a következő élete boldogabb lesz, mert bűnök nem terhelik a lelkét. Azonban azt is be kellett magának vallania, hogy még kevés jócselekedettel büszkélkedhet. No, majd a jövőben erre ügyelni fog. Hátha igazat beszélt ez a szent ember.

Rizu így szólt Mizukihoz egy derűs napon:

– Nagy megtiszteltetés ért bennünket, leányom. A Taira nemzetség két hatalmassága hívott meg kerti összejövetelekre. Jó előre közöltem a *sikkennel*, hogy te még nem vagy felavatott gésa, a *mizuage* (szüzesség) elvesztése nálad még nem időszerű, ezért tartsák meg irányodba az illő távolságot. Az lesz a feladatunk, hogy zenénkkel szórakoztassuk az előkelő társaságot.

Mizuki fölvette ismét a halványkék kimonót, Rizu elkészítette neki a *momovare* frizurát, lábára húzta a szép új *okobót* (facipőt), és elindultak. Útközben a híres gésa fontos dolgokra hívta fel védenca figyelmét.

– Képzeld azt, leányom, hogy te vagy a legszebb és legszerényebb lélek az egész világon. Akármelyik férfi mutat irányodba érdeklődést, te csak viselkedj szűziesen, óvakodj attól, hogy pillantásod félreértésekre adhasson okot. Neked még nem szabad a férfiakat bátorítanod.

Mizuki erősen megfogadta, hogy Rizu minden szavát betartja, és már az utcán igyekezett úgy lépegetni, mintha ő a világ legszebb és legszerényebb hajadonja lenne. A

nap melegítette a feje búbját, akárha szerető meleg kéz simogatná, és most egy új érzés hatalmasodott el benne: ők ketten fontosak egymás számára.

A kert, amelyet magas palánk vett körbe, olyan szép volt, amelyet Mizuki még sosem látott. A kert közepén egy díszesen faragott pavilonház állott kiugró eresszel, melyet *icsófák*, *kerriacserjék*, selyemmirtuszok öleltek körül. A szolga, aki fogadta őket, nem a ház szemközti bejáratához irányította, hanem a ház mellett egy színesre festett fahídon vezette át őket. Mizuki lenézett a vízre, amelynek színén tündérrózsák pompáztak, és úgy érezte, a *tendó* (mennyország) felé vezet az útjuk. Megkerülték az épületet, füves térségre értek, amelyet gyöngyjázmín-cserjék és páfrányok szegélyeztek. A terület közepén régi kőkút csobogott, visszakanyarodva pedig láthatóvá vált az épület tágas hátsó verandája, ahol már föltűnt néhány személy.

– Vetélytársak is lehetnének – hajolt Rizu a lány füléhez –, ám ennek időbeni akadályai vannak. Én már voltam gésa, te még csak leszel gésa.

Első pillanatra Mizuki nem értette, mire gondol a híresség. Aztán amikor megállapította, hogy három gésa ácsorog az árnyékban, a szavak tartalma világossá vált. Érett nők, pompájuk teljében, a lány nagyon szépnek látta őket. Kimonóik drága selyemből készültek, arcuk fehéren, ajkuk vörösen világított, porcelánbabáknak tetszettek. Kölcsönös meghajlással üdvözölték egymást.

– *Hadzsimemasite*, Rizu-szan.

– *Hadzsimemasite*.

Látszott, hogy a gésák ismerik Rizut, az viszont, hogy fordítva is igaz lenne, nem derült ki. Előkerült még egy idősebb, terebélyes hölgy, akin barackvirágmintás ruha feszült, hátul, a tarkójánál magasított körgallérral.

– Rizu, kedvesem, már annyira vártalak! – örült meg az érkezőknek –, engem már csak a te szép dalaid gyönyörködtetnek. Jaj, ki az a sudár cso-cso melletted?

Rizu mélyebben hajolt meg, mint általában, a lány pontosan lekövette a mozdulatot.

– Mizuki a neve, de még csak *maiko*, tisztelt nagyaszonny. Kiválóan citerázik, majd hallhatod.

– Igazán különleges, mondhatnám, bájos. De jaj, a fiam nem szereti, ha én is itt téblábolok. Amikor ő megjelenik, nekem mennem kell. ZenéljeteK addig valamit, az ég szerelmére kérlek benneteket. Ott vannak a hangszerek a tatamin.

A hangszerek valóban ott sorakoztak a verandán, volt köztük *cucumi* (kicsi dob), *fue* (fuvola), *samiszen* (hosszúnyakú lant) és *kotó* is kettő... de ilyen hirtelen elkezdeni! Rizu vonakodva, kedvetlenül, de odalépett a zeneszerszámokhoz, nem akarván megsérteni a nagyaszonnyt. Mikor azonban leült a tatamira, s kezébe vette az egyik citerát és megpendítette, földerült az arca.

– Nagyon szép zengése van, és pontosan hangolták be.

Intett Mizukinak, hogy ő is foglaljon helyet.

– Tokimune *sikkenek* madárfüle van, mindent meghall!
– lelkendezett a nagyaszonny abbéli örömeiben, hogy már

megért egy harmóniát. – Neki csak a legjobb hangszereken szabad játszani.

Mizuki is kezébe fogott egy *kotót*, és tekintetét Rizura függesztette.

– Hull a virág...

A húrokból szomorkás, őszi hangulat rezgett elő. Rizu behunyta a szemét, énekelni kezdett:

*Hull a virág s köd, sűrű tompa pára
ereszkedik Ivare szent tavára,
gágogva zúgnak el vadludak.
Szívemre árnyak, ólmos álmok ülnek.
Ha jövőre újra itt repülnek,
nem hallom többé hangjukat.*

(Japán népdal, Kosztolányi Dezső fordítása.)

Ahogy az utolsó taktus lecsengett, a nagyasszony tapsikolt és nyomban követelte a folytatást.

– Még, még, drága Rizu és Mizuki! Az ég szerelmére daloljatok még!

Rizu arcán méltatlankodás látszott, de magába fojtotta, belekezdett inkább egy másik dalba. A Nagyasszony széles képén üdvözült fény terült szét, karját kitarta, szemét az égre emelte, és tánclépésekbe kezdett. Fölkelte a zene a gésák érdeklődését is, tapintatosan közelebb húzódtak.

*Leszáll még egy-két csepp
harmat a kaméliára.
Szívednek terhét bízd rá
egy lenge fűzágra.*

A dal olyan pezsdítő volt, hogy nehéz lett volna nyugton maradni. A három cso-cso alig észrevehetően, de valamelyik testrészüket mozgatni kezdte. Sőt az egyik gésa a kisdobra mutatott, és kérdő tekintettel nézett Rizura. Megkapta a jóváhagyó bólintást, úgyhogy ő is letelepedett közéjük, ölébe kapta a *cucumit*, és kitűnő érzékkel pörgette a bőrön a megfelelő ritmust. Ezzel még lüktetőbb lett a dal, a Nagyasszony, mint a szélkerék, forogni kezdett.

*Tavasa szél, mámor és
sóhaj a szép estében.
Szerelmes andalgás
a parton kettesben.*

Két tarka-barkán öltözött mókás figura szaladt a kerten át felénk. Egyik hatalmasakat szökkent, a másik cigánykereket hányt. Mögöttük hamarosan föltűnt egy előkelő úr, aki vaskos testű, vérző kutyát vezetett pórázon. Nyomában legalább hat férfi meg néhány fiatal hölgy lépdelt.

*Zsenge újvirág kél
vén földből reggelre.
Gomolygó felhőket*

ringat a tó tükre.

A dal láthatólag tetszett az érkezőknek, a kutyát vezető úr szélesen vigyorogva vezényelt, jelezve ezzel: tovább, csak tovább!

*Áruld el magadat
bambusznád se hallja
Szerelmem, légy aki
a titkot kimondja.*

A két csepűrágó a nagyasszonyt kezdte utánozni. Po-fazacskójukat fölfújták, és úgy lejtettek, ahogyan a nő. Mizukit elkapta a nevetethnék, alig bírta folytatni a pengetést. A gésák is szemérmesen mosolyogtak. Hanem a jelenet egy férfinak mégsem nyerte el a tetszését, nagyot kurjantott.

– Elég!

A zene elhallgatott, a csepűrágók szétrebbentek. Csak a Nagyasszony forgott még egy ideig, de aztán lassan fölfogta a változást. Megállt, karját leengedte, s úgy bámult körül, mintha transzból ocsúdnék.

– Mi az, miért hagyjátok abba?

– Anyám, megint részeg vagy! – csikorgatta rá a fogát a szigorú arcú férfi. – Előre megmondtam, hogy maradj ma otthon.

A nő úgy megszeppent, mint egy gyereklány, akit szófogadatlanyságon kaptak. Gyámoltalanul össze is húzta magát, megpróbált a lehető legkisebbnek látszani, és

olyan ártatlan mosolyt ügyeskedett széles arcára, hogy meg lehetett sajnálni.

– Jaj, nem akartam én zavarni csak... Belefeledkeztem a zenébe, hát ez is baj? De már megyek is, már itt sem vagyok, dehogy óhajtok én a terhetekre lenni.

Mégsem indult, hol erre nézett, hol arra, végül a szeme megállapodott a kutyás férfin.

– *Hadzsimemasite*, felséges *sikken* – hajolt meg mélyen. – Boldogság az nekem, ha látlak. Áldás szálljon bölcs fejedre, kísérje minden lépésedet szerencse.

A megszólított Hódzsó Tokimune volt, Korejaszsu sógun régense, tehát Kjúsú leghatalmasabb ura. Bő aranyárga *moncukit* viselt, amelyet bőrvvel szorított derekára. Látszott rajta, hogy kínosan érzi magát. Legkiválóbb embere Takezaki Szuenaga éppen most utasította rendre habókos anyját, őneki helytelen lenne az asszonnyal pajtáskodni.

– Köszönöm, asszonyom, mindig a legjobban bízunk, remélve, hogy az utókor is méltányolja erőfeszítéseinket. De most a vígság ideje van, a nagy tettek pihenőben, nem tartom fel, látom, menni készül. – Határozottan a zenészek felé fordult. – Tovább, hadd szóljon a muzsika.

Rizunak mindjárt helyén volt az esze, elkezdte újból az előbbi dalt, hiszen arra az érkezéskor már valamennyien ráhangolódtak.

*Leszáll még egy-két csepp
harmat a kaméliára.*

*Szívednek terhét bízd rá
egy lenge fűzággra.*

A társaság tüstént nekividult, a hölgyek lágy ringásba kezdtek, a férfiak szétszéledtek. Takezaki Szuenaga szigorú képpel legyintett az anyja felé, mint ahogy az ember egy legyet hessent el. Az asszony kelletlenül elvánszorgott, mialatt vissza-visszatekintett, hátha megkegyelmeznek rajta, hátha odakiált a fia, hogy maradhat.

Tokimune a kutya pórázát egy faoszlophoz kötözte, éppen Mizuki közelében. Az állat tele volt csúnya sebekkel, alvadt vérfoltokkal, és látszott rajta, hogy halálosan kimerült. Pedig szép és tekintélyt parancsoló példány volt. Szürkésfekete szőre, büszke marja, izmos lábai, erős feje, zord pofája óvatosságra intette a jelenlévőket. De olyan bágyadtság ült a szemében, hogy a lány nem tartott tőle, inkább szánalmat érzett iránta. Pajtásra gondolt, arra a ragaszkodó kedves cimborára, aki erőt adott neki azokban a kétségbeejtő napokban.

Szolgák siettek elő, hosszú, alacsony asztalkát cipelve, amely roskadásig volt ínyenc finomságokkal. Lerakták terhüket a tágas veranda középtáján, és sietve elillantak.

Takezaki Szuenaga, a házigazda leintette a zenét, és előkelő vendége felé biccentett.

– Megtiszteltetés számomra, hogy szerény hajlékomban tudhatom Hódzsó Tokimune felséges urat, a haza megmentőjét. A becsület és a tisztesség úgy árad belőle, mint Napból a fény. Ahol ő megjelenik, megtelnek a szívek, megmozdulnak a kövek, a közelsége is erőt ad a

csüggedőknek. Bevallom, félténem Nippont, félténem nagyon, ha nem Hódzsó Tokimune lenne a mi vezérünk. Ő az, akinek egyetlen szemöldökrándulására én és valamennyi *musa* társam vállaljuk a halált. – Elismerő hangok morajlottak a verandán. – Ma kettős ünnepet ülünk. Felsőleges vezérünk születésének napját és kutyája, „Mogorva” győzelmét.

Valamennyien Tokimune felé hajoltak, kifejezván jókívánságaikat, amelyből alig-alig lehetett összefüggő mondatokat kihallani. A *sikken* halványan elmosolyodott, aztán szenttelen hangon beszélni kezdett.

– Óvakodjunk az események elé vágni. Igaz, mindent megteszek Kjúsú védelmében, de az ellenség ereje felmérhetetlen. Legközelebb támadhatnak kétszer ennyien, de lehetnek akár még százezren is. Kubilaj ember-tengerből halászhat, nem úgy, mint mi. De túl sokat szónokolunk és elveszük az időt az okos eszmecserétől. Azt pedig az asztal mellett lehet leginkább üzni. A születésem napja nékem ugyan kevésbé örömteli, mert az leginkább az időnek múlására emlékeztet, amely szomorúsággal párosul. Mégsem vagyok bánatos, mert elégedettséggel tölt el a tudat, hogy hosszú ideje megteszem, amit meg kell tennem, amit Kamakura is elvár tőlünk, és ma győzött „Mogorva”.

A magas rangú személyeknek kijáró hízelgő nevetés lett jutalma, melynek őszinteségéhez ugyan nem férhet kétség, csupán a kifejezésmód sikeredett kissé eltúlzottnak. Mintha megérezte volna ezt Tokimune,

homlokát összeráncolta és kérdően tekintett Takezaki Szuenaga felé. Az nyomban észbe kapott.

– Foglald el helyedet felség.

A *sikken* erre várt már, mióta megérkeztek, de mégis uralkodott magán, a rangjának megfelelő visszafogottsággal, sietség nélkül foglalta el az ülőpárnát az asztalfőn. A házigazda odasúgott valamit az egyik gésának, aki Rizuhoz sietett.

– Nagyon halkan pengessetek.

Időközben csak ketten maradtak, a kisdobon játszó gésa társaival fontos feladat ellátására vállalkozott. A három legtekintélyesebb urat szolgálták ki. Mozdulataik művészi kifinomultságát Mizuki mindjárt észrevette. Nap mint nap gyakorolja ő is ezeket egy avatott „mester-nő” irányítása alatt. Hal- és vadételeket, sokféle zöldséget, pároltalgát, gyümölcsöket fogyasztott a vendégsereg.

Miközben a citerák lágyan ciripeltek, Rizu halk tájékoztatást tartott Mizukinak.

– Hódzsó Tokimune régens. Őt bízta meg a sógun, hogy szervezze meg Kjúsún a védelmet.

– Miféle védelmet? – súgta vissza Mizuki.

– Az ördögök támadása elleni védelmet. Mert állandóan fenyegetőzik a Jüan-birodalom kánja, hogy elintézi Nip-pont. Érted miről beszélek?

– Azt hiszem. Valami Kubilaj a vezérük, és több katonája van, mint égen a csillag.

– Úgy. A jobbán ülő férfi Takezaki Szuenaga *gokenin*, aki a legvitézesebb harcos Dadzaifun és környékén. Ő a házura, ma az ő vendégei vagyunk.

– Látszik rajta, hogy kérlelhetetlen ember – jegyezte meg a lány.

A citerákból lassú, halk harmóniák rezegtek elő, a kutya bágyadt, bánatos szemmel egyre csak Mizukit figyelte.

– Az a másik úr, a *sikken* bal oldalán, Kiminonu *ryósú*, gazdag földesúr – folytatta Rizu. Pénzzel segíti a védelmi munkálatokat.

Mizukinak valahonnan ismerős volt a férfi neve meg a kinézete. És hirtelen rájött, honnan: Harunobu adószedő házából. Fájdalmas emlékei között bújt meg, s tűnt most elő, ahogyan egy sötét odúból hirtelen előbukkan valami elfelejtett. Az adószedőhöz meg a feleségéhez, akiket azóta számtalanszor elátkozott, vajon miképpen illeszkedik Kiminonu *ryósú*? Lehet, rokonok, hiszen hasonló csengésű a nevük? Vagy csupán bűntársak? Mizuki megmosolyogta balga föltevését. Semmi oka arra, hogy rossz szemmel nézzen Kiminonura. Nem tett ő neki soha semmi rosszat. Rizu is azt tanítja, hogy az életet derűvel, bizalommal és megbocsátással kell élni.

Az étkezéssel lassan végeztek, előkerültek a kancsók, palackok. A férfiak szakét, a nők jobbra gyömbérintalt, gyümölcsnektárt kortyoltak. A két csepűrágó mindez idő alatt kint bohóckodott a fűvön. Ugrándoztak, szaltóztak, egymást dobálták. De nemigen figyelt rájuk senki, végül elunták, egy óvatlan pillanatban elnyelte alakjukat a kert buja növényzete.

A jókedv emelkedésével dalt kértek a zenészekről. Rizu odasúgott valamit Mizukinak. Kisvártatva megélnkültek a harmóniák, és a lány egyedül kezdett énekelni.

*Eső hull, hát hadd essen.
Ha Ő szeret, szeressen.
Ég a máglya, hadd égjen.
Ha még szeret, üzenjen.*

A meglepően mélytónusú, bűgő hangra az asztalnál ülők Mizuki felé fordultak. A legtöbben csak most nézték meg maguknak a lányt. Az előkelő hölgyek szemében elismerés csillogott, a három gésa arcára irigység ült ki.

Mizuki őszintétlennek érezte ezt a kitüntetett figyelmet: nem tett ő semmi olyat, amellyel ennyire magára vonta az érdeklődést. Hála az égnek, nem tartott sokáig, kisvártatva ismét egymás között társalogtak és nevetgéltek. Talán csak a házigazda, Takezaki Szuenaga pislogott időnként feljűk. Mizuki nem felejtette el Rizu intelmeit, úgy tett, mintha csöppet sem érdekelné a férfi puhatolózása. Másal foglalta le magát, a sebesűlt harci kutya könyörgő-bűs szemébe bűmelt. Valahogy megindította, hogy ez a vérengző fenevad, amely bizonyára több hozzá hasonló ellenfelet tépett szűjjel, most gyöngéd bizalommal csűng rajta, meg sem rebbentve fekete szemét. És Mizuki megérezte, hogy „Mogorva” némán szenved. E pillanattól még inkább szűnta.

Késűbb a hangulat emelkedett, az asztaltársaság fűlbomlott, Tokimune elnyűlt egy gyékényen, az egyik gésa nagy szakértelemmel vakargatta a fejét, valakik a kertben kűszűltek, mások a zene ritmusára lejtettek. Takezaki Szuenaga leűlt a zenészhűlgyekkel szemben, és kissé

zavarba ejtőn leste Mizukit. Két dal szünetében ilyeneket kérdezett.

– Ej, Rizu-*szan*, hol rejtegetted eddig ezt a szépséges kisasszonyt?

– Óvatosan, jó uram, Mizuki még a védelmem alatt áll.

– Igazán kár. Pedig nem járnál rosszul te sem, ha közelébe engednél e pompás virágszálnak.

– Hogyisne. Hogy hebehurgyán leszakaszod. Aztán már nem is becsülnéd. Ismerem én a férfiakat.

– Tisztában vagyok veled, Rizu-*szan*, hogy éles az elméd, ezért Dadzaifu szerte nagy tiszteletnek örvendsz, de azt te sem láthatod, mi megy végbe bennem. Ezt a különleges virágot én gondosan ápolnám, úgy virítana nálam, mint sehol másutt.

Rizu elhúzta a száját, amit mosolynak is, grimasznak is föl lehetett fogni.

– Ezt a beszélgetést másfél év múlva folytassuk, jó uram.

Rizu a húrok közé csapott, a *gokenin* csalódottan hallgatott el, vetette hátát a veranda egyik tartóoszlopának. Mizuki örült, hiszen tartott ettől a szigorú arcú *musától*.

Tokimune megelégette a cirógatást, a gyékényt áthelyeztette a zenészek elé, és elhevert Takezaki Szuenaga mellett. Immár ketten mustrálták Mizukit. Szegény lány annyira zavarban volt, hogy némelykor még a ritmusból is kiesett. Később az egyik férfi vendég, akinek olyan madárbrázata volt, hogy az ember azon se csodálkozott volna, ha beszéd helyett csivitelni kezd, fölkapta a *fuet*, és

mesterien ráfuvolázott a citerák hangjára. Lassacskán valamennyi vendég a zenészek köré gyűlt, a jókedv mindenkire átragadt.

Rizu ismert dalokba kezdett, amelyek közös éneklésre serkentették a víg társaságot. Az éjszakában már mélyen bent jártak, a gésák megállás nélkül töltögették a kiürült csészéket. Tokimune belekezdett egy régi nótába. Néhányan ismerték, lelkesen énekelték vele.

*Dalolva halj meg: mit hagyol itt?
Egy aszott, vézna tetemet,
mit a futó por majd betemet.*

A következő versszakot azonban senki sem ismerte abban a formában, ahogyan a *sikken*. Hogyan is ismerhették volna, Tokimune éppen ebben a pillanatban találta ki.

*Dalolva halj meg: élvezd az éjszakát.
Tölts csak gésám a szakét!
Részeg és boldog, ki megéri a végét.*

A kapatos társaság gurult a nevetéstől, és zajosan követelték a dal ismétlését. És Tokimune újból rázendített, de immár a többiek is vele gajdoltak. A két csepűragó is előkerült, és ők is hozzáadták éles torokhangjukat, miközben úgy ugrándoztak, mint valószerűtlen békák, amelyek két hátsó lábukon táncolnak.

Dalolva halj meg. Élvezd az éjszakát.

*Töltsd csak gésám a szakét.
Részeg és bolond becsüli vendégét.*

Mizuki élvezte valameddig, aztán unni kezdte. A fáradtság is fokozatosan erőt vett rajta; nem zenélt ő soha életében ilyen hosszú időn keresztül, méghozzá éjszakába nyúlón. Rápillantott a kutyára. „Mogorva” nagy fejét két mellső lábára helyezve aludt. Ebben a zajban?

Mizuki pillantása találkozott a házigazda sóvár tekintetével. A lány nyomban elrántotta a fejét, de a jelenet megtörtént, felkavarta, kicsit észre is térítette. Takezaki Szuenaga minden kétséget kizáróan kipécézte magának. Most mi lesz ebből? Belegondolni sem mert, mit hozhat a jövő, csupán azt érezte határozottan, hogy az ő szívét ez a kemény arcú ember sohasem nyerheti meg.

És egyszerre Mizukit valami sanda sejtelen járta át. Szeme a kutyára szegeződött. Abbahagyta a citerázást is, és csak bámulta az állatot merőn, kikerekedett szemmel. A lány viselkedése átterjedt az éneklőkre, lassan mindenki elhallgatott, Rizu is felhagyott a játékkal. Tokimune eszmélt talán legutoljára, de azonnal megértette a helyzetet. Felszökött, odaugrott kedvencéhez, nyakörvénel fogva erősen megemelte, majd elengedte. Az eb élettelenül hullott vissza a padlóra.

* * *

Hirokaó hosszú hónapok óta nem volt ilyen boldog. *Urabon* ünnepeire hazaengedték őt, ami azt jelentette,

hogy nevelőszüleivel tölthetett három napot. Az a három nap igazság szerint csak két és fél, hiszen délre érkezett meg a városszéli házacskába. Örömet tetézendő, a két kisöreggel együtt ott találta még Kazuma halászt és Takumi barátját is.

– Hohó – örvendezett Maszahiro bácsi –, megjött a mi kedves fiunk is, no jól intézték ám ezt az istenek. – Megölelgette, meglapogatta Hirokaót. – Kész felnőtt férfi lettél! Mikor avatnak szamurájá?

– Hamarosan. Hamarosan, Maszahiro-szan.

Takumi olyan zavartan pillogott rá, ahogyan egy paraszt néz az urára. Hirokaó nyomban átérezte barátja aggályait: hogyan viszonyuljon mostantól ehhez az előkelő kinézetű *busi* növendékhez? Hogy minden kételyt eloszlasson, átölelte, jól megszorongatta Takumit, majd mélyen meghajolt Kazuma halász és Tomoko néni előtt.

– Kedvenc ennivalótokat főztem, fiúk! – rikácsolta boldogan az öregasszony. – *Tonkacut!* Na, asztalhoz, asztalhoz!

A *tonkacu* valójában Takumi kedvenc étele, de Hirokaó ezt szóvá nem tette volna semmi kincsért. Senki jókedvét nincs jogunk elvenni, fogalmazódott meg benne életében először. Sokkal inkább foglalkoztatta a barátja kinézete. Takumi hihetetlenül nagy változáson ment keresztül az elmúlt hónapokban. Az állandó köhordástól mintha megtört volna, magasságából veszített, vállai előre hullottak, karján ujjnyi vastagságúra duzzadtak az erek. De fiús, vidám arca is komor felnőtt arc lett.

– Mi történt veled? – kérdezte óvatlanul.

Takumi nem értette.

– Velem?

– Valahogy megváltoztál.

– Te is megváltoztál – felelte rá nyíltan.

Minden bizonnyal így van, de ha lehet azt mondani, Hirokaó délcegesedett, Takumi viszont nyúvódott. Vajon ezt csak ő látja így? Hirtelen elszégyellte magát. Rádöb-bent, hogy ő most valami olyasmit vett észre, amit szóvá sem illik tenni. Az idő múlása, az élet gyötrelmei így vagy úgy, idővel nyomot hagynak mindenkien. Bölcs az, ki némán tudomásul veszi, s emelt lélekkel viseli.

Egy ideig némán eszegettek, Maszahiro bácsi azonban szerfölött kíváncsi volt fogadott fia sorsának alakulására.

– Takezaki Szuenaga meglátogatott mostanság?

– Elég régen láttam őt – felelte rá Hirokaó.

Az öreg hümmögött magában.

– A jó gazda pedig törődik a pártfogoltjával.

– Elfoglalt ember. A *sikken* jobb keze.

– Akkor is...

– Vigyázz a szavaidra, ember – fedte meg urát Tomoko néni. – Nem tudhatjuk mi azt, kinek mennyi dolga van.

Maszahiro bácsi haragos pillantást vetett felesége felé, hogy bele mert kotyogni az ő beszédébe, de aztán tartózkodott a visszavágástól.

– Remélem, jól haladsz a *busido* szellem elsajátításában.

– Igyekszem.

– Derék, derék. Találtál-e baráttra?

– Igen. Kenzo nagyon jó barátom. Alacsony fiú, de acélból van minden porcikája. Nagyon érdekes körülmények között került a *bakufu*-iskolába.

És Hirokaó elmesélte Kenzo történetét, mialatt csak evett és evett. A hallgatóság egyaránt ámuldozott a hallotakon és az ifjú étvágyán. Tomoko néni volt a legboldogabb, hiszen mégiscsak az ő főztjét fogyasztotta a leendő *musa*.

Az adoma után Hirokaó Kazuma halászt, az ő mentőjét faggatta a védőfal építéséről.

– Hogy áll? Sok van még hátra?

– Alakul. De senki meg nem mondja, mikorra készül el. Azt a rengeteg népet etetni. Mi pénzébe kerül a sógunnak meg a *sikkenek* ez az építkezés! Én máshol vagyok, mint a fiam. Nekem könnyebb a dolgom, a riksákról szedem le a köveket. Takumi fent dolgozik a falakon.

Hirokaónak ismét meg kellett állapítania, hogy legjobb barátja sorvadozik. Robotol reggeltől estig, és nem fogyaszt hozzá elegendő mennyiségű élelmet. Hogyan segíthetne rajta? Szólhatna a gazdájának Takumi érdekében. Takezaki Szuenaga befolyásos *gokenin*, bizonyára tudna segíteni. Itt azonban megfeneklettek Hirokaó gondolatai. Hogyan kérhetne ilyet, amikor veszélyben a haza, és mindenkinek ki kell vennie részét a védelmi munkálatokból. A harcosok fegyvereiket ajánlják föl, a köznép a munkáját adja bele. No, de akkor is, Takumi az ő legjobb barátja, annál is több, szinte testvére. Hirokaó meghasonultan őrlődött.

Urabon, a lelkek ünnepe. Ilyenkor a japán települések apraja-nagyja kivonul a temetőbe, meglocsolják a sírokat, tüzeket gyújtanak. A két kisöreg úgy döntött, majd csak este mennek el hazulról, Kazuma halász pedig felajánlotta nekik segítségét. Így Hirokaó meg Takumi kettesben ballagott ki a sírkertbe.

– Sajnálak, barátom – kezdte el Hirokaó, mert sehogy se tudta magában tartani aggályait. – Neked nem a falat kellene raknod, hanem a fegyverkovács műhelyben gyümölcsöztetni kivételes tehetségedet.

– Most ez van, ezt hozták a körülmények – tekintett rá szinte riadtan Takumi. – Jobb szeretném én is karddal várni az ördögöket, ahogyan te, hogy bosszút állhassak anyámért, nővéremért. Nem azonos a származásunk. Majd, ha már szamuráj leszel, elszegődök melléd *zuszának*, ahogy már beszéltünk róla.

A két ifjú csak ténfergett a sírok között, hiszen egyiknek sem nyugodott ebben a földben hozzátartozója. Mégis jó volt itt látni az idegen látogatók komoly, kegyeletteljes arcát, és a maguk hallottaira gondolni. Hirokaó ösztönösen keresett egy fát, melléje álltak mindketten és néma imádkozásba fogtak. A délutáni nap rézsút vetette sugarait a sírkertre, az élők átítatódtak az elhunytak szellemével, járásuk hangtalan és lebegő volt, mintha „azon” az árnyékmezsgyén egyensúlyoznának. Hirokaó még Iki-szigetén megállapította, hogy az emberek az év egyik napján se képesek ilyen csöndesen járni, mint *urabon* ünnepének első délutánján.

Miután befejezték az imádkozást, ők is nesztelen ődöngtek a sírok között. Hirokaó szíve sajgott, amikor látott kedves családokat, akik körülálltak egy hantot, vizet locsoltak reá és méltósággal imádkoztak. Elképzelni sem lehet, mit adott volna egy ilyen érzésért.

A hasonszőrű valahogy fölismeri a magafaját. Egy könnyű járású, karcsú lányt vett észre Hirokaó, aki ugyanúgy céltalanul bolyongott a lelkek kertjében, mint ők. Légies és valószínűtlen jelenség volt: másabb valamennyi lánynál, akit eddig látott. Most hirtelen feléje fordult, ettől lelkébe markolt az édes fájdalom: egy megelevenedő emlékkép, Keikó tekintett rá.

De a lány is rácsodálkozott. Mintha közük lett volna egymáshoz, pedig még sosem találkoztak.

– Emlékszel – kúszott Hirokaó tudatába Takumi kérdése –, volt egy titkos víz alatti barlangunk?

– Milyen barlang...

Föl sem fogta barátja szavait. A halványkék kimonóban lebegő jelenséget figyelte, aki olyan volt, mint egy úszó felhőfoszlány. Attól tartott, hogy mindjárt szétfújja a szél, fölszívja a nap, önkéntelenül feléje indult.

– A sziget partjánál, hát nem emlékszel? – méltatlankodott Takumi. – Lebuktunk a víz alá, és ott volt a bejárata. A beszédhangunk az üreg fala brekegve verte vissza...

– Ja, hogyne emlékeznék – sejlett föl a múlt Hirokaóban, de továbbra sem tudott másra figyelni csak a tüneményre. És a lány is folyton rá-rápillantott, erősítvén azt a tudatot, hogy valahonnan ismerik egymást.

Keikó nem lehet, hiszen megölték az ördögök! De akkor kicsoda?

– Figyelsz rám? – rántotta meg a kabátja szarát Takumi.

Hirokaó megtorpant, elszégyellte magát.

– Figyelek, csak... – barátjára tekintett, akinek értetlenség ült ki az arcára. – Csak valamin elgondolkoztam...

– Értelek – enyhült meg Takumi.

Ennyi azonban elegendő volt ahhoz, hogy eltűnjön a lány. Hirokaó már hiába kereste a szemével, a tüneménynek nyoma veszett. Most mit tegyen? Rohangálja be a temetőt, hátha ismét megpillantja? Joga van-e megzavarni ezt a meghitt nyugalmat, amikor még fogalma sem volt, ki is valójában a titokzatos személy. Takumi sem tudná mire vélni a viselkedést.

– Menjünk másfelé is – javasolta Hirokaó.

– Veled szívesen megyek bárhová.

Elhagyták a temetőt, elindultak találmra Dadzaifu egyik kevésbé forgalmas utcáján. Itt is látszott, hogy ez a nap más, mint a többi, az emberek a legszebb, legtisztább ruháikat viselték, és alázatos ábrázattal járták útjukat. A menetirányuk nyilvánvaló, vagy a temető felé igyekeztek, vagy éppen onnan jöttek. Keresztúton ezúttal senki se haladt. Rejlett mozgásukban sok minden, de leginkább az ősök iránti tisztelet, amely magában hordozta az élőkkel szembeni megbecsülést is. A japánok ezen a napon közelebb kerülnek az égiekhez, egymáshoz, a múltjukhoz és a testetlen lelkekhez.

Hirokaó gondolatait azonban semmi sem tudta elterelni. Egyfolytában a karcsú, tünékeny lány járt az eszében, és már szinte rögeszmésen ismételtette magában a kérdést: ki ő, honnan ismerem?

* * *

Mizuki alig bírta éjszaka aludni. Ami napközben történt vele, az mesébe illő csoda. Amikor elkéredzkedett Rizutól, hogy hadd mehessen ki egyedül a temetőbe, mert magányra, zavartalan tünődésre vágyott, nem hitte volna, hogy ekkora meglepetésben lesz része. Ott a lelkek birodalmában, a sírkert csöndjében meglátta Urasima Tarót. Vagyis meglátott egy fiatalembert, aki pontosan úgy nézett ki, mint ahogy ő Urasima Tarót mindig is elképzelte. Magas, délceg tartású, bátor tekintetű. Először nem akart hinni a szemének, hisz eléggé felfoghatatlan dolog az, ha megelevenedik az ember leánya előtt egy emlékkép. És a fiú is erősen nézte őt.

Rövid időszakokra elaludt, olyankor összefüggéstelen, de a történetekhez hasonló álmokat látott. Kislányságként, bár nem is bizonyos, sétálgatott egy fiúval. Ez a fiú nem volt más, mint a rizsszalma bábuja, amelyet Macu apó készített neki. Fogták egymás kezét, és őgyelegtek valami különös helyen. A táj azonban korábbi álmaiban látott vidékre emlékeztette, így valahogy számtalan régebbi álmával is kapcsolatba került, és mindig úgy érezte, mindez folyvást ismétlődik. Az is megszokott, hogy a bábú kifejezéstelen szalmafeje megelevenedik és emberi formát ölt. Urasima

Taró, ki is lehetne más, a mesebeli hős, aki szabadon engedte a kis teknőst, és megkapta érte O Hime hercegnőtől a jutalmát...

Föltrezent, de áthozta magával odaátrol a fiú arcvonásait. Szakasztott olyan, akár a tegnap látott ifjú a temetőben. Mizuki erősen eltűnődött: vajon már kiskorában is így képzelete? Kisfiús arc vagy férfiarc? Erre a kérdésre csak annyit érzett, hogy Urasima Taró se nem kisfiú, se nem férfi, hanem egy kortalan lény. Valaminek a véletlenszerű és mégis elkerülhetetlen beteljesedése.

A hajnal éppen csak derengett, még aludnia kellene, de már nemigen hitte, hogy sikerül. Pedig nem akarta Rizut zavarni, úgysis olyan rossz alvó. Azért mégis megpróbálkozott, hátha legyűri a fáradtság. És elszenderedett, ámde ismételten álmodott, hasonlót az előbbiekhöz, annyi különbséggel, hogy ezúttal Urasima Tarót a karjaiban tartotta. Olyan közlelől nézte a kortalan arcot, hogy szálanként látta a fiú szempilláit.

Ismét felébredt, a teret betöltötte a látomás. Majd lassan szertefoszlott, és Mizuki némiképp megnyugodva látta, hogy most már a reggel puha fénye csorog be az ablakon.

– Rosszul aludtál? – kérdezte tőle váratlanul Rizu.

– Igen – felelte ijedten a lány. – De honnan tudod, asszonyom?

– Egy rossz alvó, amilyen én vagyok, megérzi, ha valaki más nyugtalanul alszik mellette.

– Különös.

– Jámborka ma nem jön, a halottait látogatja. Ma én is kimegyek a temetőbe, velem tartasz?

– Igen.

Ez fölélénkítette a lányt, mindjárt fölszökött, sietett mosdani.

– Ej leányom, mire ez a kapkodás – korholta az idős gésa azon a selyemsimaságú hangján. – Ha még nem mondtam volna, bizony úgy az egészséges, ha lassan ébredsz, ráérősen szállsz ki az ágyból, kényelmesen készülödsz. Ha mindent gyorsan csinálsz, heves lesz a szívverésed, attól pedig megszedülhetsz. És a férfi is azt mondja majd rád, hogy hebrencs vagy.

– Igen, jóasszonyom.

Rizu nem is sejtette, miért akar egyszerre úgy sietni Mizuki. De végül is a lány észbe kapott, fegyelmezte mozdulatait, ahogyan egy ígéretes gésajelölthöz illik. Rizu azonban nem siette el, a megszokottnál is lassabban készülődött, amely már kezdte Mizukit dühíteni. Nyilván készakarva csinálja, hogy szavait nyomatékosítsa.

Reggelire rizsestallért ettek, tejjel öblítették le. Mizuki tükön ült, Rizu az evést is hosszúra nyújtotta, és beszélt közben mindenféle csacsiságról, amelyre a lány nem is figyelt. Végre útnak indultak, de olyan csigalassúsággal, hogy Mizuki kis híján szóvá tette.

A temetőben Mizuki jobbra-balra forgatta a fejét, nincse itt a tegnapi ifjú. Rizu sorra járta szerettei sírját, meglocsolta a hantot, hosszan imádkozott. Aztán mesélt Mizukinak a családjáról.

– Apám pék volt, halk szavú ember, napjában alig beszélt, csak sütötte a lepényt, a kalácsot. Hozzánk gyerekekhez még csak-csak, heten voltunk testvérek, de anyámhoz sokszor napokig nem szólt. Egyszer én, amikor már nagyocska voltam, szóvá tettem anyámnak. Kérdeztem, hogy miért nem szól hozzá apánk sokszor napokig. Ő azt felelte, azért nem beszél hozzá, mert nem szereti őt... Sose szerette, más asszonyt akart ő maga mellé. Ezen nem is igen csodálkoztam, gyerek fejjel napirendre tértem fölötte. Egy férfinak minden joga megvan arra, hogy ne szeresse a feleségét. Hanem később, amikor már fölfogtam a dolgokat, igencsak elgondolkodtam azon, hogyan nemzett mégis hét gyermeket annak az asszonnak, akit sose szeretett...

Mizuki esze máshol járt, igazi erőfeszítésébe került, hogy azt a látszatot keltse, mintha figyelne a beszédre. Végiglátogatták Rizu valamennyi testvérének a sírját, hiszen már mind meghaltak, és éppen indulóban voltak haza, amikor Mizuki megpillantotta a legényt. Ott várakozott egyedül, mozdulatlanul az alatt a juharfa alatt, amely alatt tegnap egy másik fiú társaságában állt. És őt nézte.

Mizuki testén melegség hullámozott át és nagyot dobant a szíve. Ez a kedves idegen őmiatta jött ide. Semmi más miatt. Belekarolt Rizuba és elindultak. Amikor elhaladtak a fa mellett, a két fiatal beszédes pillantást váltott egymással.

„Nagyon kedvemre való vagy.”

„Te is nekem.”

„Én itt várlak.”

„Mindjárt visszajövök.”

Ahogy kiléptek a sírkertből, Mizuki megszólalt.

– Ugye, jóasszonyom, az ünnepek alatt nem nyúlunk semmihez.

– Jól mondod. *Urabon* idején a munka pihen.

– Nem veszed rossz néven, ha most elválnánk, s én meglátogatnám Jokino mamát.

Rizu nem fogott gyanút.

– Menj csak, lányom. Hazatalálok egyedül is.

Mizuki megvárta, míg Rizu eltűnik a szemhatáron, aztán visszaindult a temetőbe. Föl sem merült benne, hogy egy idegen ifjúval szándékozik megismerkedni, abban volt, hogy régi ismerőssel találkozik. Csupán egy pillanatra bizonytalanodott el, amikor ismét meglátta az ácsorgó fiatalembert, de erőt vett magán. Szíve egyre gyorsabban kalapált, „Urasima Taró” is tett feléje néhány lépést, aztán megálltak egymással szemben.

– Honnan ismerlek? – kérdezte Hirokaó, és olyan elfogódott volt, hogy nem tudta fegyelmezni az arcvonásait: a bal szeme alatt rángott a bőr.

– Azt én... Csak azt tudom, hogy én egy meséből ismerlek.

Ezen az ifjú úgy meglepődött, hogy elmúlt az szemrángása.

– Meséből?

– Igen, te vagy Urasima Taró.

– Igazán? – Hirokaó elmosolyodott. – Kedves tréfa.

– Nem tréfa.

– Az én nevem Josimora Hirokaó. De jól ismerem Urasima Tarót, anyám sokat mesélt róla.

A lány eddig nem csalatkozott. Valahogy így képzelte el a fiú hangját. Arra nem számított, hogy ennyire megnyerő a beszéde.

– Engem Mizukinak hívnak. *Maiko* vagyok, de nem akarok gésa lenni.

A meglepően őszinte kijelentésen nem Hirokaó, hanem maga a lány csodálkozott el. „Mi történt velem, hogy ilyen őszintén kimondtam benső titkom? Az imént szemrebbenés nélkül hazudtam Rizunak, most pedig azonmód megnyíltam ezelőtt a Hirokaó előtt. Lehet, hogy valami bajom van?”

– Te is szereted Urasima Taró meséjét? – kérdezte az ifjú.

– A legkedvesebb mesém volt.

Ezt megfejtették tehát. Voltak ugyan sejtéseik, hogy ez önmagában nem elegendő, valahol még titkok lappanganak, megelégedtek azonban a varázsos pillanattal, amelyben egymásra lelt két lélek.

– Ugye neked sem nyugszik itt senkid? – kérdezte Mizuki.

– Ahogyan neked sem.

– Igen – a lány lehajtotta a fejét, Hirokaó azt nézte, milyen tökéletesen van elválasztva középütt a haja. És a színe kékes árnyalatú fekete, amely különös csillogással nyeli el a nap fényét. – Nagypó nevelt, de neki nincs sírhantja sehol.

– Az én szüleimnek sincs. Az „ördögök” végeztek velük.

Ismét találtak egy fogódzkodót, amely még közelebb terelte őket egymáshoz. Mindketten úgy érezték, hogy lelki nyugalmukat a másik jelenléte hozza egyensúlyba. Még most botladozik a nyelv, de a szív pontosan érzi, hogy nincs reményük, jövőjük egymás nélkül. A fejük felett ringó juharlomb mozgó árnyasávokat vetítetett rájuk, s az ujjongó örömtől, amely belőlük fakadt, nem hallották a körülöttük járó emberek nesztét. Belevesztek a természet mesterkéletlen mélységébe, amely csak akkor észlelhető, amikor föltűnik az a személy, aki miatt érdemes alámerülni... Megrezzent az idő, s ketten voltak egy rövid ideig a széles földön.

– Ígéretet tettem asszonyomnak, hogy elmegyek egy helyre – ocsúdott föl a lány. – Nem csaphatom őt be. Most el kell válnunk.

– Utána találkozunk?

– Igen. Délután ismét eljövök.

– Jó. Várlak téged.

Mizuki nehéz szívvel vált el az ifjútól, a lába is alig akart engedelmeskedni. Nem tartott azonban sokáig. A tudat győzedelmeskedett a test fölött, a boldogság szárnyakat adott, szinte repült át a városon az *okija* felé.

* * *

Hirokaó is úgy indult haza, mintha a vesztőhelyre menne, aztán egyszerre csak lépte könnyű lett, lábai nem érezték testének súlyát. Én, Urasima Taró, mosolygott be felé, és olyan tágas érzelmek feszegették, hogy úgy vélte,

megnagyobbodik a mellkasa. És ez még hagyján, de most e pillanatban döbbsent rá, miért vélte annyira ismerősnek és csodálatraméltónak már első látásra Mizukit. Mert arcvonásai hasonlítottak Keikóra. És nem csak az arcvonásai, hanem meghatóan tiszta pillantása is. Csak a szeme, az nem. Mert Mizuki szeme semmihez sem hasonlítható. Hatalmas, ragyogó és olyan őszinte, hogy abba a szembe csak igazat szabad mondani. Soha nem érezte még ezt más lányok iránt.

Csöndes volt a ház, amikor hazatért. Tomoko néni a konyhában foglalatostkodott, de a többieket sehol sem látta.

– Kedves Tomoko-szan, mi ez a nagy némaság?

Az öregasszony ránézett, fürkésző szeme elidőzött Hirokaó arcán.

– Maszahiro szomszédol, Kazuma és Takumi még alszik. Nem győzik szegények kipihenni magukat. Jaj, az a nagy építkezés... Muszáj, mit tehetne az ember. De téged, hallod, majd szétvet a boldogság. Jól látom?

Hirokaó úgy érezte, mint akit csínytevésen kaptak. Még el is pirult, és csak remélte, hogy Tomoko néni nem vette észre.

– Igen? Mert... mert örömmel jövök ide mindig. Nekem most már ez az otthonom.

– Úgy, úgy, fiam – bólogatott meghatódva a háziasszony. – Olyan vagy te nekünk, mintha édes gyermekünk volnál.

Az ebédre mindenki előkerült, Tomoko néni kitett magáért, ünnepi ételkülönlegességet szolgált föl a négy

férfinak. A fő fogás az *óban* volt, sóval és ecettel ízesített egyveleg, amely tartalmazott főtt rizst, medúzát, kagylót, *umebosít*. Mindehhez kiegészítőként tartozott még savanyított gyömbérgyökér és reszelt tök.

– Egyetek, amennyi belétek fér – bízta őket Masza-hiro bácsi. – Nehéz idők járnak, meg kell becsülni a jó ételt. Nektek – tekintett Kazuma halászra és fiára –, hogy bírjátok a követ, neked fiam – ez Hirokaónak szólt –, hogy jól forgasd a kardot. Mert mindenkinek megvan most a maga dolga.

Mizuki barátjához fordult, aki éppen egy adag rizst gyömöszölt a szájába.

– Tényleg szívesen lennél a *zuszam*?

– Nekem az mindennél jobb lenne – bólintott nagyot Takumi.

Kazuma halász is hevesen helyeselt.

– Bizony, azt okosan tennéd, Hirokaó-*szan*. Vedd csak magad mellé a fiamat.

Hirokaó meglepődött. Kazuma életében először használta vele szemben a *szan* megszólítást. Rettentően zavarba jött. Most mit tegyen. Mondja meg a halásznak, akinek máskülönben az életét köszönheti, hogy hagyja el ezt az előkelő címzést? Szólítsa csak továbbra is Hiro-*kunnak*? De mindjárt rájött, hogy ez butaság. Hiszen már felnőtt férfi, és ebben a házban mindenki elismeri a rangját. Hogy ő *busi* és úr, az természetes.

– Délután találkozom Kenzo barátommal – füllentette. – Későn jövök meg.

– Jól van fiam – hagyta helyben Maszahiro bácsi. – De remélem, a holnap esti közös táncnál ott leszel.

– Ott leszek.

Takumi szomorúan tekintett rá. Ő nyilván másképpen képzelte a nap további részét.

– Legyenek áldottak az istenek, akik ételt, italt adtak nekünk, és az a kéz, amely elénk rakta – mondta az étkezés végén Kazuma.

– Legyen áldott – felelték rá a többiek.

Hirokaó illendőségből kívárta azt a szükséges időt, amellyel nem sértette a jelenlévőket, aztán eltávozott. Az utcán sietősre fogta, ne kelljen annak a nyílt tekintetű, aranyos lánynak órá várakoznia. Tegnap még azt sem tudta, hogy Mizu a világon van, ma pedig, miután beszélt is vele, egész lényével átítatódott, és már el sem tudná képzelni az életet nélküle. És hirtelen szent meggyőződés kerítette hatalmába: az ősök szellemei alakították úgy, hogy ők ketten megismerkedjenek.

Szinte egyszerre érkeztek a juharfához. És egyformán örültek annak, hogy a másik megtartotta a szavát, eljött. Mizuki arca kihevült a belső izgalomtól, és ezt az arcot Hirokaó nagyon szépnek találta.

– *Konnicsiva*, Hirokaó-szan.

– *Konnicsiva*, Mizuki-szan.

A lány elmosolyodott.

– Ó, nem, én még gyereklány vagyok. Szólíts csak úgy, hogy Mizuki-csan.

Hirokaó biccentéssel vette tudomásul a kérést, aztán azzal kezdte, amit már ebéd közben kigondolt.

– Nem tartod különösnek, hogy mindketten Urasima Taró meséjén nőttünk fel? Van ebben valami végzetszerű, nem gondolod?

– Igen – bólintott a lány. – Ezen én is eltűnődtem. Meg azon is, hogy biztosan te vagy az a férfi, akit az istenek nekem teremtettek. Mert tudnod kell – a fejét lehajtotta –, hogy nekem eddig soha nem tetszettek a férfiak, soha nem éreztem irántuk semmit. Téged én szépnek látlak, kedvesnek tartalak, és a szívemben érzek. Kislány koromtól azt mondogatják, hogy majd szeretni fogom a férfiakat, de én nem tudtam ezt elhinni addig, ameddig veled nem találkoztam.

Hirokaó majd' összeesett a kendőzeden és merész vallomás hallatán. Soha nem gondolta volna, hogy neki valaha egy lány ilyeneket fog mondani. Hogyan viszonyozhatná ezt az őszinte vallomást?

– Én is szépnek látlak téged, és igaznak hiszem minden szavad, azt gondolom, hogy a kettőnk útja mostantól elválaszthatatlan lesz. A jelek mintha tényleg arra utalnának, hogy egymásnak rendeltettünk. ..

Egy ideig hallgattak, Mizuki ismét az ifjú szemébe tekintett, és egészen mélyre látott, a múltba és jövőbe egyszerre. Aztán hirtelen visszazökkent a valóságba.

– Egész nap itt fogunk állni a fa alatt?

Hirokaó elmosolyodott, amely kedvére volt a lánynak. Akinek ilyen vidám az arca, rezzen meg benne, az csak jó ember lehet.

– Járjunk.

– Jó.

Először a sírkertben bandukoltak, figyelve a kegyeletes helybéliek viselkedését, aztán önkéntelenül elkíváncoztak innen. Talán meg se tudták volna mondani, ki irányít kit, csak azon vették magukat észre, hogy már Dadzaifu utcáin kopog cipőjük talpa.

– Miben hiszel? – kérdezte különös hangsúllyal a lány, és oldalvást Hirokaóra sandított. – *Kami* szellemében élsz vagy Buddha tanításait tartod követendőnek?

Hirokaó szerfölött komolyan vette a kérdést.

– A táborban nagyon erős az Amida vallás, buddhista szerzetesek hirdetik. Mindenkit a megtisztulási gyakorlatokra szeretnének megtanítani, hogy a lélek majdan magasabb szinten szülessen újjá. De én már csak a *Kami no Micsi* ősi ígéit érzem magamra nézve kötelezőnek. Szüleim és megboldogult tanítóm is erre neveltek. Az égiek kegyelméből tulajdonomban van a *Kodzsziki*, „A régi idők krónikája”, azt olvasom és annak irányelvei szerint élek.

– Tudsz olvasni? – hökkent meg a lány.

– Tudok.

Mizuki szeme elkerekedett. Az ifjú jókedvre derült ettől a rámeredő, szabályos korong alakú szempártól.

– Te ennyire okos vagy?!

– Nem tudom, hogy ez összefügg-e. Apám nem tudott olvasni, de nálam okosabb ember volt.

Folytatták az andalgást. A lány olthatatlan vágyat érzett aziránt, hogy minél többet tudjon meg Hirokaóról.

– Milyen kisfiú voltál?

– Azt mondják, hosszú hajjal születtem. Apám lenyírt a hajamból egy tincset, beletette egy dobozkába, fölvitte a hegyfokra, és elásta a szentély földjébe. Ezzel a védőszellemem őrizetére bízott. Mert nálunk úgy tartják, minden embernek megvan a maga védőszelleme.

– És lám, megóvott téged – fejezte be a gondolatot Mizuki.

– Igen... – hagyta rá tétován Hirokaó, és elgondolkodott.

– Testvéred? – faggatózott tovább a lány.

– Nincsen.

– Jó barátod?

– Kettő is. Takumi, akivel szerencsésen megmenekültünk, és Kenzo, akivel a sors hozott össze két éve. Mindkettő nagyon fontos számomra.

– Nekem kiskoromban nem volt barátom – közölte Mizuki. – Nagyapó nevelt, a szomszédjaink elég messze laktak. Habár mégis volt barátom, de az egy kutya volt. Pajtásnak neveztem. De csak néhány napig... Később lett egy jó barátnőm, Hiszami...

Hirokaó érdeklődését is fölkelte a lány múltja.

– Mi történt a szüléiddel?

– Még azelőtt meghaltak, hogy emlékezhetnék rájuk. Talán valamilyen ragály vitte el őket, néha mondott róluk pár rejtelmes szót nagyapó, de a lényegét sohasem tudtam meg...

– Aztán?

– Aztán nagyapó is elment. Kilenc éves voltam mindössze, és bár mindent értettem, csak elfogadni nem

bírtam az élet gyötrelmeit. Egy adószedő vett magához, bizonyos Harunobu. Az elején azt hittem, jó lesz nekem az új környezetben, az adószedő családjában. Ma sem értem, miért bántak el velem olyan csúnyán. Azt hangoztatták, hogy ők milyen jóságosak, milyen megértők, aztán a legapróbb hibámat, vétségemet is kegyetlenül megtorolták. Azzal vádoltak meg, hogy neveletlen, haszontalan vagyok, pedig ők minden tőlük telhetőt megtesznek értem, meg ilyesmi. Nem bírtam tovább, megszöktem tőlük. Visszaszöktem az éj leple alatt nagyapó kunyhójába, csak Pajtás kutya kísért. A régi kunyhóban már mások laktak, idegen emberek, nyilván ők művelték tovább a rizsföldünket. Jóraivaló fiatal házaspár, volt nekik két nálamnál fiatalabb fiúgyerekük. Rövid idő alatt megkedveltek, és hajlandóak lettek volna örökbe fogadni, de akkor megjelent Harunobu, erőszakkal visszavett, behozott engem Dadzaifuba, és eladott Jokino mamának egy *kan* száz *mon*ért.

– Jokino mamának? – élénkült föl Hirokaó.

– Igen, ismered talán?

– Hallottam már róla. Akkor neked ismerned kell Haruka gésát.

– Ismerem bizony. Azóta ismerem, amióta az *okij*ába kerültem.

– Időnként látom őt. A tisztjeink el szokták hívni a mulatságaikra.

– Aha.

Mizuki kis híján megkérdezte, hogy milyen lány Haruka? Szébb, mint ő? De még idejében visszanyelte

szavait, s a következő pillanatban már tudta, hogy helyesen cselekedett.

– És mi történt a kutyával? – kérdezte Hirokaó.

– Pajtás elkísért engem egészen Dadzaifuig. Itt azonban már nem férhetett hozzám. Az *okijából* több hónapig ki sem dughattam az orrom. Azalatt biztosan elkószált valamerre, esetleg talált magának másik gazdit.

Az ifjú a fejét rázta.

– Aligha. Országszerte rengeteg a kóbor kutya. Miért pont Pajtást fogadta volna be valaki? Jaj, de nem akartalak elszomorítani.

– Áh, régen volt – nyugtatta meg a lány. – Azóta már egy másik kutya miatt sírtam ki magam...

És Mizuki elmesélte, hogy mi történt a minap egy vitéz *gokenin* házában. Éppen Hódzsó Tokimune, a haza megmentője vendégeskedett ott, ő és pártfogója, Rizu szolgáltatta a zenét. Tokimune és társasága éppen egy kutyaviadalról tértek meg, és a *sikken* magával hozta győztes kutyáját.

– Mogorva volt a neve, de nem illett rá, olyan kedves jószág volt, én biztosan más nevet adtam volna neki. Zenéltünk az asszonyommal, egész este engem bámult, le sem véve rólam a bánatos szemét. Gondold el, csupa seb és var volt, és a szőrén alvadt vér száradt. Folyt a mulatozás, már mindenki részeg volt, énekeltek, a jószág meg ezalatt csendben kimúlt.

– Igen – tűnődött el Hirokaó. – Olyan sebet kapott, amely befelé vérzett. Nem vehették észre. De mond csak,

hogy hívták a *gokenint*? Nem egy olyan sziklaarcú ember volt?

– De, pontosan! – kiáltott föl a lány. – Takezaki Szuenaga volt a neve.

Hirokaó fölnevetett.

– Ő a gazdám. A pártfogóm. Takezaki Szuenaga. Híres családból, a Taira nemzetségből való. A sors kegyelme folytán az én apám az ő nagybátyját, Simazu urat szolgálta. A *gokenin* abban a megtiszteltetésben részesített, hogy nekem adta Simazu *tantó*ját.

Mizuki meglassította lépteit.

– Te szamuráj vagy?

– Majd csak leszek.

– Rizu mondta, hogy a szamuráj feleségek korán megözvegyülnek...

– Igazat mondott.

Kiértek a városból, a rézsút bevetülő napkévék meghitt icsó-ligetet ragyogtattak, mintha ezt a helyet jobban megtisztelné Amateraszu istennő, mint a környékén elterülő egyhangú legelőt és szántóföldet. A kicsiny ligetben néhány szegény nyomorult lézengett.

– Ugye szándékosan vezéreltél éppen ide? – leplezte le Mizukit az ifjú.

– Ha ugyanezt a lábamtól kérdezed, akkor a válasz igen.

Hirokaó csöppet sem neheztelt, ellenkezőleg.

– Bizonyára számodra ez fontos hely. Kíváncsian várom, miért?

– Ez egy olyan sírkert, ahová a hontalan szegényeket temetik. Gyere. – A lány elvezette Hirokaót egy sírhanthoz, amelyet egy fehér kő jelzett. – Itt nyugszik kedves barátnőm, Hiszami.

A kő akkora lehetett, mint amekkorát egy jó erőben lévő férfiember tudna csak megmozdítani, a kő előtt egy bokor gyöngyjázmín pompázott.

– Ezt te gondozod?

– Igen. Minden héten eljövök egyszer, körülgyömlálom, megöntözöm. Ha nincs itt senki, elbeszélgetek Hiszamival. Ő vidám és csintalan természetű leány volt, vele nagyon szerettem nevetni. Azelőtt nem is tudtam, milyen jó nevetni. Hiszami tanított meg rá. Amikor meghalt, napokig csak sírtam, de most már mindig mosolygok, ha eszembe jut. Ide felvidulni járok. Mindig kérdezek valamit tőle, és ő gondolatban válaszol. És mindig tréfásat válaszol.

– Hogyan halt meg?

– Mellbe rúgta az *okija* tehene. Véletlen és szerencsétlen baleset. Pedig jámbor állat, szándékosan nem ártana senkinek. Hiszami éppen a farkát tisztogatta, amikor a jószágot megcsípte egy pöcsik vagy bögöly, mire hátrarúgott. Pont mellbe találta Hiszamit. Órákig szenvedett, nem kapott levegőt. De még akkor is mondott vicceset. „Ne bántsátok a tehenet, többet ér nálam. Hiszen én sosem adtam tejet.” Sírva nevtünk rajta, az ölemben tartottam a fejét, amikor meghalt.

– Szomorú történet – bólintott rá Hirokaó. – Igazán megérdemelted volna, hogy Hiszami éljen. Mert a boldogsághoz kell egy igaz barát.

Mizuki fejében sok minden kavargott. Valóban kell egy igaz barát, de olyan soha nem lesz senki, mint Hiszami. És a lány már tudta is, hogy másmilyen barátja viszont lehet, sőt, már talán van is.

– Emlékszem, Jokino mama nagyon dühös volt. Meghalt egy *maikója*, akire eddig csak költött. Rövidesen hozta volna a pénzt...

Abbahagyta, mert ezekről a dolgokról nem akart beszélni. Néma jelzést tett, hogy menni kíván. A fiú megértette, visszaindultak a városba.

– Messze laktál nagyapóval?

– Bizony, elég messze. A kisházunk elől tiszta időben látni lehetett az Aszo hegy csúcsát.

– Az adószedő?

– Ő egy faluban lakott a családjával. A falu nevét meg sem jegyeztem. Nagyapó viskójához képest Harunobu háza palota volt. De hiába a szép és tiszta környezet, ha a benne lakók gonoszak. Ma sem fér a fejembe, miért híresztelték magukról, hogy ők jók, ők mindent meg akartak nekem adni, csak én nem érdelem meg, mert illetlen, alattomos, haszontalan gyerek vagyok.

– Azt hiszem, tudom a választ – mondta csöndesen Hirokaó.

– Valóban?

– Első pillanattól kezdve arra szánt Harunobu, hogy eladjon. Dehogyan akart ő téged örökbe fogadni. Egy gonddal több lettél volna neki, bármit is ígért nagyapónak. A jó híre miatt viszont el kellett híresztelnie, hogy veled

nem lehet egy fedél alatt élni. Mit szóltak volna az emberek, ha azonnal túlad rajtad.

Mizuki szíve fölmelegedett, és kiáltani szeretett volna örömeiben.

– Megmondtam ugye, hogy okos vagy! Ahogy ezt elmondtad, azonmód rájöttem, hogy ez így igaz. Csukusi, a szolgálónő is azt hajtogatta, hogy az adófizetőék jót akartak, csak én elrontottam.

– Amióta itt élek Kjúsun, azóta tapasztalom, milyen sok a képmutató alak – magyarázta a fiú. – Iki-szigetén nem ismertem egy mihaszna, köpönyegforgató embert se. Ámbár az is lehet, hogy gyermekszemmel még nem vettem észre az ilyen dolgokat.

– Igazad lehet – kerekedett ki Mizuki szeme. – Iki biztosan a becsületesség szigete, ha ilyen derék ember származik onnan, mint te.

Hirokaó halványan elmosolyodott.

– Butaságot mondtam? – szeppent meg a lány.

– Dehogy, csak a szemed... – A fiú mutatóujjával kört rajzolt a levegőbe.

A lány először fancsali képet vágott, aztán restelkedve szólt.

– Jaj, hát te is észrevetted ezt a buta szokásomat.

– Dehogy, dehogy – tiltakozott a fiú. – Nagyon tetszik ez a tulajdonságod. El ne hagyd, az ég szerelmére!

– Tényleg? Akkor már ketten is ezt mondjátok. Rizu és te. Kezdem elhinni.

– Hidd csak el. Rizuról azt hittem, hozzátartozód. Valójában ki ő?

– Híres személyiség. Bizonyára ismernéd, ha itt született volna. A maga idejében ő volt Dadzaifu leghíresebb gésája. Nagyon eszes és művelt. Ezernél több dalt ismer, és fejből tudja szavalni Izumi Sikibu udvarhölgy számos versét. És hiába öreg, minden mozdulata kecses, nézni is élvezet, ahogy jár, ahogy leül, fölkel, térdel, meghajol. Ő készít föl engem a gésa életre. Nagyon szeretem és tisztellem őt, megszívlelem tanításait, szót is fogadok neki, de én nem leszek cso-cso. Én nem akarok az lenni.

– Ezt már tegnap is mondtad. Mindjárt a megismerkedésünk elején. Csodálkoztam is rajta, miért tartottad fontosnak ennek közlését.

– Mert te első látásra rabul ejtetted a szívemet. Azonnal el kellett mondanom, hogy nekem soha senki sem kell rajtad kívül.

Hirokaónak hirtelen úgy kiszáradt a torka, hogy akkor sem tudott volna megszólalni, ha akar. Lépdeltek egymás mellett, egyszerre meglegyintette a lány semmihez sem hasonlítható algaillata, amelyet imádott, mert szülőhelyére Gonoura városkára, meg a felhőtlen életre emlékeztette, és pontosan tudta, hogy maga is ugyanígy érez. Mizuki folytatta.

– Nekem a lányok mindig azt mondták, hogy a férfiakkal meg kell békélni, és meg kell tanulni szeretni őket. Annál könnyebb lesz az életem, minél inkább képes leszek vágyakozni a férfiak után. No, én nem tudtam ezt elképzelni se, ha férfira gondoltam, elfogott a félelem, kirázott a hideg. Egyedül te vagy az, aki mellett nem érzek viszolygást, sőt vonzódásféle fog el, ha rád nézek. Azon a

zenés esten, ahol kimúlt a kutya, Takezaki Szuenaga, a gazdád, úgy bámult rám, hogy teljesen zavarba jöttem, és azt kívántam, bárcsak láthatatlanná tudnék válni...

Hirokaót rosszkedvre hangolták ezek a szavak. Ez a lány, akinél nincs szebb és kedvesebb ezen a világon, és őszintén ki is mondja iránta való vonzalmát, eszerint másnak is tetszik. Takezaki Szuenagának is tetszik. Igyekezett azonban megnyugtatni magát azzal, hogy Mizuki valószínűleg másképpen tetszik a férfinak, mint neki. A *gokenin* egy bájos ifjú hajadont lát benne, ezzel szemben ő a jövőbelijét. Mert eldöntötte, hogy senki más nem lesz az ő felesége, csak Mizuki.

– Azt hiszem, haza kell mennem. Azzal jöttem el Rizutól, hogy meglátogatom Hiszami sírját. Ilyen hosszan még sosem maradtam el.

– Holnap látjuk egymást?

– Igen. De csak este.

* * *

Az *urabon*, a lelkek ünnepe a harmadik napjához ért. Ez a nap a legfontosabb, a legmegindítóbb. Este tüzeket gyújtanak a házak előtt meg a temetőben, hogy a holtak szellemei ne tévelyegjenek el a sötétben, hanem könnyűszerrel haza- és visszataláljanak. Ahogy öregedett az éjszaka, a város mozogni képes lakói mind kivonultak a sírkertbe, és énekelve táncolva köszönték meg a lelkek látogatását. Egész Dadzaifu egy elvarázsolt világ képét mutatta, amelyet elképzelni sem tud az, aki ilyenben nem

vett részt. Mintha az égen járó csillagok szálltak volna alá, és kavarnának, fogócskáznának egymással a földön. Az elméket betöltötte a bódulat, amely szükséges ahhoz, hogy megérinthessék egymást az élők és a holtak karmái.

Az istenek nem járnak lámpással, de hogy jelen vannak, az kétségtelen, hiszen érezni lehetett őket. A japánok legszentebb ünnepén valamennyi isten ott ólálkodik láthatatlanul, vagy suhannak hangtalan a szigetek fölött, hogy együtt örüljenek népükkel. Mert istenek nincsenek nép nélkül, ahogyan szépség sincs verejték nélkül.

A ház népe is kivonult. Elöl haladt Maszahiro bácsi, aki papírlampiont emelt a feje fölé, mellette Hirokaó lépdelt délceg tartásban. Mögöttük jött Tomoko néni, Kazuma halász és Takumi.

Hirokaó életének ez volt a leghosszabb napja. Kivárni az estét, hogy találkozzon végre Mizukival, maga volt a végtelen gyötrődés. Nevelőszülei észre is vették, hogy fogadott fiuk időnként nyugtalan, majd merengő, egyszer-egyszer pedig majd' szétfeszíti belülről valami. Tomoko néni gyanakodott, Maszahiro bácsi aggodalmas szemmel leste az ifjút. Előbbi azt gyanította, kislány húzódik meg a szokatlan viselkedés mögött, utóbbi a *musa* növendék lelki nyugalmát óvta volna. Szóvá azonban nem tették, Hirokaó dolga, hogy legyűrje vívódását.

Kábító olaj- és verbénaillat terjengett az éjszakában, az emberek a valóság és a káprázat mezsgyéjén élték meg az ünnep tetőfokát. Ezer és ezer boldog sóhaj szakadt föl a megtisztult lelkekből, métely szállta meg a sokaságot az ősök szellemeinek tapintható közelségétől.

A temetőben a tömeg föltorlódott, már csak araszol-
gatva haladhattak előre. Maszahiro bácsi a hozzátar-
tozóinak sírhalma felé nyomakodott, Hirokaó a juharfát
kereste szemével. Fülében dobogott a szíve, mint kisgyer-
mekként, amikor fölhágott a hegyfokra, és azt találgatta,
meglátja-e Keikót. De mindjárt korholni kezdte magát erre
a gondolatra, mert hiszen Mizuki nem Keikó, legföljebb
emlékeztet reá néhány apró vonása. Mizuki az igazi, a
tökéletes, Keikó halványuló emlék, egy eltűnt világ ham-
vadó talánya.

– Keresel valakit? – súgott a fülébe Takumi.

– Igen...

A készséges barát már tudta, hogy Hirokaó le akar
maradni. Segített neki úgy, hogy eléje nyomakodott, így az
ifjú kissé lemaradt, és alkalmas pillanatban kilépett oldalra,
elvegyült egy másik áramlatban. Semmi kedve nem volt
magyarázkodni, ehhez a meghitt ünnepi éjszakához is
méltatlan lett volna. Ahogy egyre beljebb hatolt, a sokaság
valamilyen ősi ritmusra mozgásba kezdett. Már látta a
juharfa lombkoronáját, a lányt azonban még nem bírta
kivenni. A lépései lassultak, a tömeg hullámozott, az
árnyékos arcokra az üdvözültek kifejezése simult.
Hirokaónak tovább kellett haladnia, gyomra összeszorult,
hirtelen soha nem tapasztalt félelem kerítette hatalmába:
lehet, hogy el sem jött! Tegnap sokáig elmaradtak, Rizu
ma nem engedte el, vagy baja történt, garázda férfiak ber-
ángatták egy sötét mellékutcába...

Mizuki magas, dörömbölt a tudatában, őt meg kell hogy
lássa a fa alatt. Erősen bámult előre. Mintha az ő arcát

látta volna egy pillanatra az imbolygó fejek között. Határozottabban lódult neki, eltaszigálta maga elől az önkívület határán táncolókat; senki nem vette rossz néven. Igen, Mizuki az!

És már a lány is észrevette, nagy szemeiben föllobbantak az öröm fényei, megindult Hirokaó felé. Még néhány keserves lépés, és végre egymás karjaiban voltak. Számukra ezen a világon ez volt az egyedüli biztos kapaszkodó, az otthon igazi melegsége, a tökéletes elfogadás. Mizuki anya, húgocska, mátká, és viszont apa, fivér és jegyes. Es azon túl sem kevesebb, mint a mindenség.

– Azt hittem...

– Én is azt hittem...

Összemosolyogtak. Köröttük már mindenki táncolt, föl-vették ők is a ritmust. Egyikük sem tudta eddig elképzelni, hogy ilyen mélyen el lehet merülni valakibe. Valakibe, akinek a közelsége, tapintása, illata a tökéletesség érzületével lepi és ajándékozza meg kölcsönösen őket. Tudaton és képességen kívüli folyamat ez, és bizonyára istenek irányítják, hiszen ilyen áradó boldogság nem fakadhat embertől.

És ahogy szorosan ölelkezve ringtak, Mizuki csodálattal vette észre, hogy testében ismeretlen folyamatok indulnak el. És egyszerre ráébredt, hogy az a testi érintkezés, amiről a lányok és Rizu beszélt neki, nem valami fájdalmas beavatkozás, hanem a szerelem fontos része. És már azt is tudta, hiszen bizsergette, hogy nem is fog fájni, épp ellenkezőleg.

Hirokaó magáévá tette a *busido* szellemiséget, kiválóan teljesítette a *musa* elvárásokat, samuráj lett. Takezaki Szuenaga ajándékozott neki egy *hitatarét* (hosszú kabátot), egy keményített fekete *ebosit* (vászonkalapot) meg egy szarvasbőrt.

– Ha majd háborúba kell vonulnunk, kapsz tőlem páncélöltözéket is.

Ez tavasszal történt, mostanra már őszbe csavarodott a természet, Hirokaó azóta nem is látta pártfogóját. Emiatt azonban nem búslakodott.

„A virágok színei tanúsítják azt az igazságot, hogy mindannak, ami virágzik, el kell hervadnia.” Hirokaó ugyan ismerte ezt az életbölcsest, de képtelen volt magára vonatkoztatni. Az ő szerelmük Mizukival elhervadhatatlan, örök és egyedülálló. Ilyet még nem érezhetett a világon senki, mások nem is sejtik, milyen mélységei vannak az ő szerelmüknek. Beszélni sem szabad senkinek erről, hiszen ez csak a kettejük titka, aligha fogadná el, értené meg valaki is, hogy ő ennyire imád egy lányt. Nem telik el óra, hogy ne járna az eszében Mizuki, és ez megváltoztatta a hangulatát, gondosabbá tette az öltözködésben, határozottabb, jellemesebb viselkedést kölcsönzött neki a tábori élet mindennapjaiban. Mostani életének valamennyi hiányát betöltötte a drága személy, szíve szerint örökké vele lenne, azonban az akadály, amely jelenleg kettejük között tornyosult,

legyőzhetetlennek látszott. Csak akkor találkozhattak, ha Mizuki a barátnője sírjához ment ki. Ez hetente egyszer történt, és mivel ezt a szokását a lány kezdettől fogva gyakorolta, Rizu nem fogott gyanút. Megesett, hogy Hirokaó nem ért rá, akkor két hétig nem látták egymást.

– Mindenképpen irigyellek – közölte Kenzo. – Akinek egy ilyen nyíló virágszál a kedvese...

Hirokaó szomorkásan ingatta a fejét.

– Csak ne lennék vagyontalan.

– Az bármikor megváltozhat, ha háború lesz.

– De lesz-e háború?

– Lesz. Kubilaj nem nyugszik.

Kint ücsörögtek megszokott helyükön, a mesterséges domb oldalán, ahol a múltkor kis híján lenyilazták őket. Bágyadt, fénytelen őszi nap, mindketten a szamurájok szabadidős hosszúkabátját viselték, derekukon széles övvel, amelybe a kardjuk volt tűzve. Hirokaó végre joggal viselte egyszerre apja *tácsiját* és Simazu *tantóját*. Szerfölött büszke volt erre a két kardra. Senkinek nem voltak az ifjú szamurájok között ennyire értékes, és ilyen legendás fegyverei. Némileg kárpótolták Hirokaót az életkora miatt, hiszen ő volt a legutóbb fölavatott szamurájok közül a legidősebb.

– A *gokenin* hogyan fogadta a bejelentést?

– Hogy nem ülöm meg a lovat? – találta ki Hirokaó.

– Igen.

– Kicsit bosszankodott, aztán azt mondta: végtére is egyre megy, gyalogos szamurájra is szükség van.

– Arra gondoltam – vakarta meg a fejét Kenzo – hogy én sem verekszem lóról. Jól kitanultuk a kardforgatás fortélyait, gyalogosan tudjuk a leghatékonyabban alkalmazni.

– Igen – helyeselt rá Hirokaó. – Valahogy én csak a saját lábamon érzem magam biztosságban, úgy tudok legjobban védekezni. Lóháton kishitűség lesz úrrá rajtam.

Ez a beszélgetés csupán kettejük között hangozhatott el. Egy harcosnak erkölcsi kötelessége elhallgatni titkait, pláne ha az a gyengéje is. Ők ketten olyan közel álltak egymáshoz, hogy inkább okosan erősítették egymás önbizalmát, semhogy kétségeket támasztottak volna. Ez őszinte barátságuk ékes bizonyítéka. Idejekorán megállapodtak abban, hogy a harcban győzni akarnak, és ha már választásra kerül a sor, inkább élni, mint meghalni. Ezt el kellett hallgatniuk mások elől, hiszen nem mindenki értelmezné ugyanúgy a félelem nélküli *musin* tudatállapotot, mint ők ketten.

– Nem telik az idő, barátom – dohogott Hirokaó, amelyből Kenzo tüstént kitalálta, hogy társának találkája van.

– A szegények ligetében találkoztok?

Így nevezte Hirokaó a temetőt, amelyben Mizuki barátnője nyugodott.

– Hol máshol? Az asszonya már így is erősen gyanakszik.

– A szépért szenvedni kell, neked mondjam? – vigyorodott el Kenzo, és fölrántotta kabátujját, amely nála azt jelentette, melege van. Hirokaó ezúttal is, mint mindig, rászodálkozott izmos, tömzsi alkarjára. Nem csoda, hogy úgy

forgatja a kardot, mint a veszedelem, szemmel is alig lehet követni.

– Holnap egész nap a nyíllövést akarom gyakorolni – mondta Hirokaó. – Rám fér. Remélem lesz ideje Naganorinak.

– Szerzel neki szakét, nyomban lesz ideje.

Együtt nevettek föl. Naganori kiváló szamuráj, nagyszerű harcostárs, azonban ha italt szagolt az orra, hajlamos erényeit annak alárendelni. Az a hír terjengett róla, hogy csatában csak addig küzd dühödő farkas módjára, ameddig valahol nem tud italt zsákmányolni. Miután megszerezte, félrevonul, elbújik valahová, és a szerzeményt az utolsó cseppig elfogyasztja. Ha kevés volt, előjön és verekszik tovább. Ha berúgott, ott helyben elalszik, és a legkevésbé sem törődik azzal, hogy az ellenség megtalálhatja és megölheti. Hirokaó azonban nem hitte el Naganoriról, hogy ilyen felelőtlen lenne veszélyes helyzetekben.

Kenzo elhatározta, hogy megkeresi az egyik amida szerzetest, hogy tanácsot kérjen tisztító lelki gyakorlatokra. Mostanában nyomasztja valami, amely még aludni sem hagyja. Arra jutott, hogy rossz szellemek bujkálnak szervezetében, amelyek fölbillentették benne az egyensúlyt, és hátha talál rá a szeptember valamilyen megoldást. Hirokaó erre úgy döntött, elindul a találkára, ámbár még időnek bővében volt. Amennyire csak tudott lassan haladt, komótosan rakosgatta lábát, nem akart annyit várakozni az *icsó*-ligetben.

Egy veszett riksás kis híján nekiment, annyira igyekezett valahová. Az utolsó pillanatban félreszökkenett előre, így mindketten sértetlenül megúszták az ütközést. A mezítlábas koma, mintha mi sem történt volna, sietett tovább, könnyedén röpítve maga után a kétkerekű kocsit. Az ifjút hirtelen elfogta a méreg, utána akart iramodni, de józansága a következő pillanatban nyugalomra intette. „A szamuráj békében higgadt, jóindulatú és megbocsátó.”

Dadzaifut tisztelte, immár öt éve lakhelye, megszokta, természetesen mozgott utcáin, kiismerte lakóinak szokásait, viselkedését, de nem szerette meg. Neveket ugyan föl tudott sorolni, kiket kedvel, a két kisöregtől kezdődően a kovácsvárá, a *bakufu*-iskola mesterein át Naganoriig, Kenzoig. Ennek dacára nem érezte azt, hogy neki ez a helység, ez a vidék a végleges lakóhelye lesz, hogy ő itt telepszik le, s ver gyökeret. Mizukit pedig sehová sem sorolta, ő ragyogó állócsillag ebben a folyton változó közegben, aki nélkül immár semminek se lenne értelme. És lassan formát öntött benne az elképzelés, hogy eljövendő élete akkor ér révbe, ha ő visszatér Iki-szigetére, természetesen Mizukival együtt.

Örömteli meglepetés érte: Mizuki már várt rá a páfrányfenyők alatt. Föl-le mászkált, nyomorgatva a kezét, ahogy meglátta Hirokaót, nyomban hozzá futott. Szokatlanul hevesen ölelte át, rácsimpaszkodott, könnyörgőn tekintett a szemébe.

– Történt valami?

A lány az arcát Hirokaó arcához nyomta, és olyan szorosan tapadt hozzá egész testével, mintha soha nem

akarná elengedni. Kétségkívül hízelgő helyzet, de valami lappang ennek hátterében.

– Komoly mondandóm van számodra – szólta végre, miközben tovább szorította Hirokaót. – Jövőre gésa leszek, és Rizu kiszemelte azt a férfit, akinek oda kell adnom a *mizuagem* (szüzességem).

Az ifjú szelíden eltolta magától, mélyen a szemébe nézett.

– Hogyan?

– Igen. Ennek ez a rendje.

– És te tudod, ki az a férfi?

– Tudom. A gazdád, Takezaki Szuenaga.

Az ifjú szamurájjal fordult egyet a világ. Takezaki Szuenaga. Nem elég, hogy Mizuki veszélybe került, ráadásul az a személy akarja „megszentségteleníteni”, akit tisztel, akinek oly sokat köszönhet.

– Van beleszólásod?

– Nincs – rázta a fejét sírásra görbülő szájjal a lány. – Rizu és a *gokenin* már megállapodtak.

Hirokaó zsibbadt tehetetlenséget érzett. Az utóbbi időkben egyre sűrűbben gondolt arra, hogy Mizuki jövőre tizenhat éves felnőtt nő lesz, el kell kezdenie a gésa életet, de titkon csodában reménykedett. Meg nem tudta volna mondani, miféle csodában, mert az ötletei labilis alapon nyugodtak. Szerez talán valahonnét pénzt, kiváltja, vagy esetleg megszökteti a lányt? Az előbbi reménytelen, az utóbbi kockázatos. Csak legalább ne a pártfogója lenne az ellenlábás, hiszen ez szerfölött kínessá, szinte nevetségessé teszi ezt a helyzetet.

– Nem is tudok erre hirtelen mit mondani...

Mizuki keserveset sóhajtott.

– Az a rossz, hogy mindketten árvák vagyunk. Senkihez sem fordulhatunk gyámolításért, mert ezen a bajon idegen emberek nem segíhetnek.

Végiggondolta ezt Hirokaó is. Álljon Takezaki Szuenaga elé, mondja azt, hogy ő bizony szerelmes Mizukiba, feleségül óhajtja venni? Képtelenség. Vagy kérjen pénzt nevelőszüleitől, nem is keveset, hogy kifizesse Mizuki minden tartozását, hozzá még az értékét is, amely igen magas lehet? Ez még nagyobb balgaság!

Most Hirokaó ölelte magához a lányt és szorította, hogy szegény lélegzetet is alig tudott venni. Miért, zakatolt a tudata, miért ily kegyetlen ez a göröngyös élet! Nem volt elég, hogy elveszítette a családját, most el akarják venni tőle azt, akit legjobban szeret!

A fák lombjai egymást cirógatták, amely különös susogásnak hatott. És azt susogták, hogy a türelem még az árvák sorsát is jó irányba viheti, ezért most kell azokat az eredményeket csillogtatni. Hirokaó féelme, hogy elveszítheti a lányt, lassan enyhült, szorítása is engedett, józan gondolatok kezdtek forogni elméjében.

– Menjünk az erdő felé – oldotta föl karjának bilincseit. – Míg élek, te nem lehetsz másé.

Mizuki elgyöngült, térdéből kiment az erő egy pillanatra, aztán hagyta, hogy az ifjú szamuráj megragadja a kezét és vonszolja maga után. Csér rikoltozott fölöttük kotnyeles perszóna módján, mintha ki akarná pletykálni a szerelmesek szándékát. A Nap áttűzött az őszi

párapaplanon, és mint nappalra égve felejtett pislákoló lampion, megmutatta körvonalait.

Bambuszerdő nyílt meg előttük, és fogadata be imbolygó alakjukat. Járásuk az avarban puha volt és nesztelen, és idebent, mintha kellemesebb volna az idő, és a szavakat is könnyebb kimondani.

– Mondd, hogy szeretsz! – fordult szembe Hirokaó a lánnyal.

– Szeretlek mindenkinél jobban.

Az ifjú megindultan bólintott, nagyot nyelt.

– Én is mindenkinél jobban szeretlek.

– És csak te lehetsz az uram, senki más – tette hozzá Mizuki.

– Az én feleségem pedig csak te lehetsz.

Önkéntelenül egymáshoz érintették homlokukat, és pislogás nélkül állták a szemek keresztüzét. Két lélekfolyam, amelyek lefúrnak a domboldalon és egyazon medencébe zubognak. Léteznek ugyan még külön is, de most már együtt táplálják a jövő életvizét.

– Csak veled érzem jól magam. Mindig veled akarok lenni – suttogta a lány.

– Jól van – nyugodott meg végleg Hirokaó. – Ígérd meg, hogy mindent megteszel kettőnk szerelméért. Ígérd meg, hogy soha nem adod oda magadat másnak, bármi történjék is.

– Megígérem!

– Én pedig megígérem – szorította ökölbe Hirokaó a kezét –, hogy mindent megteszek érted. Mindent megteszek, hogy kiragadjalak mostani életedből, és

asszonyommá tegyelek. Ha sehogy másképpen nem megy, megszőktetlek! Amateraszu segítjen bennünket.

– Az istenek segítjenek minket...

– Akarod elveszíteni most az érintelenséged? – kérdezte halkán Hirokaó.

– Azt hiszem, helytelen cselekedett lenne, bármennyire nem esne nehezemre.

Az ifjú samuráj eltűnődött, aztán beletörődve így szólt.

– Szándékomat el kell fogadnom.

– Köszönöm. Ez lesz a legokosabb. Egy *maiko* nem tarthat szeretőt, nem veszítheti el a szüzességét, mert abból nagyon nagy bajok származhatnak. A megbeszélésekhez pedig ragaszkodunk, míg egy csepp szusz is van bennünk.

– Igen, ahogy megfogadtuk.

Ettől mindketten megnyugodtak, és ott folytatták, ahol legutóbb abbahagyták. Nyakukba vették a környéket, és felváltva beszéltek. Mindkettő elmondta, mi történt vele az elmúlt héten, hol jártak, mit álmodtak. Mizuki ellelkendezte, hogy tanult Rizutól egy szép mesét, amelyre Hirokaó rögtön rákapott.

– Meséld el, kérlek!

– Jaj, én nem tudom olyan szépen elmondani...

– Dehogynem.

– Lehet, hogy pontatlanul emlékszem rá.

– Kísérelj azért meg! – kérte ellenállhatatlanul Hirokaó.

Mizuki képtelen volt tovább szabadkozni. Rövid ideig rendezte gondolatait, aztán belefogott.

– A régmúlt időkben élt Ózunában, Szurúga földjén, a Fudzsjáma lábánál egy öreg házaspár. Kosarakat fontak bambusznádvesszőkből, a kosarakat eladogatták, a kapott pénzen élelmet vásároltak. Történt egyszer, hogy amint egy szép napon bambusznádat vágtak a kosárfonáshoz egy icike-picike gyermekecskét találnak az egyik vastagabb bambusznádban! Kislány volt a csöppség és földöntúlian, mennyeien szép. Megörült a két öreg mert nem volt gyermekük. Fel is nevelték féltő szeretettel, mintha csak a sajátjuk lett volna. A kislány nőtt, növekedett, egyre szebbé és okosabbá fejlődött, messze felülmúlta kortársait az egész országban.

Szarúga császára éppen akkortájt adott parancsot szolgálóinak, kutassák fel birodalma legszebb lányait, hogy szolgálatára rendelhesse őket a palotában. A szolgák bejárták a birodalom legrejtettebb zegét-zugát, így jutottak el Ózunába, a Fudzsjáma lábához is. Hogy, hogy nem, éppen az öreg házaspár kunyhójában vettek szállást éjszákára. De egész éjjel le sem hunyták a szemüket, mert a kunyhót különös, titokzatos fény ragyogta be. Reggel aztán megkérdezték az öregeket, mi volt a rejtelmes sugárzás oka. Az öregember így válaszolt:

– Az a rejtelmes ragyogás lányunk testéből árad.

A császári szolgák még soha efféléről nem hallottak, s mindenképpen látni akarták a lányt. Amikor megpillantották, módfelett elámultak szépségén. Így szóltak:

– Eddig egyetlenegy lányt sem találtunk elég szépnek a császár személyes szolgálatára. A ti lányotok az első.

A lány azonban hallani sem akart arról, hogy a szolgálkkal a fővárosba menjen, így azok kénytelen-kelletlen nélküle tértek vissza a császári palotába. Amint a császár elbeszélésüket hallgatta, olthatatlan vágy ébredt benne, hogy lássa a mennyei szépségű lányt. El is határozta, hogy Őzunába utazik.

Közben az történt, hogy a lány sírva járult nevelőszülei elé, és így szólt hozzájuk:

– Sohasem felejttem el, kedveseim, azt a szeretetet és gondoskodást, amivel körülvettetek, de most el kell men-nem. Vissza kell térnem a Fudzsjáma csúcsára, mert ott az én hazám. Tartsatok meg jó emlékezetekben!

Az öregek kérelték, könyörögtek neki, hogy ne menjen, de ő hajthatatlan maradt. Megvigasztalgatta őket, hogy időről időre visszatér majd hozzájuk, hogy gondoskodják róluk, de mennie kell, nem élhet többé az emberek között.

Őzunába érkezve, a császár megtudta az öregektől a történeteket, és elhatározta, hogy a Fudzsjáma csúcsára is követi a lányt. Megkérte hát az öreg házaspárt, mutassák meg neki a csúcsra vezető utat. Úgy is történt. Amikor a csúcsra értek, hirtelen előlépett egy barlangból a mennyei szépségű lány, megfogta a császár kezét, és így szólt hozzá:

– Ha valóban egyetlen és olthatatlan vágyad, hogy a közelemben élj, ám kövess, és maradj velem!

Ezzel mindketten eltűntek a barlang sötétjében.

Évek, évtizedek, évszázadok teltek-múltak azóta, de őket nem látta senki soha többé.

(Japán népmese, átdolgozta Fazekas László.)

A Koreai-félsziget fölött nyugatra úsztak a márványfellegek, amelyek közül ki-kikandikált a fénylő májusi nap, meleget árasztva mindenre, ami élő, s ami élettelen. A részvétlen idő rója útját, szelek csaponganak, árnyékok siklanak, fénypázmák vetülnek a földre, anélkül, hogy megítélés, egyetértés alakulna ki az elemek között az állandó, megszokott örök körforgásában. Hiszen amúgy sincs új a nap alatt, s amit az ismeretlen erők működtetnek, megkérdőjelezhetetlen és magától értetődő. Úgy van tehát, ahogy van, másképpen hogyan is lehetne.

Mégis, ha az őselemek, a titokzatos láthatatlan erők, a Nap, a felhők egy rövid időre szemet, lelket kapnának, mégiscsak elámulnának azon, mi folyik odalent egy bizonyos tengerparti városban. Mi az a hatalmas gyülekezet, amely egy ember nevű lényhez köthető, és amely a tenger vizén legalább négyezer hajót jelent, a parton pedig megszámlálhatatlan nyüzsgő fegyverest? Ugyan mire készül ez az irdatlan sokadalom, hiszen ilyesmi ezen a világtájon még soha elő nem fordult.

A koreai Masan városában már tarthatatlan állapotok uralkodtak. A Jüan-birodalom katonái meg a behódolt Korjo harcosai tegnapelőtt óta megkezdték a behajózást, de még néhány napig biztosan eltart, míg minden egységet magába nyel a dzsunkák és bárkák gyomra. A kikötőben elfogyott az élelem, de sokan még nem jutottak

fel a hajóra, így a katonák korgó gyomorral várták sorukat. Olajszag, kátrányszag, puskaporszag, faggyúszag vegyült a jellegzetes kikötőszaghoz, amely a hal, az alga és a kagyló keveréke volt, és irritálta az izgatott, éhező tömeget. Hogyne irritálta volna, amikor a katonák többsége még tengert sem szagolt, nemhogy hajóra szállt volna. A parancsnokok rekedtre ordították magukat, ennek dacára lassan teltek a hajók.

Kubilaj végérvényesen le akart számolni Csipánku (Japán) büszke népével. Dzsingisz kán unokája már meghódította a fél világot, köztük Kínát és Koreát is, csak egyetlen akadály állt előtte, amely szerfölött piszkálta a hiúságát, a japán szigetek. A hét évvel ezelőtt indított offenzívában több hibát elkövetett maga is, tábornokai úgyszintén, amely így törvényszerűen kudarcba fulladt. Ezúttal azonban mindent sokkal körültekintőbben készítettek elő. Ősz helyett tavaszi napsütésben indítják a flottát, lecsökkentve annak a veszélyét, hogy vihart kapjanak. Azon fölül közel háromszor akkora a sereg létszáma, s ha csak a fele sikeresen partra száll Kjúszún, már nem lesz erő, amely feltartóztathatná.

A masani kovács-, kötélverő-, asztalosműhelyekben lassan befejeződtek a munkálatok, a mesterek, iparos legények vérző tenyérrel, a végkimerüléstől elcsigázottan rogytak a földre, az égre fohászkodva, hogy többé ez a gyalázat meg ne történjék velük. Hiszen évekig ácsoltak, varrták a vitorlát, kátrányoztak, kalapáltak, hogy a lehető legrövidebb időn belül a legtöbb vízi járművet tudják megépíteni a nagykán parancsára. Embertelenül hajtották

őket, a testi fenyítést is beleértve, néhányan kiszenvedtek végkimerülésben. Sokan a Szökést választották, de nem jártak jobban, a mongol helyőrség gyorslábú lovasai utolérték és levágták őket. A munkálatok végig lázadás közeli állapotban folytak.

Hatalmas dzsunka feneketlen gyomra nyelte magába a csin katonákat. Az egyik kínai gyalogoszázad közé, amely már közel állt a hajóra ívelő pallóhoz, egy mongol harcos furakodott. Furcsán bámultak rá, egy altiszt rá is szájalt, ámbár mongol harcosra rászólni nem volt veszélytelen.

- Nem találsz az egységedet, harcostárs?
- Nincs nekem olyanom, tiszt uram.

Kellemes akcentussal beszélte a kínait, az arca szelíd, barátságos; a csin katonák nem húzódtak el tőle. Mi több, az egyik még szóba is állt vele.

- Mindegy az, ha már menni kell. Nem igaz?

– Így igaz – helyeselt a mongol. – Hét éve valamennyi társam vízbe fúlt. Én máig se tudom, hogyan menekültem meg. Majd aztán átvezényeltek Sangtuba. Ott meg is nősültem, kínai asszony a feleségem. Én már inkább közétek tartozom.

- Az én nevem Jin-Gang – hajolt meg a kínai katona.

– Én Borcsu vagyok – fogadta a bemutatkozást a mongol.

Lassan a pallóra araszolgattak, meggömbült alattuk a vastag deszka, de legalább már elérhető közelségbe került a hajó, amely egyet jelentett az enivalóval. A szárazföldön már széthullott a szervezettség, a korjo

kormányzat nem tudta kezében tartani az irányítást. Az előrelátókban fölmerült egy kérdés: mi vár itt rájuk Koreában, ha ez a sereg vesztesen, szétziláltan tér vissza az invázióról? Korjo azonnal Kubilaj ellen fordul. No, de ez nem történhet meg, ezt a hatalmas haderőt lehetetlenség legyőzni.

Borcsu a mongol lovasság öltözékét viselte – puha szárú irhacsizma, sűrűszövésű köntös, mellrésze ne-mezzel megerősítve, prémes sapka –, amely túl melegnek bizonyult, gyöngyözött is a harcok homlokán a víz. Hátán puzdra, benne íj és nyílveszők, az oldaláról enyhén hajlított szablya lógott alá. Most belekotort a tarisznyájába, előhúzott egy rizspogácsát, ketté törte, az egyik felét átnyújtotta Jin-Gangnak. A kínai igencsak elcsodálkozott, de hamar elvette, és kissé riadtan körülnézett. Bizony, többen is észrevették a mozdulatot, ez ellen már nem tehetett semmit, vállalva honfitársai lesújtó pillantását, amelyben az irigység is benne érzett, bekapta a falat ennivalót. Jin-Gang jobb keze egy rövid nyelű lándzsát szorított, amelynek fémhegye bambuszlevelet formázott, övébe egy kurta, egyenes kard volt tűzve.

Már a hajó deszkáin jártak, a tömeg körülfogta, tehetetlenül vitte magával őket.

– Le a grádicson! – parancsolta az altiszt. – A fedélközben még van hely.

Borcsu lába gerenda lépcsőfokokat tapintott, az emberek egyre törpültek előtte, ahogy lefelé haladtak. Azt azért nem lehetett mondani, hogy az altiszt igazat beszélt

volna. Alig volt már idelent hely. Noha nem tűzött a fejükre a nap, a levegő megrekedt.

– Valami részhez, cimbora – lihegte Borcsu. – Megdöglök a melegtől.

Nehézségek árán, de sikerült elnyomakodniuk egy fedélközi nyíláshoz, ahol még párkány is kínálta a támaszkodás lehetőségét. Borcsu levette meleg süvegét, kerges tenyerével lesodorta magas homlokáról a verejtéket.

– Nagy a hőség – fejezte ki Jin-Gang együttérzését, bár őt láthatóan nem viselte meg annyira.

– Nagy – bólintott a mongol. – De inkább süssön ezer ágra a nap, minthogy vihart kapjunk. Mi mongolok félünk a vihartól, úgy tartjuk, Tengri haragszik, és jaj annak, aki nem bújik el előle. Egyedül Dzsingisz nem félt a vihartól, de ő rendkívüli ember volt. Mink csak árnyékok vagyunk, tesszük, amit parancsolnak, bár ne kéne megint Csipánku ellen menni.

Jin-Gang elgondolkodva fürkészte Borcsu nedvesen fénylő, ártatlan képét. Az imént ismerte meg, eddig azt se tudta, hogy a világon van, és nem is kínai, mégis erős rokonszenv ébredt benne iránta. Ha úgy vesszük, el-lenség, de valahogy olyan barátságos, őszinte és esendő, hogy az ember magához hasonlónak érzi.

– Már akkor Sangtuban élsz? – puhatolózott a kínai.

– Ott. Van asszonyom, gyermekem. Én már házban lakom, nem jurtában, inkább mondom magam kínainak. Jobb élet a tiétek.

– De még az öltözeted meg a fegyvereid...

– Ah – legyintett Borcsu. – Ebben érzem én katonának magam. Igaz hogy meleg, kényelmetlen... Az íj meg a kard. Mással én nem tudok bánni. Így van ez.

Egy mongol, tűnődött Jin-Gang, aki annak is látszik, de már kínaiak lesznek az utódai. Egy mongol, aki már részt vett ebben a hadjáratban, elvesztette társait, aki fél a vihartól, és inkább kínai katonák közé vegyült. Nyilván többet tud az invázióról, mint a körülöttük szorongó harcosok.

– Hét éve én nem voltam.

– Szerencsésnek mondhatod magad – bólintott Borcsu.

– De már annál többen vagyunk – lelkesítette magát Jin-Gang.

– Többen. Ohó! De még sokkal többen leszünk. Délen, a Jangce torkolatnál gyülekeznek a szungok flottája. De már azok el is indultak, hogy egyszerre érjünk oda.

– Összesen leszünk vagy kétszázezren! – emelte meg a hangját Jin-Gang.

– Ha annyian nem is, de tengersokan leszünk. Dz-singisz ekkora hadat soha nem vezetett. De hát nem is lenne itt semmi hiba, ha a síkon ütköznénk meg velük. Hírmondó se maradna akkor belőlük...

Jin-Gang kitalálta, hogy Borcsu fél. Amióta a hajóra tették a lábukat, a mongol olyan, mint egy gyámoltalan gyerek. Szerfölött kényelmetlenül érzi magát. Valahol a végtelen mongol sztyeppén született, azt se tudta sokáig, hogy vannak tengerek és óceánok. Mi lesz vele, ha kihajóznak a nyílt vízre?

– Igyál egy korty vizet, cimbora! – nyújtotta kulacsát a kínai Borcsu felé.

A harcos kapott rajta, mohón kortyolta a langyos folyadékot.

– Ez jólesett, cimbora. Köszönöm! – nyújtotta vissza az edényt. – Van nekem is, majd megosztom veled, de most még tartalékolom.

Végre megtelt a hajó, elkezdtek osztani az ételmet.

– Utat! Utat, katonák, különben nem tudunk minden-hová eljutni.

A harcosok előszedték a fatáljaikat, és az ételosztók felé nyújtották. Két szolga cipelt egy gőzölgő kondért, két mandarinféle ember villámgyorsan osztotta szét merőkanállal a hajdinát.

– Ne lökdössétek az üstöt – ordított az altiszt –, mert ha kiborul a kása, a padlóról fogjátok felnyalni!

Jin-Gang meg Borcsu is előkapta fatálját, és a vállak felett az ételhordók felé nyújtották. Az ételosztók mindkettőbe belecsaptak egy adag hajdinát, ugyan nem volt sok, de legalább meleg, amelyben napok óta nem volt részük. Sikeresen visszanyomakodtak a nyíláshoz, a párkányra támasztották csípőjüket, a kínai azonnal evéshez látott. Olyan formában, hogy a tálat a szájához emelte, a mutató-meg a középsőujj segítségével pedig sebesen magába kotorta az ennivalót. Talán még levegőt sem vett közben. A végén nagyot sóhajtva társára csodálkozott.

– Miért nem eszel? Kihűl.

– Nem vagyok éhes. Edd meg, cimbora. Na.

Jin-Gang nem kérette tovább magát. Elkapta a feléje nyújtott edényt, s ugyanúgy bekebelezte, ahogyan az

imént. Közben megerősödött gyanúja, hogy társa, a híres, legyőzhetetlen mongolok katonája nem bírja ezt a fajta megpróbáltatást. Ezzel még közelebb került a szívéhez.

Rájuk esteledett, a sötétség enyhülést hozott, a nyíláson friss, sósízű levegő áramlott be. Lám csak, milyen okosan tették, hogy ezt a helyet választották, hiszen itt még támaszkodni is tudtak, ellentétben a fedélköz belsejében összezsúfolódtott emberekkel. Csupán annyi kényelmetlenséggel járt, hogy ide kéredzkedtek azok, akiknek muszáj volt dolgukat elvégezni. Jin-Gang bosszankodott is rajta.

– Vissza lehet azt pár napig tartani, harcostárs! Én tartogatom, majd összerondítom a *busik* földjét.

– Csak nehogy félelmedben – jegyezte meg egy mogorva hang, mire többen gúnyosan fölnevettek.

Borcsu aludni igyekezett. Talált is egy megfelelő testhelyzetet, félig guggolva, félig a párkányra könyökölve, de elkerülte az álom. Bámulta meredten a vízen veszteglő hajók őrlámpásait, és föl sem érte ésszel, hogy kétezernél is több pislákoló fénypontot lát, és ezekhez mindhez tartozik egy dzsunka, valamennyi tele fegyveres emberrel, és hamarosan elindulnak egy ország ellen... Miért? Mi értelme van ennek az egésznek? Soha őt meg nem bántotta ember fia arról a titokzatos szigetről! Micsoda értelmetlenség ellenük fenekedni! És az a szörnyű tájfun, amit el kellett szenvednie! Ott akkor ő testileg és lelkileg is megtört. Azóta, érzi, már nem ugyanaz az ember, aki korábban volt.

Másnap még ugyan folyt a berakodás, állítólag mezőgazdasági eszközöket is visznek magukkal, annyira biztos a dolgában Kubilaj nagykán, a harcosokkal zsúfolt hajók azonban felszedték a horgonyokat. Nyugodt vízen vitorláztak jó ideig, mikor azonban elhagyták a védett öblöt, a hullámvás megváltozott. Karcos lett a tenger, ahogy a hajósok mondanák, ami azt jelentette, embermagasságú hullámokat hajtott nyugatra a szél. Ezek a hullámok bőven elegendőek voltak arra, hogy a dzsunkák kiszámíthatatlan bukdácsolásba kezdjenek, mialatt recsegték-ropogtak eresztékeik.

– Baj van, cimbora? – érintette meg Jin-Gang a mongol vállát.

Borcsu görcsösen kapaszkodva csukott szemmel állt a nyílás előtt. Hiába hűtötte sápadt képét az üde tengeri szél, halántékán csorgott a veríték. Talán válaszolni kívánt, de ahogy kinyitotta a száját öklendezni kezdett. Hányni nem tudott, hiszen nem is volt mit, tegnap előrelátóan csak egy fél rizspogácsát evett. Megint öklendeznie kellett, gyomra ezúttal sem dobott fel semmit. Azt érezte, ő a legnyomorultabb ember most ezen a hajón, ezen a világon.

* * *

Mizuki látta Hirokaón, hogy valami földúlt.

– Mi történt?

Hirokaó habozott. Mondja el kedvesének a szörnyűséget, amely alapján véve nem is szörnyűség, hanem

inkább az arcátlan ellenséggel szembeni határozott, bátor fellépés.

- Végig kellett nézmem a mongol követek lefejezését.
- Jaj, borzasztó.
- Tokimune helyesen cselekedett.

A lány rövid ideig tűnődött.

– Nem lenne okosabb a szelíd magatartás? Úgy hallottam, Kubilájnak annyi katonája van, mint égen a csillag. Ha mi kegyetlenséget mutatunk velük szemben, ők sem kímélnék majd bennünket.

– Kíméletességet ne is várj tőlük – vetette ellene az ifjú.

– Már a legelső partra lépésük alkalmával megmutatták, hogy nem ismerik az irgalmat. Ahogyan ők, ugyanúgy mi is.

– De megviselt ugye?

– Hát, mit tagadjam...

Hirokaó dühös volt magára. Meggondolatlanul elárulta gyengeségét. Miféle szamuráj ő, hogyan sajátította el a *busido* alapelveket, képes lesz egyáltalán kényes helyzetben a *musin* tudatállapotra? Újra előjött régi dilemmája: valami igaza mégiscsak volt az apjának, aki úgy ítélte meg, gyenge a lelke.

– Hogyan történt?

Most már mindegy. Hirokaó úgy döntött, kíméletesen elmondja a történeteket.

– A követek érkezésénél nem voltam ott, gazdám mesélte. Négy mongol és egy kínai követ képviselte a Jüan-birodalmat. Kubilaj parancsára Kjúsú és a többi japán sziget hódolását követelték, legyünk a birodalom

hűbéresei. Ellenkező esetben azonnal fölkerelkedik egy hatalmas flotta, százötvenezer harcossal a fedélzetén, akik pár nap alatt ideérnek és lemészárolják még a ma született csecsemőket is.

– Ó, szörnyűség! – kapta kezét az ajka elé Mizuki.

– Tokimune haragra gerjedt, összehívta a *tórjokat*, a *daimjókat*, a *gokenineket*, a *sugokat*, a *dzsitokat*, én is ott voltam Takezaki Szuenaga mellett, és a szemünk láttára üttette le mind az öt követ fejét...

Mizukit átjárta az iszony és a félelem. Egyidejűleg sajnálta Hirokaót, hogy ilyen borzalmas látványban volt része. Józan esze azt súgta, hogy erről többet egy szót sem, kedvese eléggé fölzaklatta magát. Hanem Hirokaó még kimondta, amit fontosnak tartott.

– Bizonyára az ilyesmi csatában egészen más. Így öt rémült arcú, hátrakötözött kezű embert látni, amint az egyik pillanatban még élnek, aztán fejüktől megfosztva vállukra buknak...

A lány legyűrte megdöbbenését, belekarolt Hirokaóba, és határozott sétára ösztökélte. Most már meg kell szabadulni a terhes rémképektől. És Mizuki azt is kitalálta, hogy kedvese szégyelli gyöngeségét kimutatni. Pedig ez a legszeretetre méltóbb tulajdonsága.

Kívül jártak a városon, ismeretlen helyen. Vigyázni kellett minden lépésükre, mert eléggé nedves, ingoványos terepre tévedtek. Sehol egy lélek, amely önmagában jó, de ha segítségre szorulnának, kiáltásukat csak a kakás hallaná.

– Ma hazudnom kellett – bökte ki a lány.

– Nocsak.

– Rizu megkérdezte: ugye, nincsen szeretőd, Mizuki? Nincs, hogyan is lenne, tiltakoztam. Mert olyan boldognak látszol, mondta erre...

Hirokaó szíve összeszorult.

– Találkoztál a gazdámmal?

– Igen. Kénytelen voltam – vallotta be csendesen a lány. – Minap elhívott bennünket egy összejövetelre. Egész este mellette kellett ülnöm és szakét töltenem a poharába.

– Hogyan nézett rád?

– Nem tudom, mert én egyszer sem tekintettem rá.

A mocsaras vidék tavaszi illata és zsongása egyszerre betöltötte érzékszerveiket. A számtalanféle színű piros, kék, sárga virág fölött pompás lepkék, szitakötők lebegtek, döngésük élettelt töltötte meg a természetet.

– Olyan idők következnek, amelyben minden megtörténhet – kezdte Hirokaó. – Ha kitör a háború, sokáig nem találkozhatunk. De valószínűleg nem kell majd ez idő alatt Takezaki Szuenagát sem látnod. Ha legyőznek bennünket az ördögök, úgyis minden mindegy lesz. Ha mi győzünk, akkor sem lesz semmi sem úgy, mint most. Tudnod kell, végül is belőlem a háború csinált szamurájt. Most már pontosan látom az összefüggéseket, meg azt, hogy én békeidőben, mint túlkoros sem jártam volna már a *bakufu*-iskolába. Az én utam az, ha nem esem el, hogy melletted éljem le az életem.

– Nem esel el – súgta Mizuki és átölelte az ifjú szamurájt.

-
- Mondd még egyszer.
 - Nem esel el – és megcsókolta.

* * *

A flotta egy sziget mellett haladt el. Borcsu némiképp már összeszedte magát, kimutatott a nyíláson.

– Cusima. Ez már Csipánkuhoz tartozik. Hét éve elfoglaltuk, nem tudom, azóta visszakerült-e.

Jin-Gang álmosan pislogott a megadott irányba.

– Mindegy az, cimbora, most megint mi vesszük birtokba.

Borcsu a tarisznyájába kotort, kivett egy rizspogácsát, a kínai felé nyújtotta.

– Edd csak meg te – háritotta el az –, hiszen nekem adtad az ennivalód, kong a gyomrod az ürességtől.

Borcsu elfogadta az érvet, óvatosan rágcsálni kezdte a pogácsát. Nyilván még mindig tartott attól, hogy nem marad meg benne. Az idő múlásával azonban csillapodott a hullámozás, felhőtlen, derült ég ragyogott a flottára. A mongol még alaposan meghúzta a kulacsát, és úgy érezte, közérzete kielégítő, nem is olyan borzasztó ezen a hajón, itt a zsúfolt fedélközben. Ez nyomban együtt járt azzal, hogy kijött rajta az egészséges fáradtság, a szervezet visszakövetelte az éjjeli virrasztást. A korlátra támaszkodva végigbóbiskolta a délutánt meg az éjszaka jelentős részét.

Nyugtalan, izgatott puzmogásra ébredt. Mintha fölbolydult méhkas kellős közepébe került volna.

– Ti is érzitek? Valami nincs rendben – kúszott a fülébe. Borcsu amint magához tért, belekérdezett a levegőbe.

– Mi történt?

Jin-Gang válaszolt vissza neki, bár a sötétben nem látta.

– Azt mondják, szivárog be a víz.

– Szivárog be a víz?!

És Borcsu most határozottan érezte, hogy a hajó kicsit az oldalára van billenve. Erre egy másik hang, igazolásképp ezt ki is mondta.

– Mintha meg lenne dőlve a dzsunka!

Ez is pillanatok alatt áterjedt a sokaságra, rettegő zsongást váltva ki. És Borcsu agyába, mint izzó tőr, beütött a félelem. Mert nem csupán a vihartól félt, de a víztől is, és mindentől, ami azzal kapcsolatba hozható, hiszen nem tudott úszni. Egész testén átáramlott a rettegés.

– Elsüllyedünk!! – ordított fel és elkezdett csapkodni maga körül – Megfulladunk!!

– Ne óbégass cimborá! Dehogy is süllyedünk el!

– De, elsüllyedünk, megfulladunk mind!

Jin-Gang átölelte Borcsut, igyekezett megfékezni, de nem bírta vele.

– Segíts, Zhijian!

Egy másik test is Borcsura vetette magát, ráfonva az őrjöngőre vaskos karját. Olyan erős volt a szorítása, hogy a mongol moccanni se bírta, levegőt is alig kapott.

– Csillapodj!

Szíve hevesen dörömbölt, a halántéki erei majd' szét-pattantak, de némiképp megnyugvást jelentett számára, hogy ketten is átkarolják.

– Figyelem, katonák! – harsant egy erős hang, amely az altiszt torkából tört elő. – Semmi ok a rémüldözésre! Valóban szivárog egy kis víz, de rögvest kikötünk, és amíg megjavítják a dzsunka fenekét, szárazra léphettek. Látjátok, ott balra az Iki-szigete. Ott kötünk ki.

Valamennyi árnyalak fej balra csavarodott, keresve a virradat derengésében a szigetet, de a legtöbben ki se láttak a tömegből. Szerencsére Borcsu éppen ki tudott tekinteni a nyíláson. Jin-Gang és Zhijian elbocsátották, és maguk is a távolba meresztették szemüket.

– Ott a sziget! – kiáltotta egy örömteli hang.

A hajnali égbolt szürkülő háttere előtt valóban kiemelkedett egy sötét hegygerinc, amely lehetett sziget is, de akár mélyen vonuló felhő is. Borcsu látta, és hinni akarta, hogy az egy földdarab, mert a vízbefúlás rettentő gondolatát nem tudta elfogadni.

– Sziget... – dünnyögte maga elé szinte eszelősen.

Gyorsan világosodott, hamarosan tisztán ki lehetett venni, hogy valóban egy sziget felé tartanak. A hajó parancsnoka bevonatta a vitorlákat, hogy ne döntse tovább a törzset, és amennyi evező csak volt a hajón, azokat erős kezek ragadták meg. Olyan lendülettel eveztek, mint még soha, hiszen az életük függött tőle.

– Úgy nézem, rendben lesz – nyugtatta Jin-Gang a mongolt, de a hangja bizonytalanságáról árulkodott. – Bőven partot tudunk érni.

Mire a Nap kibukkant a tenger keleti peremén, a dzsunka megfeneklett a parti homokban, és elkezdtek kirajzani belőle a harcosok. Borcsuban feltámadt az életösztön – dehogy is várja meg, amíg sorra kerül! – kiugrott a résen, combközépig érő vízben találta magát. Boldog volt, hogy már nem odabent, hanem idekint van.

– Gyere te is! – kiáltott vissza kínai cimborájának.

Jin-Gang semeddig se habozott, kivetette magát ő is a résen. Sőt, Zhijian is követte őket, ámbár szélesebb mellkasa miatt alig bírta magát átpréselni a nyíláson. Amikor vizet ért, elesett, nyakig mártózott a sós habokban. Borcsu meg Jin-Gang kárörvendőn kivigyorogta, amely már azt mutatta, helyrebillent némiképp a lelki nyugalmuk.

Földig rombolt település vette körül az öblöt. Valamikor szép kikötővároska lehetett. A tisztek összeterelték a harcosokat a valaha nyüzsgő halpiac helyén, hogy fegyelmetlenül kivárják a hajó átvizsgálását.

– Ha jól emlékszem – hunyorított keskeny szemével Borcsu –, ezt a helyet úgy nevezik, Gonoura. Hét éve úgy szálltunk itt partra, hogy a szigetlakók azt sem tudták, kik vagyunk. Magam ugyan nem léptem szárazra, de mesélte később egy földim, hogy ezek a halászok csak tátották a szájukat, minden félelem nélkül várták be a halált. Könnyű volt őket lemészárolni, csak egy-két bolond rántotta ki ellenünk a kardját.

Ahogy emelkedett a nap, nőtt a meleg. Borcsu szerfölött élvezte a biztos talajt, leült, lekapta csizmáját, kiöntötte belőle a vizet, aztán szárogatta a kapcát. Lassacskán leheveredett a mintegy háromszáz ember is, az

altisztekkal, tisztekkal együtt, némelyek el is szundítottak. A bódító bambusz- és algaillat kellemes altatónak bizonyult, és nemigen érdekelte őket, hogy a sziget mellett megszámlálhatatlan tömegben vonulnak a dzsunkák kelet felé. Jin-Gang és Zhijian is eldőlt, tarisznyájukat fejük alá téve, szemüket behunyva gyűjtötték az erőt. Megváltás volt ez ahhoz a kényelmetlenséghez képest, amit a hajó gyomrában kellett elviselniük. Dél körül még ebédet is osztottak, ezek után aztán tényleg szinte mindenkit elnyomott az álom.

Hamarosan megjelent azonban a hajó parancsnoka, és hangosan közölte a helyzetet.

– Három oldalpalánk is meglazult! Sem a rögzítése, sem a tömítése nem kielégítő. A koreai építők gondatlan munkát végeztek!

Egy kínai százados fölemelkedett, nyilván ő volt a legmagasabb rangú a „hajótöröttek” között, és a tengerész elé lépett.

– Mit tanácsolsz akkor?

– Jelzéseket kell leadnunk, hogy más hajók fölszedjék a katonákat.

– De mindegyik tele van.

– Meglehet, uram. Mást, mit mondhatnék...

– Nem tudod megjavítani?

A hajóparancsnok halványan elmosolyodott.

– Nincsenek szakembereim.

– Legénységed csak van – szájalt rá türelmét veszítve a százados.

– Van, de...

-
- Semmi de. Szekercéd hány darab van?
 - Három darab.
 - Na! Szurkod van?
 - Van valamennyi.
 - Na! – kiáltotta diadalmasan a százados. – A dzsunkából ki kell meregetni a vizet, aztán szárazra vontatni, van itt erős kéz bőven! A sziget tele fával, rakunk tüzet, olvasztunk szurkot! Pár nap alatt kész a munka! Nem akarom, hogy a győzelmet nélkülem arassák le!

* * *

Hakata városban és környékén megsokasodtak a harcosok. Tegnapelőtt hozták a felderítőhajók a hírt, hogy felkerekedett Kubilaj flottája. A Jüan-birodalom akkora haddal indult Nippon ellen, amelyet még a világ nem látott. Korjo felől közeledik hozzávetőleg nyolcvanezer mongol, kínai, koreai katona, Dél-Kína felől pedig egy hatvanezer fős Szung hadsereg. Ezek még a mértéktartó becslések voltak, de sokan még ennél is népesebbnek ítélték a támadók létszámát. A civil lakosság elmenekült az öböl tájékáról, helyüket a *busik* foglalták el, kiegészülve pár ezer *asigaruval*. Egyelőre harmincezer főt számláltak, de vártak még a sziget belsejéből szamuráj osztagokat, a kamakura kormányzat is útnak indított Honsuról egy sereget, valamint több nagyobb kolostor is ígért fegyverest. Tokimune tehát negyven ezres haddal számolhatott, amely igen szerénynek tűnhet az ellenség lélekszámaéhoz képest, viszont büszkélkedhetett valami

igazán figyelemreméltóval, amely az ő vasakaratóból jött létre, a véderőt segítő kőfallal. Nagyjából el is készült az év elejére, vérrel-verítékkal, komoly áldozatok árán, a hat *ri* hosszúságú zömök kőfal. Okos tervezéssel azokon a helyeken, ahol a támadók könnyedén partra szállhattak. Így a támadók részére eddig eszményi Hakata-öböl teljesen megváltozott, egy óriási erődítmény lett belőle.

Takezaki Szuenaga egysége Fukuoka halászfalucska mellett állomásozott. Az alkalmi táborhely nem volt más, mint egy karókkal kijelölt négyszög alakú terület, amelynek egyik oldalát a fal határolta, a többi hármat kifeszített vászon. Középpütt állt egy nádtetős fészker, amely a *goken-in* pihenőhelye, egyben a lovak istállójaként is szolgált. Azok legyenek esőtől védett helyen, a szamurájok ázhatnak. Tokimune parancsa értelmében a táborok – hiszen a védőfal belső oldalán sorba húzódtak meg a japán katonai táborok – fegyveresei állandó őrszolgálatot kötelesek teljesíteni. Reggeltől estig, estétől reggelig folyamatosan sétáltak a vigyázó szamurájok a fal tetején. A felderítők jelentése szerint ma még nem kellett tartani az ellenség támadásától, feltehetően holnap dél körül érnek ide, de az izgalom szinte tapintható volt, a szabadidős *musák* sem tudtak nyugodtan pihenni.

Hirokaó, Kenzo, Naganori úgy negyven társukkal együtt éppen átadták a szolgálatot másoknak. A három elválaszthatatlan harcostárs legelőbb befalta tábori vacsoráját, amelyet Takumi szolgált föl nekik, aztán elhevertek a szabad ég alatt, ki-ki a maga szarvasbőrén.

Derült tavaszi égbolt mosolygott rájuk, szél sem rezdült, sirályok siklottak el hangtalan felettük. Hihetetlennek tűnt arra gondolni, hogy holnap hajók ezrei szántják föl az öböl vizét, melyekbe tömérdek zsákmányra éhes idegen élesíti a fegyverét, arra várva, mikor tódulhatnak partra vért ontani. A legtöbben el se nagyon hitték, hogy ilyesmi bekövetkezhet, hiszen Kjúsú belsejéből jött harcosok még külhonit nem is igen láttak.

Takumit, Hirokaó gyermekkori barátját a legkevésbé sem aggasztotta a fenyegető veszedelem. A legteljesebb mértékben elégedett volt azzal, hogy *zusa* lett, Hirokaó szolgálja, ily módon kiveheti részét a harcból. Hiszen ugyanolyan személyes ügye ez neki, ahogyan Hirokaónak is, a szeretteik lemészárlása bosszúért kiált, nem lehet nyugalma addig, amíg ő is meg nem fürdeti fegyverét az ördögök vérében. Lesz rá alkalma, szentül hitte.

– Beszéltem egy halással – kezdte Naganori eltűnődve. – Neki vannak kínai barátai Linanból. Azt mondja, a szungok gyűlölik Kubilajt, nem fognak olyan nagy odaadással küzdeni a mongol kutyaért.

– Kik azok a szungok? – kérdezte Kenzo.

– Dél-kínaiak. Kubilaj csak tavalyelőtt foglalta el őket. Talán velük nem lesz olyan sok bajunk.

– Akkor már – vetette magát oldalra a mindig nyughatalan Kenzo –, ha leszámítjuk a hatvanezer szungot, csak nyolcvanezren maradnak. Csekélység.

Hirokaó felnevetett. Kenzo néha nagyon eredetieket tudott mondani. Az ember azt hihette, hogy ez a zömök fiatalember semmitől és senkitől se fél. Ha kell, egyedül

nekimegy egy hadseregnek, a mérlegelés számára szinte a gyávasággal ért föl.

– Attól tartok – gondolkodott hangosan Hirokaó –, hogy elvitorláznak Kjúszú déli partvidékére, ott találnak könnyen megközelíthető partszakaszt, és akadálytalanul szárazra özönlik az egész seregük. Ha ez megtörténne, aligha tudnánk az ördögöknek ellenállni.

Valamennyien elgondolkoztak, Naganori végül rászánta magát, hogy elmondja véleményét.

– Túl se becsüld őket, Josimora. (Időnként a *busido* családnevéen is szólította Hirokaót, enyhe malíciából.) Örülnek azok, hogy lyuk van a sejhajukon, a hajóik se megbízhatóak, gyorsütemben építették meg, a legrövidebb úton vágják át a tengert. És alkalmas helynek a partraszállásra csak ez az öböl mutatkozik, itt fognak nyüzsögni, mint a makrélaraj – felröhintett. – Jól mondom, mint a kelepceháliba került makrélák. Tokimune érti a dolgot, annyi szent.

Kenzo fölült, könyékig rántotta kabátja szárát, csupasz felkarja olyan vaskos volt, mint másnak a lábszára, két tenyerét a térdeire csapta.

– Azt ajánlom is nekik. Nekem nehogy máshova menjenek, mert nem szeretném keresgélni őket. Itt helyben akarom levágni az összesét.

– Eredj, Takumi – kiáltott a *zuszára* Naganori –, mondj el a szentélyben egy imát Kenzoért! Önteltsége már bosszantja *Hacsimant*.

– Honnan veszed ezt? – meredt rá a zömök szamuráj.

– Honnan, honnan, hát most súgta a fülembe.

Takumi persze nem ment sehova, csak vigyorgott, Hirokaó viszont felszisszent. Ő tiszteletlenségnek érezte ilyen formában bolondozni *Hacsiman* hadiistennel. Szülei és a bölcs Inujasa tanításai is arra intették, hogy helytelen a hatalmas istenekkel tréfálkozni. Az életben nagyon sok múlik azon, hogy kegyeikben tartanak-e bennünket vagy ellenszenvet táplálnak irántunk. Mindezt leszámítva irigyelte két szamuráj barátját. Olyan önfeledten, félelemmentesen társalogtak a küszöbön álló háborúról, mintha csak azt beszélnék meg, hogy holnap gyakorolniuk kell a kardforgatást. Ezzel szemben Hirokaó még azt sem tudta, hogyan győzze le magában rejtélyes félelmét. A *musin* tudatállapot keresése rendre megfeneklett, és ösztönösen arra kellett gondolnia, hogy őt várja vissza Mizuki. Ez a benyomás mindennél erősebb volt, betöltötte üres pillanatait. Ugyan sikerült meggátolnia, hogy elhatalmasodjék benne a rettegés, de most kitörő örömmel fogadná azt a hírt, hogy az ördögök flottája visszafordult, nem támadják meg Nippont.

– Te mit gondolsz, Hirokaó? – kérdezte őt Kenzo.

– Miről? – ocsúdott föl tűnődéséből.

– A mongol nyilakra kell ügyelni, a többi már gyerekjáték, szórakozás.

– Jó neked, pajtás, hogy ilyen egyszerűen látod. Úgy vélem, Amateraszu megfosztott téged az ésszerű, összefüggő gondolkodástól.

Naganori felfújta a pofazacskóját, majd egy erőteljes pú! hangot hallatva kidobta a levegőt és harsány hahotára

fakadt. Fektében fölrántotta lábait és kalimpált velük, úgy derült tovább.

– Jól mondja ez a Josimora... Hihhi! Jobban, mint egy néma pap!

Takumi ezúttal nem mosolygott. Barátja és ura kárára nem volt hajlandó érzelmet nyilvánítani. Ő egyébíránt csak Hirokaó *zuszája* volt, de mivel a másik kettőt senki sem szolgálta, nekik is megtett ezt-azt, kisebb szívességeket.

– Okos ember – bólogatott némiképp zavartan Kenzo. – Az én barátom okos, tőle nem veszem sértésnek az ilyen beszédet.

Hogyne, gondolta Hirokaó. „Lehet, hogy én okosabb vagyok, de ti nem félték. Kinek jobb akkor?”

Enyhe éjszaka terült a táborra. Hirokaó a legkevésbé sem volt fáradt, elkerülte az álmot. Aztán úgy érezte, melege van, lerúgta magáról a pokrócot, amellyel Takumi gondosan betakarta. Egy pillanatra Mizuki illata lengte be, mintha karnyújtásnyira suhant volna el mellette. A szíve átmelegedett, hirtelen fölült, feszülten figyelt az éjszakába. Mit jelentsen ez? Mizuki itt őgyeleg? Az lehetetlen. A lovak fészere mellett pislákolts csak egy kis tűz, a *gokenin* lovásza gubbasztott mellette: ültében aludt. Hátrafordult, most a fal tetején lobogó fáklyák, billegő lampionok sorát figyelte. Egy ideig lélegzetvisszafojtva hallgatózott, de a lovak horkantásain meg a szerszámcsörgésen kívül más zajt nem észlelt. (A tenger zúgását a vízparton felnövő ember már nem is hallja.) Végül visszadőlt a szarvasbőrre, és ebben a pillanatban rájött, mi a jelenség argumentuma.

Mizuki, a drága lélek ugyanúgy rá gondolt, ahogyan ő is. Tehát találkozott egymással a két gondolat.

Fölmosolygott a csillagos mennyboltra, átjárta a boldogság tiszta érzése. Aligha éltek emberek a tágas ég alatt, akik ennyire szerették egymást, gondolta teljes meggyőződéssel. Ahogyan ő szereti Mizukit, arra nincsenek szavak, azt el sohasem képzelheti senki. Majd tetteivel bizonyítja, amit megfogalmazni képtelen. S mint a mesék világában édelgő gyermek, elképzelte, hogyan mentené ki szennyes kezekből az ő kedvesét. Lelki szemei előtt mongol ördög vonszolja magával a hajánál fogva Mizukit. Ő ott terem, egyetlen csapással lenyisszantja a gazfickó fejét. Erre jönnének a társai, azokkal is vakmerően szembeszáll, mert hihetetlen erőt ad a tudat, hogy Mizukit védi. És ha nem tudja a lányt megmenteni, akkor már az ő élete sem ér egy gyékénylábálót. De miért ne tudná, hiszen hatalmas energia gyűlt föl benne, minden csapására ketten, hárman dőlnek el, látja kifreccsenő vérüket, hallja jajszavukat...

Összerezzen, visszatér félálmból a valóságba. Az egyik ló megrázza a pofáját és prüsszköl. Hirokaónak aggodalommal telik meg a szíve. Takezaki Szuenaga kiszemelte magának Mizukit! Ettől bánat nehezül rá, és végül szomorúan alszik el.

Másnap Takezaki Szuenaga felsorakoztatta alakulatát, és végigsétált a sorok előtt. Rezzentelen sziklaarca valahogy félelemmel töltötte el Hirokaót. Jóságos Amaterasz, ezzel az emberrel ujjat húzni!

– Veszélyben a hazánk, *busik!* – kezdte szinte haragos, indulattól fűtött hangon. – A felderítők hiteles szavai alapján ma érkezik meg Kubilaj siserehada. Éveken keresztül riogattak bennünket, azt hitték, el tudják vetni bennünk a rettegés magvait. Na, én egyszer sem ijedtem meg tőlük, és tudom, hogy ti sem. Ők annyian vannak, hogy sose fogynak el, mégis megverhetők, mi talán elfogyhatunk, de legyőzhetetlenek vagyunk! – a hangja is sziklakemény lett. – Azért, mert ez Nippon, a mi földünk, ahol a mi isteneink uralkodnak! A mi isteneink bennünket szeretnek, őrájuk rossz szemmel néznek! Tudom, nem bízhatunk mindig a *kamikázéba*, de hogy valamilyen módon oltalmazni fognak, ebben holtbiztos vagyok! De csak akkor, ha bebizonyítjuk, hogy méltóak vagyunk az isteni kegyre! Ha utolsó leheletünkig, utolsó csepp vérünkig harcolunk, talán rászolgálunk! Megismertük hét esztendeje őket! Tudjuk róluk, hogy nincs bennük irgalom, ezért mi sem kegyelmezünk nekik! – páran egyetértő kiáltást hallattak. – Minden szavamat hallja *Amateraszu*, az égen világító istennő meg *Hacsiman* a hadak halhatatlan ura! Nap mint nap imáimba foglalom nevüket, imádkozzatok és könyörögjetek ti is, hogy mentsék meg anyáinkat, gyermekeinket, óvják meg Nippont! Szamuráj vagyok, nem félek a haláltól, ahogyan ti sem! Meghalni kötelességünk, ha arra kerülne sor. Mindnyájan tudjuk, hogy a szamuráj a halálban talál rá az útra! Harcoljatok hát nevetekhez, zászlótokhoz, hazátokhoz méltóan! Győzünk vagy meghalunk! Most pedig mindenki a helyére!

A katonák nyolc erőteljes felkiáltással adták a *gokenin* tudomására egyetértésüket, tetszésüket. Takezaki Szuenaga kézlendítéssel köszönte meg, aztán visszavonult, de hamarosan lóra szállt, Tokimune *sikken*hez ügetett a főhadiszállásra.

Hirokaó majdnem könnyekig meghatódott, minden erejét össze kellett szednie, hogy észre ne vegyék elgyöngülését. Fölöttébb nagy szégyen lenne egy szamurájtól. Megkeményítette a szívét, zordan Takumihoz fordult.

– Vedd elő a páncélotat!

– Igen!

Mialatt a jóbarát adta rá a felszerelést – fémmel kivert bőrmellényt, bőrszoknyát, vállszárnyakat – Hirokaó korholta magát. „De hát ki vagyok én?! Egy apátlan, anyátlan senki árva, akit Takezaki Szuenaga fölkarolt, pártfogásába vett. Mindent neki köszönhetek! Szamurájt neveltetett belőlem, nekem adta Simazu rövid kardját, megajándékozott egy harci öltözettel. És én azon ravaszkodom, hogyan ártsak neki?! El akarom venni tőle a kiválasztott lányt?!”

– Nyugtalanít valami, Hirokaó?

Lám Takumi észrevette vívódását.

– Harc előtti izgalom...

– Értelek, hogyne... – bólított rá a régi barát, és félbehagyta mondandóját. Nyilván nem óhajtott érzelgős társalgásba bocsátkozni. – Az istenek legyenek hozzánk irgalmasak.

Hirokaó fejére tette az ércsisakot, már csak a vörösre festett bőrárc hiányzott róla. Az ifjú jelezte, hogy azt még nem kívánja föltenni, inkább széles bőrvébe tűzte. Takumi két lépést hátrált, hogy megnézze munkája eredményét. A látvány meglepődésére szolgált, alig tudta leplezni csodálatát, tartózkodott azonban a szóbeli dicsérettől. Japán ember nem dicsérget magától értetődő dolgokat.

Időközben Kenzo és Naganori is elkészült. Hirokaó restelkedve állapította meg, hogy az ő harci öltözéke jóval különb, mint társaié. Nekik nincs olyan gazdag pártfogójuk, mint Takezaki Szuenaga. Láthatólag ez senkit se aggasztott, elfogadták, hogy Hirokaó közöttük a legdélcegebb, a legjobban öltözött, és bár nem volt közöttük rangkülönbség, ösztönszerűen őt tekintették parancsnoknak.

Leváltották az őrséget, helyüket kétszer annyi harcos foglalta el a fal tetején. Még utoljára átvizsgálták, beigazították a követőgépeket, a kiszolgáló egységek szakadatlanul hordták föl a hevenyészve megfaragott márványgolyókat, a bambusznyelű hajítódárdákat. Végig-hosszig lázas munka folyt a védőfal tetején, a ragyogó nap szikrákat szórt a *jarik* (lándzsák) hegyén, az egységek jelmondatos zászlóit csattogva lobogtatta a tengeri szél. Egy buzgó *dzsitó* szinte levegővétel nélkül osztogatta parancsait.

– Ide azokat a kőgolyókat! Gyorsabban szedd a lábad, mert mindjárt itt lesznek az átokfajzatok! Vizet még! Félig a tartály, vakok vagytok! Minél több vizet, az kell a

bombák ellen! Hogy osztod el a dárdákat?! Nem látod, hogy emitt fele annyi van, mint amott!

A szamurájok nem vállaltak efféle alantas szerepet. Csöndesen ácsorogtak vagy lassan fel-alá sétáltak a párkányon. Magukban már gyűjtötték az erőt, rendezték gondolataikat, hogy tudásuk teljes tárával álljanak az el-lenség elé.

Hirokaó végigmérte Takumit. Ezalatt a fél év alatt teljesen megváltozott, ismét a régi Takumi lett. A falépítés keservét testileg is, lelkileg is kiheverte, vidám természete visszatért. Takumi megérezte, hogy társa figyel, összeak-adt a tekintetük.

– Megengeded, hogy kérdezzek valamit?

– Ha csak ketten beszélgetünk – felelte Hirokaó –, akkor szólalhatsz meg, amikor csak akarsz. De múltkor már mondtam.

A jóbarát bólintott.

– Gondoltad, volna, pár évvel ezelőtt, hogy egyszer ma-
jd így várjuk a gyilkosokat, hogy végre a szemükbe nézhessünk?

Hirokaót mellbe ütötte a kérdés, ugyanakkor el is kellett rajta tűnődnie. Nahát, ebből az irányból is lehet szemlélni a dolgokat. A fájdalom enyhül, de a bosszúvágy éppoly er-
ős maradt. És az ifjú Josimora most először érezte át azt, hogy habár testben egyedül áll a fal magasában, de belül három ember lelkét, szellemét hordozza. Mióta elhagyta a gyönyörű Ikit, három lélek hatalmával bír. Mert semmi sem enyészik el a tágas térben, ami és amely valaha érzelmi töltéssel bírt, értelmet közvetített. Vérünkbe ivódik, énünké

lesz. Az ember helyesen cselekszik, ha összhangban él a természettel, a *kamikkal*, és él benne ősei iránt a tisztelet. Ez már maga az út, a *Kami no Micsi*. Most hirtelen sok mindenre rájött abból, amit a *Kodzszikiból* olvasott, a száraz szavak jelentést kaptak, rálátott valamire úgy, mint még soha: nehéz legyőzni azt, aki a múlt energiáit is a jelen szolgálatába képes állítani, vagyis a félelem nélküli tudatállapot a belső erők társas viszonya. Sokkal kevésbé félt ebben a pillanatban, mint az elmúlt napokban bármikor.

Asigaru szakasz trappolt el mellettük, talpuk egyszerre csattant a köveken. A többségnek lábbelije sem volt, Hirokaónak az jutott eszébe, hogy ezek szegény katonák, de az életük éppolyan értékes, mint akármelyik szamurájé.

– Velünk harcolnak ők is, akiket elvesztettünk – mondta meggyőződéssel.

– Igen – helyeselt Takumi. – Mi erősebbek leszünk, mint ők.

Egy cingár, kőhordó paraszt látta meg legelőször az ellenséget.

– Ott jönnek!! – ordította el magát úgy, hogy az inak és erek kitüremkedtek a nyakán. – Ott jönnek, nézzétek! A bitang ördögök!

Többen is látták, és megerősítették.

– Tényleg!

– Mégis igaz!

Hirokaó úgy meresztgette a szemét, hogy már belekápázott. Azok lesznek bizony: a víz horizontján mintha ezernyi apró fekete bogár nyüzsögne – az árbocuk csúcsa

–, aztán kapaszkodnának fölfelé. Lassacskán már a vitórlák is kibontakoztak, az egészből egy összefüggő sötét, fenyegető sáv lett, amely félelmetesen növekedett.

Hirokaón áthullámozott valami, amelyet nem félelemnek, inkább iszonynak lehetne mondani. Kis híján hibát követett el, majdnem megérintette Takumi karját. A legutolsó pillanatban fogta föl, mire késztetik ösztönei. Idejében megálljt parancsolt kezének.

– Azt hittem, többen lesznek – dűnnyögte jól hallhatóan Naganori.

Kenzo kigyötört magából valami röhögésfélét.

– Mindegy! A kardom úgysem tud számolni.

– Te talán tudsz? – fordította vissza Naganori a szót.

Páran kínjukban kuncogtak, a falon várakozó harcosok többsége azonban néma döbbenettel figyelte ezt a sosem látott felvonulást. Nincs ember, aki vállalkozna arra, hogy megszámlálja, hiszen ránézésre is több ezer hajó, mint óriás torzszülemények hemzsegtek az öböl vizén. No és mennyi harcos lehet a fedélzetükön, ha már a dzsunkák ennyien vannak.

Valaki nesztelenül surrant közéjük és megállt Hirokaó mellett. Az ifjú oldalra pillantott, és gazdájával, Takezaki Szuenagával szembesült. A férfi szeme ragyogott a küszöbön álló harc ígéretétől.

– Bele fog fáradni a karunk. Igaz fiam?

– Ha lesz rá módunk, Takezaki-szan.

– Bízunk isteneinkben. A dicsőség meg a halál egyaránt szép.

A *gokenin* harci öltözéke fekete volt, a rászegecselt fémlapok ezüstben ragyogtak, ércsisakja arannyal futtatott. Ehhez a pompás öltözékhez úgy illett sziklaarca, mint senki másnak, akiket eddig Hirokaó látott. Ha tudna szobrot faragni, Takezaki Szuenaga lenne, akit megmintázna, mint az eszményi *musát*. Ezért az emberért gondolkodás nélkül tűzbe menne. Belemart a kétség. Az ő hűsége a gazdájához teljes egész, szerelme Mizukihoz ugyancsak! Mi lesz ebből, magasságos Amateraszu?!

* * *

Iki-szigetén a pórul járt harcosok szárazra vontatták a dzsunkát, majd eldöntötték úgy, hogy a sérült oldal került felülre. Innentől az ácsok vették át a munka jelentős részét, a katonák segítségét már nemigen tudták igénybe venni. Nagyobb részük elhevert az üszkös romok között, néhányan felderítő sétákat tettek a környékben. Borcsu, a mongol, meg a két kínai, Jin-Gang és Zhijian elválaszthatatlan társak lettek. Kicsit mindig félrevonultak a többiektől, és őszintén beszéltek aggályaikról. Jobb is, hogy mások nem hallották, miről folyik közöttük a szó, mert mindhárman egyetértettek abban, hogy ez a hadjárat Kubilaj elhibázott döntése. Kiváltképp azért sincs értelme, hiszen a terület, amelyet meg akarnak hódítani, eltörpül Kína mellett, ha pedig az egész Mongol-birodalmat vesszük, még kisebb a falat.

– Én csak annyit tudok Csipánku lakóiról, hogy sok közöttük a halász – vont a vállát Jin-Gang.

– Én meg még ennyit se tudtam róluk az első háborúig – szólt Borcsu. – Azóta már megtapasztaltam, hogy nagyon elszánt emberek, és kiváló kardjuk van. Zsákmányoltam is tőlük egyet, de amikor vízbe estem, elveszett. Az a kard olyan éles volt, mint a borotva, és hibátlan az acélpengéje, én még ilyet nem is láttam.

Zhijian töprengve vakargatta a húsos lábszárát.

– Tudja a patkány, mi lenne jobb. Azok a szigetlakók sosem vétettek nekem, még eddig egyet se láttam közülük. De hát ti is tudjátok, hogyan van ez a háborúban. Még szerencsével is járhat az ember, a zsákmány sokszor a szemed elé kerül, csak ki kell érte nyújtanod a kezéd... Hm, mindegy az, hogy miből lesz, csak legyen. Az aranyat már csak nem hagyom ott.

Borcsunak nem tetszett ez a beszéd.

– De ha azért az aranyért embert kell ölnöd?

– Azok is ölnek, nekem is muszáj – vont vállat a testes kínai.

– És ha az arany miatt gyereket kell megölnöd?

Zhijian képe megnyúlt, ez a kérdés felkészületlenül érte.

– Hát, attól függ... Ha nagy vagyon üti a markomat, csak megteszem. Utána imádkozom. Ennek az országnak úgyse jövök többé tájára sem.

A mongol lassú fejrázással fejezte ki nemtetszését.

– Van neked gyereked, koma?

– Van, hogyne volna? Öt is...

– Melyik közülük a legkedvesebb?

– Már miket nem kérdezel? Mind kedves az nekem, de ha már... a legkisebb fiam...

– Na! – kapott a szón Borcsu – Mit tennél, ha a meggazdagodásodért egy ugyanolyan ártatlan kisembert kellene megölnöd, mint a fiad? Szakasztott úgy nézne ki, mint legkedvesebb gyermeked.

Zhijian elvesztette a türelmét.

– Olyanokat kérdezel, harcostárs, hogy a szívem belefacsarodik. Különbnek ugyan érezhetem magam, de mégsem lehetek különb másoknál. Szegény ember voltam én mindig, nem engedem, hogy a lelkiismeretemet kérd rajtam számon. Mert van nekem lelkiismeretem, amennyi kell, de a zsákmányt azért nem fogom otthagyni.

Jin-Gang eddig figyelmesen hallgatott, most azonban kikíváncozott belőle a gondolat.

– Nincs az a zsákmány, amiért én megölnék egy ártatlan, védtelen embert. Se gyereke, se nőre nem emelek fegyvert. A lelkeket veszíteném el, ha hozzájuk nyúlnék. Csak azt bánts, aki téged bánt, de ne árts annak, ki neked sem árt.

– Ezt már szeretem hallani – mondta komolyan Borcsu.

Zhijian jobbra-balra tekintgetett, mintha szövetségést kutatott volna, aztán kinyitotta a száját, levegőre harapott, nem szólalt meg. Erőteljesen foglalkoztatták az elhangzottak, annyi bizonyos.

– Kódorogjunk egyet! – javasolta hangosan Jin-Gang. – Szomjas vagyok, hátha találunk vizet.

Egy szálkás bajuszú katona, aki a legközelebb kuporgott hozzájuk, irányt mutatott dárdájával.

– Arrafelé találtak egy patakot. El se lehet véteni.

Mindhárman felkászálódtak és nekiindultak az emelkedőnek. Az utat követték, amelyet már benőtt kissé a gaz. Az út balra tért, ők is arra baktattak, a sorra elmaradó házhelyek üresen ástottak rájuk, hiszen gazdáik meghaltak vagy elmenekültek. Itt hét évvel ezelőtt faházikók álltak, amelyek porig égtek, és már a hamujukat is fölfalta az idő. A városka végén egyetlen épen maradt házikó árválkodott, melyen a három cimborá szerfölött elámult.

– Látjátok, ez maga a csoda – mutatott az épületre Borcsu.

Megálltak egy sóhajtásnyi időre, Zhijian erősen törte nagy fejét.

– Ezt vajon miért nem gyűjtötták fel?

– Véletlenül – mondta Jin-Gang, aztán valamit észrevett. – Mégsem! Nézzétek a baloldali eresztét. Üszkös. Ezt is föl akarták gyűjtani, de valamiért elaludt.

Pár lépésnyire innen kezdődött az erdő, és ahogy a fák közé értek, nyomban megállította őket a patak. Keskeny ér, egy felnőtt ember könnyedén átléphette, de gyorsfolyású, vize kristályosan csillogó. Mindhárman elővették a kulacsot, akiében még lötyögött, az kiöntötte, aztán leguggolva frisset vettek. Ott helyben szomjukat oltották, aztán ismét csurig töltekeztek.

Visszaindultak, ám dolguk nem lévén lábuk a rejtélyes házhoz vitte őket. Bambuszkerítése már több helyen hiányzott, így könnyedén jutottak be a muharral benőtt udvarára. A ház *fuszuma* tolóajtaja megrongálva, félig nyitva

hívogatta az idegeneket, hogy lépjenek csak bátran be. Némi habozás után Borcsu elfogadta a látens, néma invitálást, a másik kettő, miután lándzsájukat a falhoz támasztották, tétován követte. A belépő szobában egy fapad állott, alatta három gyékényből font házipapucs sorakozott. Mintha csak az imént hagyták volna itt gazdáik. A katonák nem tudhatták, de hát honnan is tudhatták volna, hogy az egyik lábbeli egy apáé, a másik egy anyáé, a harmadik egy tizennégy éves fiúé.

Borcsu tovább lépett, társai követték, egy nagyobb szobában találták magukat, ahol egy alacsony asztalka volt, meg néhány bambuszládika. A sarkokban sűrűsödő pókhálótól eltekintve a helyiség tiszta, lakályos hangulatot árasztott. Az asztal mellől még az ülőpárnák sem hiányoztak, Jin-Gang gondolt egy furcsát, helyet foglalt az egyikén.

– Egyre gondoltunk, pajtás – helyeselt Borcsu, azzal maga is leült.

Ezt látva Zhijian vállat vont, követte társait.

– Miért jobb itt, mint odakint?

Nem kapott rá választ. Borcsu hosszan keresgélt köntöse redői közt, végül előhúzott egy kisebb méretű palackot. Foggal kihúzta a dugóját, átnyújtotta Jin-Gangnak.

– Kumisz.

A kínai férfi bólintott, meghúzta, továbbadta Zhijiannak. A testes férfi a mongolra sandított, a palackot érintetlenül visszanyújtotta.

– Előbb te.

Borcsu megértette, jókorát kortyolt. Erre megjött Zhijian bátorsága, nyugodtan vette kezébe a fiaskót, és ő is ivott a kumiszból. Ezek után Borcsu már nem kínálgatta társait, magába döntötte a maradékot.

– Mit szóltok arra, ha azt mondom, hogy cián volt az italban, de én százszor jobban bírom a mérget, mint ti?

Zhijian elbődült, szeméből kilobbant a rémület lángja, kést rántott elő.

– Mit tettél rohadék?! Annyi időm még van, hogy megöljelek!

– Nyughass, testvér! – intette le Jin-Gang. – Én nem hiszem el, hogy cián volt benne.

Borcsu bólintott, száján félmosoly jelent meg. Egyenesen Zhijian szemébe meredt.

– Ez volt a szándékom. Persze, hogy nem volt benne, csak kíváncsi voltam, mennyire bíztok bennem. Jin-Gang igen, te viszont nem.

Zhijian zavartan pislogott Borcsura, aztán a tulajdon kérésére. Ő nem tudta ezt tréfára venni, ahogyan Jin-Gang. Idő kellett hozzá, mire megnyhült, és eltette az éles tárgyat.

– Veszélyes ám az ilyesmivel heccelődni, koma – duzzogott még. – Könnyen megvan a baj, mielőtt kiderülne, hogy csak móka.

– Igazad lehet – ismerte be Borcsu. – Csak azt szerettem volna, hogy átérezzétek, minden megtörténhet velünk, ha olyan helyekre küldenek bennünket, ahol semmi keresnivalónk. Látszólag most teljes nyugalom van körülöttünk, mégis olyan védtelenek vagyunk, mint egy

törött szárnyú sirály a széles vízen, távol a szárazföldtől. Én mongol vagyok, hódító nép gyermeke, családom férfitagjai három generáción át szolgálták a kánokat. Nagyapám Dzsingisz katonája volt, apám Ögödejt meg Batut követte, én Kubilaj parancsainak teszek eleget – rövid ideig hallgatott, a két kínai feszülten várta a folytatást. – Apám halála előtt nagyon érdekes dolgot mesélt. Ő járt messzi nyugaton Batu kán hordájával. Elmondta, hogy sok mindent másképpen lát már, mint szilaj ifjú korában. Őtöle hallottam, amit jó ideje már én is vallok, hogy az életnek a nyugalom honának kellene lennie, nem pedig az állandó harc zűrzavarának. És a birodalmak mind elbuknak, a mongolok is elbuknak egyszer, inkább kellene a kíméletességre, semmint a könyörtelenségre törekedni. Ott a messzi nyugaton is sok ártatlan embert meggyilkoltak. Azt mondta, igaz-e vagy sem, nem tudom, látott világos hajú és kék szemű embereket is, de mindnek olyan kiugró volt az orra, mint a pagodaeresz. Ezek az emberek erősek voltak, bátran harcoltak, csak lebecsülték a nomád lovasokat, és nem volt szerencsájük sem. Olyan nemzeteket mondott, amelyenről még nem is hallottam, Lengyelország, Madzsariország, Morvaföld, legalább egymillió embert gyilkoltak ott le, és töméntelen kincset zsákmányoltak. De nem érezte magát biztonságban, mert nagyon messze voltak Karakorumtól, és az ottani királyokat sem tudták térdre kényszeríteni. Sok kövár ellenállt, a nagyorrú vitézek éjszaka kitörték, sok jó mongolt lekaszaboltak, de az erdőségekből, hegyekből is elő-előmerészkedett a lakosság, komoly veszteséget okozva Batu

hadának. A következő évben tanácsos volt elhagyni azt a világrészt, mert már nehezen bírták tartani magukat.

Odakint zajosan vonult a patak felé egy csoport kínai katona. Borcsu egy pillanatig fülelt, aztán folytatta.

– Miután betöltöttem a huszonhatodik évemet, magam is megvilágosodtam, ahogyan apám, és elfogott a szegényen meg a keserűség attól, mennyi embert öltem meg, holott nem volt hozzá erkölcsi jogom. Mikor Kubilaj a Jüan-birodalom császára lett, én már meg akartam szabadulni a lelki tehertől, igyekeztem kikerülni a hadseregből. Úgy helyezkedtem, hogy minél messzebb legyek a palotától. Sikerült is Sangtu város helyőrségébe átmennem, ahol az irántam való kezdeti gyanakvás után sikerült kínai barátokra szert tennem. Hamarosan feleséget is választottam közülük magamnak, így már semmi kedvem nem volt a harcosok életét folytatni. De hát nyilván voltam tartva, nem kerülhettem el a bunei háborút, ahonnan csak nagy szerencsével kecmeregtem haza. És most itt van – kezét széttárta –, ezt sem sikerült megúsznom. Gondoljunk csak bele, mit mondott apám, hogy a birodalmak mind elbuknak, a mongolok napja is leáldozik. Azt mondom, a Jüan-birodalom is elbukik egyszer. És ahogyan nem lett volna ajánlatos Batunak Madzsariországban maradnia, most éppannyira ostobaság Csipankut ismét megtámadni. Aligha hiszem, hogy győzhetünk.

Zhijian már egy jó ideje csóválta a fejét.

– Ezt sem hittem volna, hogy ilyeneket hallok egy mongol szájából.

Borcsu még nem fejezte be.

– Sejtelmem sincs, mit hoz a holnap, mikor csatlakozunk a többiekhez, de addig jó nekünk, ameddig távol tudunk maradni az öldökléstől. Tengri sem akarja ott látni fiait, ahol azok bizonytalanul, idegenül érzik magukat...

A nyitott ajtón át meglátták, hogy a patakról visszafelé igyekvő katonák, benyomulnak a kertbe, és az egyik tűzszeresével fáklyát gyújt.

– Miben sántikálnak ezek? – töprengett fennhangon Jin-Gang.

Borcsu úgy pattant talpra, és szaladt ki, mint egy mozgékony ifjú, pedig benne volt már a korban.

– Mi a hétszázát akarsz itt csinálni?! – förmedt a fáklyásra.

A kínai katona némiképp megütődött, de válaszolt becsülettel a kérdésre.

– Már megbocsáss, azt hittem, nincs benn senki. Felgyújtom, hogy ez se maradjon meg.

– Forgasd már meg elmédben ezt a gondolatot, harcostárs! – halkította le Borcsu a hangját. – Nem gyújtom fel ezt a házat, hogy legalább megmaradjon.

A fáklyás katona elámult a szokatlan szavak hallatán, amelyben érződött az idegen akcentus. Valameddig habozott, aztán úgy döntött, mégsem akaszt tengelyt egy mongollal.

* * *

Hirokaó rettenetes pillanatokat élt át. Az ellenséges hajók minden előzetes jelzés nélkül elkezdtek ontani a

nehéz köveket, a fal is beleremegett, amikor azok becsapódtak, és egyidejűleg olyan sűrűn röpítették a cserépbombákat, hogy a japánok közül többé senki sem érezte magát biztonságban. Takezaki Szuenaga moccsatlanul állt a falon, nem törődve a bombákkal, a sok ezer nyílvezzővel, az éktelen lármával, Hirokaó sem tehetett mást, pedig félelmében a szédülés környékezte, ott reszketett gazdája mellett. Amikor már két szamuráj rogyott össze a közelben, egyiknek kő vitte le a fejét, másiknak a lába alatt robbant a bomba, hogy belei kifordultak, a *gokenin* parancsot adott.

– Húzódjatok a mellvéd mögé! Te is Hirokaó!

Az ifjú szót fogadott, a mellvéd lényegesen nagyobb biztonságot nyújt, ha az ember szorosan hozzátapad. Igaz, fennáll annak a veszélye, hogy ha egy kőgolyó pontosan találja el azt a csipkefokot, amely mögött a harcos áll, akkor mindenestől elüti, és maga a védőfal eme része lesz a szamuráj közvetlen halála.

Idővel a nehéz kövek megritkultak, érthető okból, hiszen egy dzsunka csak nem bír el fedélzeten végtelen mennyiséget. A koreai katonák is kifogytak a tűzdárdákból meg a bombákból, így kissé föllélegezhetek a védők.

– Most mi következünk!! – bődült el Takezaki Szuenaga. – Követők, rajta! Nyíllal lőj, dárdát dobj!

Ezúttal a fal mutatta meg, mire képes. Helyesebben a falon mozgó védők. Egyszerű követőgépeket olyan gyorsan és hatékonyan működtették, hogy a védőmű teljes hosszából százával záporoztak a kőgolyóbisok a hajókra. Most látszott, hogy mennyivel eredményesebben lehet

falról hajókra lövöldözni, mint fordítva. Pláne így, hogy a vízi járművek sűrűn vannak. Azon fölül amennyi ij csak volt a szamurájok keze ügyében, az mind pendült, s sziszegtek a vesszők, osztották a halált. Az *asigaruk* pedig a bambusznyelű dárdákat dobálták nagy hévvel.

Egyszerre megtört az ellenség lendülete, most már csak hébe-hóba szállt vissza egy-egy kőgolyó vagy cserépbomba. A mongol nyilak ugyan szakadatlan zuhogtak, mert azok a távolabbi hajókról is elérték a falat, de szerencsére zömében célt tévesztve hullottak alá. Fokozódott a védők lelkesedése, amikor néhány hajó süllyedni kezdett, amely viszont tépázta a támadók önbizalmát. A mentéssel elfoglalt bárkák könnyű célpontok, lötték és dobálták őket serényen odafentről. Az egyik gálya irányíthatatlanná vált, megtelt vízzel, partra sodródott, a rajta lévő kínai katonák szárazra evickéltek. Éppen annak a falszakasznak a tövében történt ez, ahol Takezaki Szuenaga egységei serénykedtek.

Hirokaónak megfájdult az ujjja a sok nyilazástól. Tegzéből már elfogytak a vesszők, Takumi szerzett valahonét még egy marékra valót. Aztán az is elfogyott. Egy mezítlásbas éppen ledobott mellettük egy nyaláb dárdát. Nosza, Hirokaó félrelódította az iját, könnyű dárdákra kapott. Célzott, dobott, célzott, dobott. Ugyanezt művelte mellette Takumi. Az odalent megzavarodott kínaiak a legrosszabbat tették, összetömörültek. Csak feljűk kellett vetni a dárdákat, löni a nyilakat, és biztosan embert talált.

Naganori és Kenzo egymással versengett. Az erőfeszítéstől eltorzult a képük, szemük vérben fogott.

- Tizenegy... Tizenkettő...
- Nekem is... Tizenhárom...

Takezaki Szuenaga a halállal dacolva fel-alá mászkált a falszakaszon. Noha a *zuszája* megkísérelte őt egy nagy pajzssal védeni a *gokenin* rendre eltolta maga elől, hogy lássa a harcot. Néha azt motyogta magában, hogy „gyertek csak közelebb, gyertek csak közelebb”, majd hangos szóval buzdított.

– Ne kíméljétek őket, *busik!* Gonosz ördögök ezek, még köszönni sem tudnak! Amíg csak bírjátok! Holnapra úgymint új erő száll meg bennünket!

Azok a vakmerő dzsunkák, amelyek túl közel merészkedtek a falhoz, egymás után sérültek meg, rosszabb esetben el is süllyedtek. A megoldás az lett volna, hogy a hajók hátrább manővereznek, hogy a fal lőtávolán kívülre kerüljenek, ámde olyan sűrűn úsztak rájuk a mögöttük lévők, hogy nem tudtak visszafordulni. A szerencsétlenül járt matrózok, katonák többségét kimentették ugyan társai, de sokan sodródtak partra, ahol megkapták a kegyelem-döfést, és legalább annyian vízbefulladtak.

– Látjátok – kiáltott föl a *gokenin* –, elment a kedvük, visszahátrálnak!

Valóban, nagy nehézségek árán, de csak-csak sikerült hátrább húzódnuk. Mire a nap lebukott az irdatlan hajóhad mögött, már nem volt értelme lödözni, a védők leereszthették karjukat, föllélegezhetek. Különös csend ült a falakra, a japán katonák lassan fölfogták, hogy ez bizony egy kivédett támadás volt. Az ellenség azt képzelte, ahogyan ideözönlöttek, azzal a lendülettel áttörik a falat,

partra szállnak, és már övük is Kjúszú. Elszámolták magukat. Hirokaótól pár lépésre egy vértől maszatos képű *asigaru* félhangosan elkiáltotta magát!

– Győztünk!

Mielőtt még kikapták volna szájából a szót, Takezaki Szuenaga elbődült, akár egy sebzett bálna.

– Pofa be!! – sziklaarcában megvillant haragos szeme.

– Nem volt ez semmi! Most még csak tapogatóztak, mint a vakok! Holnap már jobban fognak látni és kegyetlen lesz a nyomás rajtunk! Kuss legyen hát! Holnap mutassátok meg, milyen szilárdak és bátrak vagytok!

A katonák belátták, hogy igaza van a parancsnoknak. Szívükbe zárták a részgyőzelem sikerét, és némán tették a dolgukat. Minthogy Hirokaó és társai már reggel óta a falon szolgáltak, leváltották őket. A táborban legelőbb valamennyien teleítették magukat vízzel, aztán elheverték megszokott helyükön. Az új testhelyzetben érezték meg, milyen ólomnehezék tagjaik. De még nem szabadott elaludni, hiszen osztották az ételt, amelyre mindnyájuknak nagy szüksége volt. Anélkül nem harcolhat a katona, és holnap – ahogyan a *gokenin* mondotta – kegyetlen lesz a nyomás rajtuk.

Takezaki Szuenaga kiváló férfiú, az ő táborában még szakácsok is szolgáltak, hogy a harcosok jó ételben se szenvedjenek hiányt. Állítólag a saját pénzéből áldozott rá, mert önzetlennek akart mutatkozni, valójában az is volt, de amellet határtalan becsvágý vezérelte. Az ő katonái fatálból ették a pirított rizst reszelt makrélával, míg a többi táborban nyersen osztottak ki egy-egy marék gabonát.

Hirokaó tudta, hogy gazdáját a háttérből egy *bakufu* krónikás figyeli, hogy lejegyezze dicső tetteit.

– Nagyon erős ez a fal – jegyzete meg Takumi némi büszkeséggel a hangjában.

– Igen – ismerte el Hirokaó.

Naganorinak még holtfáradtan is volt kedve tréfálkozni.

– Hé, Takumi! Az egyik kockakő nagyon mozgott a talpam alatt, nehezen tudtam miatta célozni. Azt ugye te raktad le?

Kenzo kuncogott és nyújtózkodásba kezdett.

– Tényleg...

– Én nem is ezen a szakaszon dolgoztam – mentegőzött Takumi.

Hirokaó leintette barátját.

– Ne ülj föl nekik. Ugratnak.

Kenzo még mindig nyújtózkodott, aztán ásított, majd vaskos kezét a tarkója mögé kulcsolva hanyatt dőlt.

– Jaj, szenvedtem. Ki se húzhattam a kardot.

Vacsora után nehezültek csak el igazán. Hirokaó rövid időn belül elpilledt, már meg sem tudta volna mondani, ébren van-e vagy álmodik. Olyan benyomása támadt, mintha rengeteg lármás ember közé ékelődött volna, szinte elszívják előle a levegőt, mozdulni is alig tud, aztán részévé válik valami gigászi organizmusnak. Rövid ideig befogadta a Föld, mint őselem, eggyé lett nagyságával, amellyel valameddig azonosult, de aztán menekülési ösztön kerítette hatalmába.

Fölébredt, a csillagos égbolt terült föléje. A nyomasztó álom úgy oszlott szét, mint a könnyű tavaszi köd.

Egyszerre boldognak, elégedettnek érezte magát. A falon túl sötét víz, a sötét vízben sötét hajók, a sötét hajókon sötét alakok, és ő ebben a pillanatban mégsem félt? Miért? És már tudta is a választ. Mert nincs egyedül. Itt alszanak mellette a barátai, és mélyen a lelkében megmozdult Mizuki. Pontosan tudta, hogy e pillanatban a lány is fölébredt, és egymásra gondolnak.

Legutolsó találkájukat idézte vissza. Abban a kis bambuszerdőben történt, amelyet annyira kedveltek. Ott egyszerre érezték magukat védettnek és szabadnak. Arra kérte Mizukit, mutassa meg gyönyörű vállát. A lány némiképp elcsodálkozott ezen, de teljesítette az óhajt. Széles obi övét kioldva, kimonóját meglazítva föltárta bájait szeremének. Hirokaó lélegzete elállt a karcsú albatrosznyak, a hibátlan vonalú vállak láttán. Majdhogynem kétségei támadtak afelől, valóságos-e, amit szemével illetett, hiszen ilyen szépség sehol máshol, csak a mesében létezhet. Az tette még csodálatosabbá, hogy mindeközben Mizuki a kacérság legapróbb jelét sem mutatta, olyan volt, mint mindig, álcázatlan és szerény. Az ifjú szamuráj olyan tisztán látta most maga előtt, hogy fennhangon ki kellett mondania a nevét – Mizuki. – És a megidézett lány mintha elmosolyodott volna.

– Te sem tudsz aludni, Hiro?

Takumi kedvesen szólította fiúnevén. Hirokaó hirtelen elrestellte magát, de mindjárt helyére is igazította gondolatait: neki itt ebben a katonai táborban semmi oka szégyenkezni. Pláne a barátja előtt. Itt olyan vékony a

mezsgye élet és halál között, hogy kár elfecsérelni az időt hiábavaló színleléssel.

- Már aludtam valamennyit. Most Mizuki jár a fejemben.
- Én még semmit sem aludtam...

Megsajnálta Takumit. Az éjszaka közepében két jó barát, az egyik most ébredt, a másikat elkerüli az álom, az egyikért egy lány aggódik, a másikért ki tudja, az egyik nemes, a másik rangtalan. Kit ajándékozott meg többel az élet? Ez a gondolatsor nem tette boldoggá Hirokaót. Ki is vetette magából.

* * *

Égzengésre, veszett süvöltésre, ordítózás zajára riadt szürkületkor. Először azt hitte, vihar szakadt a nyakukba. Balra-jobbra tekintett, fáklyákkal, lampionokkal rohangáló embereket látott, lábak dobogtak, fegyverek zörögtek, Naganori cefetül káromkodott.

– Hogy az a sehonnai lótolvaj szarjon a képetekre! Mit zajongtok hajnalok hajnalán!

Tiszti ruhás *busi* trappolt el mellettük óbégatva.

– Mindenki a falakra! Támadnak az ördögök. A falakra!

Végre magához tért Hirokaó, sietve rendbe szedte ruházatát, amely csupán abból állt, hogy a kardokat az övébe tűzte, aztán Kenzoval, Naganorival, Takumival a falra siettek. A mellvéd rései között kitekintve nyomban megértették a hajnali riadó okát. Nos, az éjszaka folyamán a Jüan-flotta jócskán visszahúzódott, azonban összeszedtek annyi *szampant*, amennyit csak tudtak,

mindegyiket megtöltötték katonával, és átfogó támadást indítottak a part felé. A *szampan* (kínai csónak) másképpen viselkedik, mint a nagy, nehézkes hajó. Könnyedén partra futhat, nem kell attól tartani, hogy fennakad, ott ragad, továbbá kisebb célpontot nyújt.

– Itt vagyok! – hallották Takezaki Szuenaga érces hangját a falon lévők. – Jöjjenek csak, már vizket a tenyerünk!

Kenzo rákontrázott.

– Az már igaz!

Próbálták ugyan követő géppel a csónakokat eltalálni, de a virradat nehezítette a célzást, az öböl vize még homályba burkolózott. Csupán egy-két jelzőfáklya mutatta a csónakflotta közeledését. A kőgolyók rendre célt tévesztve, hangos csobbanással potyogtak a vízbe. A gépkezelők mérgelődtek.

– Nyugalom, hamarosan kivilágosodik! – intett türelemre mindenkit a *gokenin*.

Sok csónak már partra siklott, kiugráltak belőle a harcosok, és sűrű feketéllő tömegben gyülekeztek a fal tövében. Ők is várták, hogy világosodjon kissé. Tehát, az ördögök karnyújtásnyira voltak, hiszen a fal nem volt magas, mindössze két ember magasságú (3 méter), a védők nyilaztak és dárdát vetettek rájuk, de csak annyit ért az, mintha az ember tűt döfködne egy hatalmas hangyasereg közé.

– Ne fáraszd magad, Hirokaó – dűnnyögte oda pártfogoltjának Takezaki Szuenaga. – A kardod markolatán pihentesd inkább a kezed.

Az ifjú szót fogadott, íját átnyújtotta Takuminak. Vett egy mély lélegzetet, a külvilág zajait kirekesztette, és erősen a közelgő kézitusára kezdett összpontosítani. Egy pillanatra éjjeli képzelgése, Mizuki jutott az eszébe, de aztán ezt is sikerült elhessenenie.

– Készüljetek!!

A falon végig-hosszig ezt a parancsszót adták egymás szájába. Legalább húszezer védő várta pattanásig feszülő idegekkel az ellenség támadását. Hirokaó arcára illesztette a vörös állarcot, amely azt jelentette, hogy innentől nem azonos az érző szívű önmagával, hanem egy *musa* lett a sok közül. És egyszerre megelevenedett a hangyaboly, vezényszavak harsantak, kürtök rivalltak, összefüggő vad lármával indultak támadásba. Hihetetlen gyorsasággal támasztották a magukkal hozott létrákat a falhoz, és sebesen kezdtek fölkapaszkodni rá. Hirokaó arra eszmélt, hogy a mellvéd részében megjelent egy fiatal mongol arc, amely arc csöppet sem volt ördögi, de még félelmetes sem, és már föl is magasodott előtte, kardját emelve.

– Jejj!! – vijjogta és lecsapott.

Mindez olyan különös, valóságértlen módon történt. Hirokaó föl sem fogta, hogy ellenséggel találkozott, annyira emberi és megnyerő volt számára ez a mongol ifjú, hogy inkább üdvözölni szeretne volna, mint ártani neki. Egyébiránt a japán felfogás része, hogy az idegeneket – mivel ők szigetországban élnek –, megbecsüléssel, bizalommal fogadják, és elfogadhatatlan érzés, hogy azonnal meg kell gyilkolni. Míg ez tisztázódott benne, és visszatért

lelkijére, már nevét ki is lehetett volna húzni az élők sorából. Szerencsére Naganori oldalról megbillentette, ezzel Hirokaó elkerülte az ellenség halálos vágását, helyette a mongol csinos fej vált el a testétől.

– Ne, bambulj el, Josimora! – kiáltott nagyot Naganori.

Hirokaó számára csak ebben a pillanatban kezdődött el a harc. Azonmód magához tért és a következő lepényképű kínait már ő vágta le, s mielőtt még a falon belülrre zuhant volna, lábbal megtaszította, hogy kívülre essen.

– Ez az, Hirokaó! – bődült el harsány hangján a *gokenin*.

Ez erőt adott. Mihez is kezdene a tejfelesszájú szamuráj az első csatájában, ha nem lennének mellette harcedzett veteránok. Az első vágást Naganori mutatta meg neki, az első dicséret Takezaki Szuenaga szájából jött. Most már pontosan tudta, mit kell tennie ahhoz, hogy ne őt érje a halál, hanem ő ossza másoknak. Kérdés vilant át az agyán: vajon Kenzo hogyan gyűrte le megszeppenését? Oldalra pillantott, ennyi éppen elég volt, hogy fölmérje, ki hol áll, vagy éppen vagdalkozik. Kenzo a baloldalán forgatta a kardot, Naganori jobbról kaszabolt, szorosan Hirokaó mögött pedig Takumi toporgott. A *gokenin* már nem volt a közelben, máshol is elkélt a buzdítás.

Hirokaó rájött, hogy kissé hátrább kell állni a mellvédhez, meg kell várni, amíg a támadók belépnek a résen, és akkor lecsapni. Ellenkezőleg könnyen a falba vághatja kardját, amely kicsorbulást, akár pengetörést is okozhat.

Igaz, így a tetemek a falon maradnak, némi akadályt jelentve a védők számára, de legalább annyi az előnye is. Hiszen a felkapaszkodók legelőbb meglepődtek azon, mennyi társuk esett már el, aztán rájuk is kell lépniük, amely egyesekben viszolygást kelthet. Hirokaó most már halált megvető bátorsággal, a *musin* tudatállapot teljes birtokában állt a fal közepén, várva az elkerülhetetlent. Magát is meglepte ezzel, hogy félelem nélkül belevigyorog a halál képébe, és jöhet valamennyi ördög, lehetnek oly félelmetesek, mint az éj szörnyetegei, vakmerően a szemükbe néz.

Egy szusszanásnyi ideig nem akadt ellenfele, Kenzo küzdelmét figyelte. A tömör emberke olyan ruganyosan mozgott, mint egy majom. Épp egy koreai harcos ugrott a falra, rontott neki egy háromhegyű lándzsaszerű fegyverrel. Kenzo egy oldalirányú, pontosan bemért vágással mindkét karját lemetszette, amelyek lándzsástól együtt lehullottak, mialatt gazdájuk hatalmasra tátotta száját a csodálkozástól. Kenzo a vágást követően tovább fordult, hátát mutatta a kezeden koreainak, aki hátulról rádőlt, mintha csonka végtagjaival még birkózásra hajlandó lenne. Kételyeket eloszlatva a kis vitéz maga felé fordította kardját, s a saját hóna alatt visszaszúrta. A sebzett harcos arcán valami üdvözült öröm jelent meg, mintha megköszönné, hogy kegyelemdöfésben részesült, nem kell tovább megcsúfított testével élni, és lecsúszott Kenzo hátáról.

Hirokaó alig tudott félrehajolni egy furcsa hajító-bárd elől. A ravasz ördög, amint föllendítette magát, mindjárt

megcélózta a legelső japánt. Akár el is találhatta volna az ifjú szamurájt, ha az kitűnő reflexszel el nem hajol. Mindegy, ha nem így, akkor amúgy, a kínai katona széles, egyenes karddal rontott Hirokaónak. Benne volt a tudat ereje: mi olyan tengersokan vagyunk, hogy nem állhat el-lent nekünk senki. Föl sem merült benne, hogy semmi es-élye a kisterpeszben várakozó, kardját két kézzel markoló vörös-bőrmaszkos japánnal szemben. És valóban. A kínai fejre mérte az ütést, Hirokaó kivédte, és derékmagasság-ban visszavágott. A magabiztos katona meghökölt, szegecselt nemez mellénye a hasánál elvált, a résen kitüremkedtek belei. Hirokaó gyors mozdulattal elmet-szette a nyaki ütőerét, amelyből lüktetve lövellt ki a vér, be-szennyezve holtan fekvő társainak közönyös ábrázatát, hogy aztán maga is közéjük dőljön élettelenül.

A szánalommal még mindig nem sikerült teljesen meg-birkóznia. Ezt a csupasz, szőrtelen arcú kínai fiatalembert is megsajnálta: miért kellett meghalnia? Azzal nyugtatta magát, hogy ők támadtak Nipponra, tehát ők cselekszenek helytelenül, nem pedig a védők. Ha idetolták a képüket, akkor vállalniuk kell, hogy ellenállásban lesz részük, amely bizony az életükbe is kerülhet.

Viszont a következő katona nem ébresztett benne sem-miféle rokonszenvet. Ellenség volt a javából, rút, visszata-szító pofa. Ragyás képéből gonosz, vérben forgó szem vil-logott ki, bajuszának két ága olyan távolra esett egymástól, mintha azokat tréfából csak hevenyészve fölra-gasztották volna. Nem lehetett megállapítani, milyen nemzetiségű, hiszen orra kerek volt és kiugró, ujjatlan,

nyitott bekecse alatt föltárulkozó csupasz felsőteste pedig merő szőr. Ahogy eléje vágódott, Hirokaót orron csapta fertelmes disznószága. Ez az, ezt szívesen aprítja miszlikbe!

Hanem a disznópofa gyakorlott gyilkos volt, hatalmas, széles pengéjű handsárjával cseles vágást mért a szamurájra. Hirokaó később sem tudta megmagyarázni, hogyan történt, de kiperdült kezéből a „tácsi”. A Josimorák legendás kardja nemes zörrenéssel esett a kövekre, ifjú gazdája hirtelen riadalmára. A szőrös támadó hátborzongató üvöltést hallatott – mögötte két mongol is megjelent villogó szablyát lengetve –, és halálos csapásra emelte széles szablyáját. Hirokaó ösztönösen cselekedett, ahogyan számtalanszor elgyakorolták Naganorival. Villámgyorsan leguggolt, balkézzelel kirántotta a *tantot*, és a nagy vehemenciával rohamozó embert megelőzve előre szökkent, s a rövidkarddal a gyomorszájába döfött. A sebzett harcos a levegőbe kaszált, aztán tehetetlenül rázuhant Hirokaó vállára, ki csak annyit tett, hogy rugóként talpra szökött, így a hatalmas test átbucskázott rajta. Fejére zuhant a kövezeten, s ha még nem halt volna meg egészen, ettől bizonyára nyakát szegte.

De nyomban támadott a két mongol is, lélegzetvételnyi időt sem hagyva Hirokaónak. Szerencsére az egyik kénytelen volt jobb felé rántani a szablyáját, mert Kenzo észlelte barátja szorult helyzetét, és nyomban szelte a levegőt pengéje, melyet az ellenséges acél csak ügyelbajjal tudott háritani. Hirokaó arra a helyre pillantott, ahová kardja esett, de nem látta ott. Mielőtt azonban ez

megzavarhatta volna, valaki a kezébe adta. Takumi. Arra sem volt ideje, hogy köszönetet mondjon, magát a hálaérzést is félre kellett tolnia, hiszen itt a legapróbb megingás is az életébe kerülhetett. Hirokaó oldalra szökkent, és teljes erőből a mongol felé kaszált. Ennek a csapásnak nem volt akadály, az ellenfél még csak fogni sem bírta, feje lerepült a nyakáról. Ezalatt Kenzo is a *szakuradzsim*a mélységes fenekére küldte ellenfelét.

Dél felé járt az idő. A fal teljes hosszában ilyen és ehhez hasonló heves kézítása folyt. A támadók jöttek megállíthatatlanul, mint a hangyák, de eddig még nem sikerült tartósan megvetniük sehol a lábukat. Ha egyes helyeken időnként kialakult némi ellenséges túlsúly, a futárok nyomban odariasztottak egy osztag szamurájt, melynek eredményeképp ismét visszaállt a védőfölény. A fal teteje már mindenhol tele volt hullával, és a kiontott vértől csúsztak a kövek. Ez mind a támadókat akadályozta inkább, lelkesedésüket ugyancsak lelohasztva.

Hódzsó Tokimune a fal csendes oldala mentén fel-alá száguldozott pompás harci ménjén, és buzdított szünet nélkül.

– Velünk vannak az istenek! Mindent bele, *busik!* Ne csüggedjete! Ők már fáradnak! Fogytán az erejük! Még egy kicsit tartsatok ki! Hamarosan vége, majd meglátjátok!

A délután derekán valóban megcsappant a támadók kedve és lendülete. S nemcsak, hogy megcsappant, de hirtelen, mintha elvágták volna, befejezték a támadást. A sípok és tülkök visszavonulót fújtak, Naganori és társai végre leeresztethették a kardjukat. Takumi csobolyót

nyomott Hirokaó kezébe. Ez a legjobb, ami most vele történhetett, mohón és hosszan ivott, majd sisakját lekapva a maradék vizet a fejére locsolta. Körülötte mások is így cselekedtek, hasonlóképp üdítve föl magukat. A mámoros jókedvet immár Takezaki Szuenaga sem akarta gátolni, ellenkezőleg.

– Ezt már nevezhetjük győzelemnek! – kiáltotta teli tüdőből.

– Hurrá!! Hurrá!! Győztünk!! – szaladt végig a falon, s a szólamot szájról szájra adták a harcosok. Hurrá!! Menekülnek!! Nézzétek!!

A menekülésből annyi volt igaz, hogy a kedvesezett támadók beugráltak az épen maradt *szampanokba*, és sebesen visszaveztek a lőtávolon kívül veszteglő flottához. A hajók a vereség dacára a helyükön maradtak, hiszen azért jöttek, hogy elfoglalják Kjúszút, dolguk végezetlenül haza nem mehetnek, Kubilaj szigorú parancsa ez, semmi kétség, hogy újabb haditervet eszelnek ki. Kérdés: már ma este támadnak, vagy csak holnap?

Tokimune általános parancsa értelmében a falakon felgyülemlt ellenséges katonák tetemeit alá kell vetni. Lássák csak a támadók, mennyit vesztek, és akár el is vihetik élettelen bajtársaikat, ha akarják. Ezt a feladatot azonban már az *asigaruk* meg segédcsapatok végezték el. A samurájok pihenőbe vonultak, ahol megkapták bőséges élelemadagjukat, egy-egy bögre szakéval. Naganori orra amint megérezte a rizspárlat szagát, könnyörögve kérte társait, adják neki a maguk részét. Sem Kenzo, sem Hirokaó nem rajongott az italért, könnyedén

lemondtak róla. Az ételhez csak vizet ittak bőségesen, amelyet Takumi hordott nekik lankadatlan.

Naganori a három bögre szakétól virágos jókedvre derült. Ez annyit jelentett, hogy elnyúlt szarvasbőrén, nagyokat kurjantott, tenyerével időnként rászózott tulajdon combjára, s bele-belefogott valamilyen énekbe. Többnyire katonanótába. Aztán idővel, mintha kifogyott volna a dalokból, már csak halkán, vontatottan, a szavakat keresgélve énekelgetett.

Viharban egy szép lány.
Hajába kapott a szél.
Vár valakire talán?
Vajon, mit is remél.

Viharban egy szép lány.
Át is fázott már.
Meg se kérdezd, *musa*.
Bizony, énram vár.

Kenzo viharos erővel felkacagott. Naganori fölvolta szemöldökét, képére derűs csodálkozás ült ki.

- Ennyire tetszett?
- Hol tanultad ezt? – kérdezte tőle Takumi.
- Sehol. Magam költöttem.

Erre Kenzo még hangosabban kezdett röhögni, amely aztán átragadt Hirokaóra. A közelben pihengető harcosok feljüket fordították fejüket, s próbálták megfejteni, mitől ez

a nagy derűtség, hiszen ők nem hallották Naganori egyszeri és megismételhetetlen költeményét.

– Nem is tudtuk, hogy poéta vagy – jegyezte meg Kenzo még mindig vihogva.

– Eddig én sem. Most kezdtem el. De, ha ennyire tetszett, komolyabban veszem.

Nevettek. Hirokaó egyszerre elámult magán. Jószerével egész nap vérben gázolt, megölt számos ellenséget, és most itt vidul önfeledten társaival a halál torkában. A háború és a béke törvényei egészen más töről sarjadnak.

* * *

Mizuki igyekezett titkolni boldogtalanságát, Rizu mégis észrevett rajta valamit. Délután kérdőre is vonta.

– Nincs valami bajod, lányom?

– Nincs, asszonyom. Csak félek, mint Kjúsú minden lakója.

A nő elfogadta a választ, hiszen maga is, ahogyan Dadzaifu valamennyi polgára, rettegve várta nyugatról a híreket. Viszonylag hamar értesültek a legújabb fejleményekről, hiszen naponta négy alkalommal is küldött Tokimune lovas hírvivőt, hogy tájékoztassa a település lakóit a harc állásáról. Tegnap győzelemről szólt a hír, ma ádáz küzdelemről számoltak be a küldöncök.

– Mindegy, Mizuki, az élet nem állhat meg, nekünk, nőknek azt kell tennünk, ami egyébként is feladatunk. Szellőztessük ki a ruhákat.

Ettől tartott a lány. Rizu vallási áhítattal szedegeti elő ládáiból a ruhákat, hozzávetőleg tíz naponként, hogy megvizsgálja, nem költözött-e beléjük a moly. A tüzetes szemrevételezés után ki kellett vinni a szabadba, meglengetni, újrahajtogatni.

– Mindet, asszonyom?

– Mindet.

Az még hagyján, hogy Rizu régi gönceit, a *haneriket*, *ju-makikat* kezelésbe vették, de a legújabb kimonókat is, amelyek selyemből készültek és pár napja még semmi bajuk nem volt, ugyancsak elő kellett szedni. Különösen két drága kimonó váltott ki ellenérzéseket Mizukiból, amelyeket Takezaki Szuenaga ajándékba küldött neki. Azok tapintásától viszolygást érzett, lelke meghasonlásban senyvedett, és minden önuralmára szükség volt, hogy ebből Rizu mit sem vegyen észre.

– Ugye, milyen nemes, milyen kellemes? – simogatta a mályvaszín kelmét.

– Ó, hogyne... – nyelt nagyot a lány. – Biztosan nagyon értékes.

– Igen. Ebből látod, milyen nagyra tart téged a *gokenin*.

Hányszor kellett már ezt hallania Mizukinak. Kezdte azt hinni, hogy Rizu azért szedeti elő vele a kimonókat, hogy a maga kényére simogathassa, és emlékeztesse a lányt Takezaki Szuenagára.

– Ki tudja, mit hoz a holnap...

Rizu félreértette.

– Imádkozunk érte, és meglásd, sértetlenül, győztesen visszatér.

Imádkozni éppen imádkozott Mizuki eleget, csakhogy nem a *gokenin*ért, hanem egy Josimora Hirokaó nevű ifjú szamurájért. Az ő egyetlen szerelméért, aki valójában Urasima Taró, a csodálatos mesehős, akinek senki nem léphet a nyomába.

Miután kiszellőztették, ismét összehajtogatták, majd visszahelyezték a ruhákat a lakkozott bambuszládákba. Rizu szerfölött elégedett volt, hogy ma is tettek valami hasznosat, ha már a férfinép színe-java a Hakata-öbölnél hullatja véréit. Rendkívüli asszonyosság, történhet bármi a világban, az ő hétköznapijai tervszerűek, felfogása a dolgok felől megingathatatlan, és valamennyi megállapodást hűen betart. Semmi kétsége sincs afelől, hogy egy napon Takezaki Szuenaga megjelenik, és tulajdonába veszi Mizukit. És az a nap az ő sikere is, hiszen ő készítette fel a lányt a gésa életre, hite szerint tökéletesen. Mizuki különleges, gazdag lelkű, érzéki teremtség, járása kecses, hibátlanul elsajátította a letérdelés és felállás hagyományos mozdulatsorát, viselkedése illedelmes, éppen egy *gokenin*hez méltó. Sejtelve sem volt arról, hogy védené szíve valaki másért, egy hozzáillő fiatalemberért dobog.

Túl nagy volt a csend, hogy az ember elhiggye a háború tényét. Túl messze volt a halál, hogy elképzeljék, mennyire közel, mindössze negyven mérfölddel arrább pillanatonként százak halnak szörnyű halált. Túl nagy volt a nyugalom, hogy átérezzék, mekkora zűrzavart idézhet elő a hatalomvágy. És túl finom volt ahhoz a lelkük, hogy az öldöklésről beszéljenek.

Zörgettek az ajtón, Mizuki ment megnézni, ki az. Elhúzta a *fuszumát*, egy töpörödött, aszott testű nőt látott, aki mélyen meghajolt előtte.

– *Szumimaszen*, szép hölgy, ez Rizu gésa hajléka?

– *Konnicsiva*. Igen, ez.

A jelentéktelen asszony föltekintett, gyermekméretű, ráncoktól szabdalt arca mindjárt ismerős lett a lány számára.

– Azt mondták, itt találom Mizuki-szant, én ővele szeretnék beszélni.

– Csukusi! – ismerte fel a lány.

A nő nevének hallatán félénken lesett föl. Olyan harmadrangúnak látszott az üde, sudár lány mellett, mintha ők ketten nem is ugyanahhoz a káprázatos emberi fajhoz tartoznának.

– A szemed... – dadogta tétován. – Te lennél, Mizuki?

A lány leguggolt hozzá, megölelte.

– Ó, kedves Csukusi, honnan kerültél most hirtelen ide? Kerülj beljebb, beszélj, milyen sorod van, hogy van a gazdád, Harunobu? –és már kézen is fogta a meghatott nőt, és vonta maga után befelé. – Asszonyom, nézze ki látogatott meg bennünket, a derék Csukusi, aki mindig kedves volt hozzám az adószedő barátságatlan házában.

Rizu kíváncsian méregette a töpörödött jövevényt, aki még nála is jóval kisebb volt.

– Á, *hadzsimesasite*, foglalj nálunk helyet, kedves! Hallottam rólad, Mizuki gyakran emlegeti, milyen jó voltál hozzá.

Csukusi zavartan hajlongott a híresség előtt, aztán leült a szőnyegre, ahogyan a másik két nő is, a meghatottság könnyeit törölgetve szeméből.

– Jó voltam? – kérdezett vissza gyámoltalanul.

– Igen – bólintott nagyot a lány. – Abban a házban csak megaláztatásban volt részem, egyedül te viselkedtél emberi módon velem.

– Én... nem így emlékszem – szipogta büntudattal. – Sokkal jobb is lehettem volna hozzád... csak...

– Tudom én, hogy mi a te bajod, Csukusi-*szan* – fogta tréfára Rizu, és Mizukihoz fordult. – Tölts egy kis lélekvidítót vendégünknek, lányom.

Az ifjú hölgy készséggel teljesítette a kérést, cseréptálcába szakét töltött, és a vendég elé tette. Csukusi, bár szabadkozó mozdulatokat tett, szó nélkül kiitta az italt. Mizukinak egyszerre emlékezetébe idéződött a szolgálónő falánksága. Ami étel-ital csak maradt az adószedő család lakomája után, azt ez a kis satnya teremtés mind bekebelezte.

– *Dómo* – hajolt meg ültében Csukusi.

Mizuki arra gondolt, hogy valami étellel is meg kellene őt kínálni. Szemével a konyha irányába intett, Rizu kitálalta a gondolatát, bólintott. A lány perdült, egy tálca hideg rizses-tallért helyezett az asztalra.

– *Dózo*, egy szem sem maradjon belőle – szólt huncutul.

Csukusi emlékezett, ráncos képén félmosoly jelent meg.

– *Dómo*.

Hirtelen, mint a gyanakvó kutya, elvett egy tallért, bekapta, és sebesen, akár a nyulak, elropogtatta. Így tett valamennyivel, kisvártatva üres volt a tálca. A ház asszonyának és Mizukinak annyira tetszett a jelenet, hogy szívük szerint hangosan hahotáztak volna. Ekkora tiszteletlenségre azonban nem ragadtatták magukat, inkább magukban mulattak, a derű könnyeivel szemükben.

– Mit is csinálok én – csapta össze riadtan a kezét Csukusi. – Fontos mondanivalóval jöttem, s eddig csak ittam és ettem.

– Jól van az – derült magában Rizu, és mit meg nem adott volna most azért, hogy kedvére kikacagja magát. – Ettél is, ittál is, beszélhetsz.

És most a híresség sajátkezűleg fogta meg a szakés palackot, s töltött a vendégnek.

– *Dózo.*

– *Dómo.*

Csukusi az ital felhajtása után egy rövid ideig még csócsálgatta nyeszlett ajkát, aztán az asztal lapjára szegezve tekintetét beszélni kezdett.

– Sokszor vagyunk úgy emberekkel, hogy gyűlöljük meg irigyeljük is, de szívünk szerint szeretni akarnánk, ha rászolgálna. Azt mondom én, ne gyűlöljünk, ne irigyeljünk soha senkit, mert ami ma igaz, az holnap nem biztos, hogy igaz lesz. Ne gyűlöld te, Mizuki, Harunobu adószedőt, ne is irigyeld háza, s vagyona miatt, mert ő sem kerülte el balsorsát. Eltemette asszonyát és két szép fiát...

– Hogyan? – döbönt meg a lány.

– Úgy bizony, az égiek se nézik mindig azt, ki gazdag, ki szegény, némelykor egyformán mérik a büntetést, a jutalmat. Vásárra ment a szerencsétlen asszony két nagy fiával, és már éppen hazafelé tartottak, amikor útonállók támadták rájuk, legyilkolták őket, elvették értékeiket. Ott maradt Harunobu a három kisebb gyermekével, én embert még így nem hallottam sírni, azt hittem, megszakad érte a szívem. Siralomház lett az a hajlék, sokáig én se találtam ott a helyemet, de nem hagyhattam cserben őt, hiszen én lettem a legfőbb támasza – s hogy erre emlékezett, szikkadt arcán lepergett egy könnycsepp. – Kíváncsi vagy, ugye, Mizuki, miért kutattalak föl, miért zavartam meg kényelmes, szép életedet? Hát megmondom én neked, hiszen azért jöttem... A minap Harunobu odajött hozzám, a nyitott tűzhelyhez, leült, hosszan sóhajtozott, aztán elkezdte. „Tudod, Csukusi, ha az embert ilyen nagy tragédia éri, mint amilyen engem ért, sok múltbéli cselekedetét is újból átgondolja, átértékeli. Csak feleségem és két fiam halálával jöttem rá, milyen sok rosszat tettem én emberekkel, milyen sok fájdalmat okoztam másoknak. Mindig úgy emlegettek, mint nyúzót, aki elől nehezen tudtak bármit is elrejteni. Érzésem volt ahhoz, hogy megtaláljam a be nem vallott terményt, hiszen hű akartam lenni uramhoz, és minden tehetséggel azon voltam, hogy őt meg ne rövidítsék. Nem érdekelt, hogyan neveznek, hogy a szegények gyűlölettel néztek rám, mert gonoszság és gőg lakozott a szívemben. Most viszont fáj a tudat, hogy továbbra is nyúzó vagyok, és rosszul esik minden vádló, szemrehányó pillantás. Igyekszem ezután jobb lenni az

emberekhez, igyekszem elnézni nekik aprócska hamisságaikat, hiszen semmi mást nem akarnak ők, csak kicsit könnyebben élni. Remélem, tudok valamicskét enyhíteni helyzetükön, és javítani rossz híreimen. Hanem van ennél egy fájóbb emlékem, amelyet már sehogy sem tudok elfelejteni. Volt egy öregember, Macu apó, aki rám bízta az unokáját, Mizukit, emlékszel-e rá, Csukusi, én azzal a kislánnyal nagyon galádul bántam, és megszegtem ígéretemet is.” Ezeket mondta nekem Harunobu, és én nem szóltam rá semmit, mert tudtam, hogy van még mondanivalója. Igazam is lett, rövidesen tovább sopánkodott. „Szegény kis árva, még azt sem tudja, kik voltak a szülei, mert a nagyapja nem akarta idejekorán a lelkét megbolygatni. Nekem elmondta, és rám bízta a kislányt, de én olyan kapzsi voltam, hogy semmi más nem érdekelt, csak a pénz, az első pillanattól el akartam adni a gyermeket.”

Mizukinak egyre hevesebben vert a szíve.

– Ezt már azóta magam is tudom. Megszegte nagyapának tett ígéretét, és ahelyett, hogy lányának tekintett volna, mindjárt azon mesterkedett, hogy túladjon rajtam. No, és elmesélte, kik voltak a szüleim?

– El. – bólintott Csukusi. – Úgy akarom mondani pontosan, ahogy Harunobu mondta. „Húsz évvel ezelőtt járt a környéket egy külföldi buddhista szerzetes. Furcsa ember volt, mert ezek a hittérítő szerzetesek mind kínaiak, de ez nem is Kínából jött, hanem Csolából (Indiából). Magas, kerek szemű, barna bőrű ember, jámbor természetű, alázatosan járt-kelt a parasztok között, tapintatosan

recitálta Buddha tanítását. Az emberek hittek is neki, meg nem is, ahogy ez már lenni szokott, de megtúrték maguk között. Kiváltképp azért, mert nem csak a maga igazát fújta, hanem érdeklődött a helybeliek sintó vallása felől is. Legtöbbet Macu apóval folytatott eszmecsere, mert neki volt a legtöbb esze a földművesek között. A hosszú, éjszakába nyúló beszélgetések alatt a szerzetes kezdett összemelegedni Macu apó lányával, amelynek bizony következményei lettek. A jámbor indiai ledobta *samue* gúnyját, feleségül vette a lányt, és elkezdte élni a Kjúszú paraszti életét. Dolgos ember volt, nem járt vele rosszul sem az apa, sem a lánya. Egy évre rá a furcsa párnak kislánya született, akinek – miután megtanult járni –, a Mizuki nevet adták.”

Rizu felkiáltott.

– Még ilyen hallatlan történetet! Mondtam én már ennek a lánynak, hogy másképpen néz ki, mint mi. No de tovább, tovább...

– „Nem sokáig élvezhették az életet, egy napon megmagyarázhatatlan dolog történt. Macu sarlót köszörintetni volt át a szomszédban, s amikor megtért, csak a kicsit találta otthon. Ezt szerfölött furcsállotta, hiszen ilyesmit a lánya még sosem tett: bejelentés nélkül elmenni valahová, ráadásul Mizuki nélkül. Mindjárt nyugtalankodni kezdett, s a rossz érzés nőttön nőtt benne: elképzelése sem volt, mi történhetett. Ölbe fogta a kislányt és körbeszaladt vele a földművesek között. Rá is esteledett, de senki nem tudott neki semmilyen felvilágosítással szolgálni. Nem találkozott velük senki, nem is látták őket. Macu hazaloholt, abban

reménykedve, hogy időközben előkerültek, de csalódnia kellett. Es többé nem látta se leányát, se vejét, és soha senki nem lelt nyomukra. Ez olyan rejtély, amilyen ritkán fordul elő a széles ég alatt.”

Csukusi lehunyta a szemét, ajka remegett. Mizuki bémultan ült, használhatatlan elméje még kérdésfeltevésre sem volt képes.

– Ezt mesélte hát el Harunobu? – kérdezte halkán Rizu.

– Ezt.

– Vajon miért?

– Hogy könnyítsen a lelkén...

– De valami elképzelése csak van, hogy hová tűnt el az ifjú pár.

Csukusi vonakodva folytatta, a történet hátralévő részét már közel sem jegyezte meg olyan pontosan.

– Azt mondta, Harunobu, hogy talán a tanaival szabadította magára a bajt. Valamelyik *rijósú* megneszelhette, hogy a környéken indiai hittérítő telepedett le, és úgy gondolhatta, meg kell tőle szabadulni. Ki tudja, milyen károkat okozhat fecsegése a parasztok fejében.

– De hát jámbor ember volt – vetette ellene Rizu.

– Nem tudom – rázta Csukusi a fejét. – Én azt mondom, amit Harunobu mondott. Valakinek a begyében lehetett a hittérítő, valahogy lépre csalta, végzett vele meg feleségével is, aztán... Miket beszélek?! Harunobu ennél egy szóval sem mondott többet! – A szolgálónő ekkor egy parányi bőrrerszényt tette az asztalra. – Elküldte a vételáradat. Egy *kan*, száz *mon*.

Mire emlékezett később Mizuki ebből a napból? Csukusira innentől már alig-alig. Hármásban mentek el otthonról, a szolgálónőt valameddig elkísérték, aztán elváltak, a lány és Rizu a piactéren kötöttek ki. Ott már rengeteg ember tolongott, várták a következő futárt a Hakata öböl felől. Lassan besötétedett, lampionok százai gyulladtak, az emberek le-föl sétálva mormolták imáikat, Mizukit a hangok felbolydult darázs-fészekre emlékeztették. Aztán berobogott a lovas.

– Örvendjete Dadzaifu lakói. Hős harcosaink visszaverték az ördögök támadását!! Ellenség lába nem tapossa földünket!!

Örömujjongásba tört ki a sokezes tömeg. A sétálás élénk kavargásra váltott, az imádkozás helyett egy jelmondatot kezdtek egyszerre kiáltozni.

– Fuku va ucsi, oni va szoto! (Jószerecse befelé, ördögök kifelé!) Az emberek öklüket a mellükhöz nyomogatva egyre átlényegültebben kiabálták.

– Fuku va ucsi, oni va szoto!

* * *

A Jüan-hadsereg valamennyi támadásából, mondhatni kudarcából okult. Többé nem közeledtek olyan módon, formában, ahogyan az első két napon. Hirokaó a falon állt barátaival és igyekezett kitalálni, hogy az ellenség most miben törí a fejét. Úgy nézett ki, ma ismét kieszeltek valamit, csak arra kellett rájönni, hogy mit. A leghatalmasabb dzsunkákat indították el, de nem vonalban,

hanem több kisebb különálló egységben. A part teljes hosszúságát nem lehetett belátni, de amennyire ki tudták venni, a flotta általánosan ezt a taktikát eszelte ki. Egy hajóraj, széles hézag, még egy hajóraj, ismét üresen hagyott szakasz, és így tovább.

– Mi lehet a szándékuk? – gondolkodott hangosan Naganori.

Kenzonak egy ötlet pattant ki a fejéből.

– Egyes pontokra akarnak összpontosítani, hogy átütőbb legyen a támadás.

Takezaki Szuenaga hallotta a szavakat, maga is ki-mondta gondolatát.

– Úgy néz ki, de mégse hinném, hogy ennyire egyszerű lenne a magyarázat.

Feljük hat gyékényvitorlás, széles törzsű dzsunka közeledett, de nem pontosan vonalba, hanem eltértek kissé jobb felé. Hirokaó észrevette, hogy mindegyik hajó orrészén valami felépítmény magasodik.

– Áhá! – dörmögte a *gokenin*. – Áhá, sejtem már, miben sántikálnak. Ezek csapóhidakkal vannak felszerelve, figyeljétek meg.

Valószínűnek látszott, hiszen a rajok azokat a helyeket irányozták be, ahol a fal a legközelebb volt a vízhez. S a dzsunkákat a kormányosok vakmerően fölfuttatták a partra – már ettől sem riadtak vissza, csak a lendület számított –, szinte beledöfött orrárbocuk a falba. A csapóhidak ebben a pillanatban nagy csikorgással és csattanással zuhantak a védők közé. Fölocsúdni se volt idejük, az ördögök már trappoltak is át veszett ordítással a pallókon.

– A tájfun szaggassa szét az irhátokat, kutyák! – bömbölte Takezaki Szuenaga.

A derék parancsnok leginkább azért dühöngött, hogy nem márthatta mindjárt beléjük a kardját, mert legalább ötvenlépésnyire voltak tőlük. Saját katonái akadályozták, akik feltorlódtak előtte, mert ők is a gócpont felé tülekedtek. De Takezaki Szuenaga nem hagyta annyiban, kiáltozással, taszigálással tört utat magának, és erőszakossága eredményeként végre ellenséggel találta magát szembe.

Hirokaó és barátai nem tudták követni, úgyhogy türelemmel vártak a sorukra. A tétlenség a lehető legrosszabb helyzet ütközetben. Hallani a fegyvercsörgést, az üvöltözést, miközben az embernek nincs módjában beleavatkozni, lélekölő tud lenni. Sok harcoson ilyenkor eluralkodik a félelem. Már-már Hirokaó is azon vette magát észre, hogy különös benyomásai támadnak, szinte képtelen az elmélyülésre, ehelyett Mizukira gondol. Megjelent előtte a lány különleges formájú szeme, fehér fogsora, és ehhez erős féltés párosult. Szerencsére nem tartott sokáig, egy kínai katona jelent meg előtte, aki kegyetlenül eltorzult arccal rontott rá. Csak a képét látta, a lándzsáját csak sejtette, de könnyedén kitért előle, és odasuhintott...

Elmúlt a majdnem félelem, szíve egyszerre megkeményedett. Éppen jókor, mert olyan sok ellenséges harcos özönlött át a csapóhidakon, és olyan dühvel, hogy egyhelyben maradni sem tudtak előttük. A *gokenint* is hátrább vetette a túlerő, most ott forgatta ő is a kardját,

ahol Hirokaó, Kenzo és Naganori. De nem csak ők, hanem más szamurájok és *asigaruk* is halált megvető bátorsággal küzdöttek, élükön Takumival, aki remekül bánt *naginatájával*. Hirokaón egy pillanatra átfutott, hogy a küzdelem végén majd megfeddi barátját, figyelmébe ajánlva: ő elsősorban *zusza*, nem pedig harcos. De a küzdelem vége megjósolhatatlan, a halál e pillanatban sokkalta valószínűbbnek tűnt.

– Tartsunk... ki!! – ordította rekedt hangon Takezaki Szuenaga.

De hiába, maga is hátrálni kényszerült, a hajók gyomra ellenállhatatlanul okádta ki magából az ellenség árját. Egymást tolva, taszigálva sokasodtak fel a falon, és szorították ki a védőket. Az élen harcoló kínai katonák egyikét-másikat a tülekedők szinte a japán fegyverek elé lökték, akiket le is vágta annak rendje és módja szerint, mint ahogy lenyesi az éles fejsze a bambusszárat, de egy helyett kettő, kettő helyett négy lépett tüstént a nyomukba.

Mintha Kenzo sebet kapott volna. Hirokaó csak látni vélte, hogy apró termetű szamuráj barátja megtántorodik, leengedi a kardját és hátrább farol.

– Takumi! – kiáltott két vágás között – Vidd a táborba Kentot!

Tovább nem törődhetett velük, mert hirtelen két kínai is rárontott. Elég volt egy rossz lépés, jobb lába a vértől sikamlós falon megcsúszott, vágását elvétette, ellenfele ekkor hirtelen nekihúzódkodott, akadálytalanul mérhetett végzetes vágást Hirokaó nyakára. Az ifjú később sokat eltűnődött ezen az eseten, és mindig isteni csodát vélt

benne. Hiszen amikor már biztosan tudta, hogy az ellenség kardját semmivel nem védheti ki, szinte meglassult az idő, meglassultak a gondolatok, és ő teljesen védtelennek és kiszolgáltatottnak tudta magát, akin már senki sem segíthet. És a hangok is elcsendesedtek, az éles penge szelte a levegőt, és fölfogta, hogy hamarosan következik egy hirtelen fájdalom és az időtlen sötétség. És ebben a tört pillanatban valahonnét egy *asigaru* feje került az ívbe, és a kínai kardja annak a halántékán csattant. Mint mikor a hentes csontos húsba csapja a bárdját. A balszerencsés japán harcos azon nyomban elhanyatlott, kilehelte lelkét Hirokaó helyett. A helyzet nyomban változott, Hirokaó döfött, a kínai térdre rogyott, Naganori derékövénél fogva hátrább rántotta.

– Ne hősködj fölöslegesen!

A hatalmas nyomásnak képtelenek voltak ellenállni. Takezaki Szuenaga is fáradni látszott, lassan hátrálva csak néha-néha suhintott oda a feltartóztathatatlan ellenségnek. Hanem egyszerre csak harsány kiáltás hallatszott, pihent, erőből duzzadó szamurájok jelentek meg, fejlődtek föl mögéjük.

– Engedjete az ellenséghez! Jamana vagyok! Adjátok át a helyet, ti már megtettétek a magatokét!

Jamana *gokenin* a mellettük lévő falszakasz parancsnoka volt. Őket nem támadták, viszont látta, hogy Takezaki Szuenagának erősen meggyűlik a baja a folyamatosan ráözönlő ellenséggel, cselekvésre szánta magát. Élére állt egységének, kiadta a parancsot – Kiai!! –, elhagyták helyüket. Segítségük sokat jelentett Takezaki

Szuenaga alakulatának, jóllehet, mikor megérkeztek frissen, tette készen, a hat Dzsunka éppen kiürült, már valamennyi kínai a falakon téblábolt, lendületük megtört, és innentől csak idő kérdése volt, mikor vágják le őket a védők mind egy szálig.

Hirokaó átengedte helyét a pihent szamurájoknak, Naganorival együtt kivonták magukat a kézitusából. Lihegve vizsgálták meg egymást, mindkettő öltözéke merő egy vér volt, de minden tagjuk a helyén, seb sem éktelenkedett testükön.

– Szomjas vagyok – krákgotta Naganori.

Hirokaó körülnézett, és ekkor jutott eszébe, hogy Takumit elküldte.

– Mi lehet Kenzoval?

Naganori körülpillantott, meglátta a vizesdézst, amely eredetileg a tűzdárdák okozta tüzek oltására szolgált. Két harcos éppen nekifeküdt, és mint a szomjas lovak, szájjal szürcsöltek. Türelmetlenül ugyan, de kivárták sorukat, aztán Hirokaó és Naganori is ivott mohón. A harcban megszomjazott embernek esik legjobban a víz, ezt bizonygatni sem kell. A két szamuráj teleitta magát, mindjárt másképpen érezték magukat, már-már visszatértek a küzdelembe, de az új egységek között, a fal szélességét is figyelembe véve ez lehetetlennek látszott.

– Úgysem férünk oda – sajnálkozott Naganori.

Hirokaó Takezaki Szuenaga után nézdegélt: hol lehet a parancsnok? Meg is látta, a *gokenin* éppen leült egy tábori sámlira, hogy megigazítsa elszakadt csizmája csatját, de valami mást is észrevett. Az üresen hagyott falszakaszra

lecsapott az ellenség: a hajók ostromgépei hatalmas köveket zúdítottak rá, azon fölül szemkápráztató gyorsasággal koreai egységek szálltak partra és faltörő kosokkal estek a védőműnek.

– *Dózo, Takezaki-szan!* – kiáltotta teljes erőből Hirokaó, és mutatta. – Ott rohamoz az ellenség!

A *gokenin* a jelzett irányba tekintett, és nyomban átlátta a helyzetet.

– A ravasz ördögök! Ezt kitalálták! A falakra!

Fölugrott, de a lába megrogyott. Bizonyára nem csak a csizmája szakadt el, de sebet is kapott. Azonban már mások is észlelték a bajt, minden irányból rohantak a védők a gazdátlan falszakasz megvédésére. Naganori és Hirokaó is futásnak eredt, de előttük már sokan igyekeztek, maga Takezaki Szuenaga is ott loholt erősen sántikálva.

Minden kétséget kizáróan csel volt, tehát az ellenség előre kitervelten alakította így a támadását. Csak néhány helyre összpontosítottak, tudva azt, hogy a tétlen védők előbb-utóbb megunják a semmittevést, és elhagyják helyüket. És miután ez bekövetkezett, hihetetlen gyorsasággal lecsaptak az elárvult falszakaszokra. Hatalmas faltörőkkel rengették, csákányokkal bontották a tövénél.

– Ezeket se galamb tojta... – lihegte Naganori.

A támadók nem csak ördögi gyorsasággal törték, bontották a falat, de zsúfolásig megrakott *szampanokon* futottak százával partra, melyekből fegyveresek ugráltak ki, s özönlötték el a fal tövét. De végre ismét magukra találtak a védők, a foghíjat kitöltötték, japán harcostól nyüzsgött

most már Jamana fala is. Hajtódárdákat vetettek alá, nyílzáport zúdítottak az összetömörült ellenségre. De már késő volt. A falat az ártó kezek annyira meggyöngítették, hogy egyszerre csak megrogyott és legalább húszlépésnyi hosszban a védőkkel együtt leomlott. Igaz, hogy több tucat kínait, koreait maga alá temetett, de mit számított az a sokszoros túlerő ellen. Az omladékon aztán villámgyorsan fölkapaszkodtak, és ravasz módon nem az ép falrészeket, hanem a fal mögötti területet özönlötték el. A részükről teljességgel érthető taktika, hiszen nem a falat lerombolni, hanem Kjúsút elfoglalni jöttek. Hatalmas szerencse, hogy Takezaki Szuenaga, Hirokaó és Naganori a nagy tumultusban pár lépéssel lemaradtak, a fal szinte az orruk előtt omlott le, ők sértetlenül megúszták.

A csata szempontjából még ennél is nagyobb szerencse, hogy Hódzsó Tokimune éppen erre száguldott lovas szamurájaival. Így a betörő ellenségre azonnal le tudtak csapni. Úgy festett az egész fölülről nézve, mintha egy tarkabarka folyám áttörte volna a gátat, amely esetünkben a fal, és szétáradnak a mögötte elterülő síkon. De idővel lovasok ezrei karolták körül a dagadó, szélesülő áradatot, hogy meggátolják továbbterjedésüket. És valamicskét lassult is az ár, ámbár meg nem torpant.

– Utánam, Hirokaó! – bömbölte Takezaki Szuenaga, azzal hanyatt homlok lerobogott a legközelebbi épen maradt fagrádicson.

A parancs az a parancs, az ifjú utána vetette magát, őt pedig Naganori követte. Még éppen kicsúsztak az ellenség karmai közül, nagy ívben a táboruk felé kerülve. A

gokenin mindjárt lóra kapott – hívei nagyrészt már nyeregben várták –, megpörgette feje fölött a kardját.

– *Kiai!! Kiai!!*

Nagy dübörgéssel indultak a *sikken* megsegítésére, kisvártatva csak a lovak tompóra látszott, meg ahogy patkóik földdarabokat dobálnak maguk után. Gyalogos szamurájok és *asigaruk* vetették magukat utánuk, Naganori is velük tartott, Hirokaó elvesztette őt szem elől.

– Takumi, Kenzo! – kiáltozta a nagy robajban. Nem kapott választ. – Takumi, Kenzo!

– Itt vagyunk!

A hang irányába sietett, és egyszerre különös látvány tárult eléje. A földön szanaszét sebesült katonák hevertek: az egyik bekötött fejvel ült, a másik láb nélkül nyöszörgött, a harmadiknak, aki hanyatt feküdt, éppen lefogták a szemét. Hirtelen távolabbra került a zaj, a gyászos hangulatot fokozva, és Hirokaó megrettent: vajon hogyan talál rá barátaira? És már látta is Takumit, aki intett feléje, mellette kuporgott egy test mozdulatlanul, Kenzo teste. A halott nem kuporog, nyugtatta magát, és elszántan hozzájuk sietett.

– Mi történt?

Kenzo feléje fordította bágyadt arcát, és kissé megemelte kendőbe bugyolált bal karját. Volt azon a karon valami furcsa, mintha...

– Semmiség – mondta tettetett lekicsinyléssel –, csak mostantól nincs kézfejem. Mindegy, a kardot is a jobbal forgatom, a seggemet is azzal törölöm ki.

– Amateraszu legyen veled... – sajnálta meg Hirokaó, bár jól tudta, ez méltatlan egy igazi szamurájhoz. – Hogyan történt?

– Áh, mondja el Takumi...

– Olyan mély volt a vágás, hogy a felcser csuklóból levette a kézfejét – magyaráz csöndesen Takumi. – Összevarrta, tett rá gyömbért, bekötötte.

– Ma még pihenek, holnap harcolok tovább – mondta meggyőződéssel Kenzo. – De nektek most nem itt van a helyetek. Menjetek, nehogy épp ti hiányozzatok.

Hirokaó megörült ennek. Inkább verekedett, minthogy nézze itt két barátja gyászos képét.

– Igaz, Kenzo. Én megyek egyedül, ti addig óvjátok egymást!

– Dehogy – tiltakozott a sebesült –, én megvagyok itt egyedül, nektek nagyobb szükségetek lesz egymásra.

Hirokaó barátjára tekintett. Annak szeméből könnyörgést olvasott ki: hadd menjek veled! Csak rövid ideig habozott.

– Gyerünk!

Otthagyták Kenzot a táborban, a sebesültek között, a háború törvénye szerint a kisebb bajt a nagyobb miatt. Egy gyors irammal elérték a harcolók tömegét, ámbár sokáig nem értek az ellenséghez. Aztán hirtelen egy koreai raj termett előttük, mintha a földből pattantak volna elő.

– Ide, *musák!*

Hirokaó egyetlen pillanat alatt összpontosított, tagjaiban szétáradt az erő, és már forgott is kezében a „tácsi”. Olyan gyorsan lekasabolták az ördögöket, hogy még bele sem

melegedhetett. Szinte reszketni kezdett a harci vágtyól, de ellenség már sehol sem mutatta magát. Kőhajításnyira látta ugyan a csatázó japán lovasságot, viszont meg sem lehetett közelíteni őket.

– Reménytelen – szólta oda Takuminak.

Semmi okuk nem volt azonban a csüggedésre, mert a csata érezhetően kedvező fordulatot vett. Lépésről lépésre nyomultak előre, ami félreérthetetlenül bizonyította, olvad az ellenség. Igazolta ezt az a tény is, hogy rövidesen halottak borították a földet, többségében kínaiak, folyton rájuk léptek.

– Éljen Takezaki Szuenaga! – hallatszott innen is, onnan is.

Hirokaó ráhágott egy elhagyott, domború pajzsra, és még lábujjhegyre is ágaskodott. Egy ragyogó lovast látott, akit csak Hacsiman hadiistennel tudott azonosítani. A fekete paripa csillogó szőrén túros tajték, a lovas úgy ült meg, mintha hozzá lenne forrva, és a két szikrázó kard szemképráztató gyorsasággal pörgött, forgott, s villant jobbra-balra. Takezaki Szuenaga, a védősereg élharcosa, a japán föld büszkesége, Hirokaó gazdája és vetélytársa. Aki őt látta valaha is küzdeni, soha nem feledheti az élményt.

Záporoztak rá a nyilak, de valamennyi elkerülte, a feléje vetett dárdák kitértek útjából, s a néző hajlamos volt azt hinni, hogy ezt a földöntúli vitézt nem fogja semmilyen fegyver. A feléje lendülő kardok is elvétették a vágást, vagy valami láthatatlan erőter megállította félúton a pengét, hogy senkinek se legyen kétsége afelől, hogy a

gokenin isten kegyeltje. Aztán egyszerre csak valami felfoghatatlan dolog történt, a paripa összerogyott, harcosa is lehanyatlott, eltűnt az imádó szemek elől.

* * *

Hirokaó kellemetlen eseménynek nézett elébe. Ott kellett lennie, amikor Jamana *szeppukut* (öngyilkosságot) követ el. Nem kedvelte az efféle véres látványosságot, szíve szerint távol maradt volna. De még volt ideje a tegnapi nap zavaros eseményeit végiggondolni.

Kis híján megbicsaklott a csata, amikor kilőtték Takezaki Szuenaga alól a lovat. Mindkét fél azt hitte, hogy itt vége a „legyőzhetetlen” vitéznek. Az a pillanat megdermesztette a japán katonákat, ám föllelkesítette az ellenséget. Nem tartott azonban egy sóhajtásnyi időnél tovább, a *gokenin* föl pattant és aprította tovább a *mancsukat*. Így az érzelmek ismét megfordultak, a *busik* megsokszorozott erővel estek neki újfent az ellenségnek. Hódzsó Tokimune maga indult testőrsége élén Takezaki Szuenaga kimentésére. Állítólag megparancsolta neki, hogy hagyjon föl a fölösleges hősködéssel, mert a katonáknak szükségük van rá. Vittek neki lovat, amelyet a *gokenin* kénytelen-kelletlen elfogadott és morcosan elhagyta a csatateret. Harcosai velőtrázó éljenzéssel köszönték meg hőstetteit.

A védők ekkor már ellenállhatatlanul nyomták vissza a betolakodókat. Rövid időn belül átszorították a résen őket, és onnantól a falakon kívül folyt az öldöklés. A Jüan-hadsereg csónakjai képtelenek voltak annyi katonát partra

tenni, amennyi elegendő lett volna a sikeres ostromhoz. És Tokimune bevetette a másik fegyverét is, erős japán naszádokat rakatott vízre, bennük íjászokkal és hajítódárdásokkal, akik meglehetősen nagy zűrzavart és veszteségeket okoztak az ellenség járművei és katonái között.

Mialatt a japán harcosok a parton csépeltek az ördögöket, a segédcsapatok káprázatos gyorsasággal építették vissza a leomlott falszakaszt. Mire besötétedett, valamennyi partra lépett ellenséges katonával végeztek, valamennyi épen maradt *szampant* zsákmányul ejtették, a kapukon behordták vagy kötéllel átemelték és elhelyezték a falak mögött. Odamaradtak viszont a japán naszádok, hiszen a hatalmas flottával szemben nem állhatták sokáig a harcot. Ez is növelte még a védők veszteségét, de a győzelem fénye mindent elvakított, az áldozatok magas száma csak emelte a diadal értékét, mert ilyen visszás is tud lenni a háború.

Éjszaka hatalmas tüzek lobogtak Tokimune táborában, meg a fal védett részén végig. Feljegyezték az elesett harcosok neveit, verték az óriási mélydobokat, az életerős, büszke szamurájok győzelmi Óóó!! kiáltása felhallatszott az égbe. A kis társaság hangulatát beárnyékolta Kenzo sebesülése. Örültek ugyan, hogyne örültek volna, ők is együtt kiáltoztak a tömeggel, de csak visszafogottan, nehogy megsértsék vele szerencsétlenül járt bajtársukat. Pedig talán rosszul ítélték meg, hiszen Kenzo ugyanúgy magának érezte a győzelmet, és szívből kurjongatott,

mintha ő lenne közöttük a legelégedettebb. Így a helyes, gondolta Hirokaó.

Lassan mégis lecsendesült a tábor, elpihentek a fáradt katonák, és legtöbbször az sem zavarta, hogy nyögnek és jajgatnak a súlyos sebesültek és haldoklók. Hirokaó szemére nem jött álom, pedig olyan kimerült volt, hogy nehezére esett a fekvőhelyzet változtatása is, hiába nyomta régóta csípőjét egy kavics. A hadiszerecsénye is foglalkoztatta: hajszálon múlt, hogy most nem a holtak között hever, hanem itt lélegzik a barátai mellett a csillagos ég alatt. Aztán a fal áttörése... Akkor azt hitte, hogy végük, a beözönlő tengernépet megállítani nem lehet. És mégis visszaszorították, sőt kiverték a falon kívülre; nem hitte, hogy ilyen hit és ekkora lelkiere van a *busik*ban. Ha ezt a támadást ki bírták védeni, akár meg is verhetik ezt az irtatlan hadat. Sajgott a szíve az örökmozgó Kenzoéért, el sem tudta képzelni, milyen lehet az, ha valaki elveszti a kézfejét. De él, nyugtatta magát, az mindennél fontosabb, még akkor is, ha le kell mondania a szamurájok életéről.

Mintha megmozdult volna alatta a föld. Fölült, körülnézett: más is érezte ezt? Úgy vette észre, hogy senki, még a falakon sétáló örök mozgása sem változott meg. Akkor bizony a Föld szíve dobbant meg, amely egyenlő a japánok szívével, Mizuki szívével. És olyan tisztán jelent meg előtte a lány, hogy önkéntelenül feléje nyúlt, hátha megérintheti. Nem, a tünemény testetlen volt, de fenséges vonalai uralták a teret: krizantém-szirom vállán hajladozott albatrosz-nyaka, nyílt orcáján édes-szomorúság, nagy szemei mélyén töretlen bizalom.

A fiatalság maga az erő és a folytonos újraéledés. Hirokaó egyetlen éjszaka alatt kipihente a tegnapi harc fáradsalmait, és olyan erősnek érezte magát, hogy ki bírta volna fordítani sarkaiból a világot. Minden jólesett, minden örömmel töltötte el, az illatos friss levegő, a kiadós halpogácsa, a Mizukiról való elmélkedés. Pontosan tudta, hogy éjjel ismét találkozott a lelkük. Ugyanabban az édes pillanatban vágytak egymásra. Nincs olyan gyötrelem, amit a szerelem ne bírna uralni.

Kisvártatva Takezaki Szuenaga hívatta. A *gokenin* ponyvatető árnyékában, altisztjei társaságában tartózkodott, Hirokaó csöndesen beállt közéjük.

– Jamana úgy gondolja, súlyos hibát követett el, amiért elhagyta helyét, ezért nyilvános *szeppukut* követ el – kezdte a parancsnok. – Tokimune *sikken* és valamennyi *tórijó* helyteleníti ezt az elhatározást, így magam is. Igyekeztünk őt megnyugtatni, hogy mi nem rójuk fel hibájául vétségét, hiszen bátran harcolt, a ravasz ellenség nem csak itt, de Hakata kikötőjénél is betört. Szerencsére onnan is sikerült őket kiszorítani. Jamana viszont nem tud tovább élni a szégyennel, elhatározását el kell fogadnunk. Ennyit akartam mondani. Most mindenki menjen vissza a helyére. Legyetek éberek, ha támad az ellenség, azonnal mozgósítsátok a pihent egységeket. Hirokaó maradj.

Az altisztek elszéledtek, az ifjú szamuráj pártfogója elé lépett, meghajolt. Takezaki Szuenaga a szamurájok hétköznapi könnyű öltözékét viselte. Fekete *haorija* (kabátja) ezüstindákkal volt díszítve, széles övébe tűzött

hosszú és rövid kardja most sem maradhatott el. Hajadonfőt volt, homlokán friss vágásnyom éktelenkedett.

– Feladatot bízok rád, Hirokaó-szan. Legelőbb megkérdezem: tudod-e hol van Sikasima-sziget?

– Igen. Az öböl bejáratánál, északra.

A *gokenin* bólintott.

– Felderítőnk jelentette, hogy az ellenség ott nagy fegyver- és élelmiszerkészletét halmozott fel. Kapsz egy szakasz *asigarut*, vedd magadhoz pár megbízható barátodat, akiket akarsz, és menjetek, semmisítsétek meg a muníciójukat. Mődfelett fontos megbízás, át kell érezned – keményítette meg a hangját Takezaki Szuenaga. – Nagyon sok függ a sikereteken. Mert ez a szörnyű nagy had csak addig bírja a harcot, míg táplálékot kap...

Hirokaó keble dagadozott a büszkeségtől. Ilyen fontos megbízást még soha életében nem kapott, veszélyeit át sem gondolta.

– Megtiszteltetés számomra, hogy érdemesnek tartasz erre a feladatra, uram. – Ismét meghajolt. – Igyekszem méltó lenni rá.

A *gokenin* bólintott, aztán másra váltott.

– A *szeppukun* mögöttem állj. Láttál már ilyet?

– Még nem.

– Ezt is meg kell ismerned.

Ezeket gondolta végig Hirokaó, és ahogy közeledett az idő, nyugtalansága nőtt. A barátai mindenről tudtak, hiszen elmesélte nekik a parancsnokkal való beszélgetését, helyesebben a parancsait. A megbízás valamenyiüket örömmel töltötte el, végre tehetnek valami igazán

fontosat, hiszen itt a tömegben ki sem lehet tűnni a kiválóbbnál kiválóbb szamurájok közül. Kenzo, sérülése dacára jól érezte magát, és hallani sem akart arról, hogy a nemes feladatból kimaradjon. Hogy bizonyítsa alkalmasságát, talpra szökkent, mint a macska, és veszedelmes gyorsasággal pörgette-forgatta ép kezében a kardját. Ezek után már senki sem gondolta azt, hogy neki maradnia kellene. Hirokaó elégedett volt, hogy egyik barátjáról sem kell lemondania. Jamana rövidesen bekövetkező tetteről a következőket mondotta Naganori.

– A kés első dőfése a legnehezebb, az igazi fájdalom. De amikor az ember már felhasította testét, minden evilági fájdalom elpihen.

Hirokaó nem tudott úrrá lenni nyugtalanságán. Miért akar ez a jeles vitéz harakirit elkövetni? Hiszen senki sem vádolja őt gyávasággal, senki sem rótt föl neki kötelességmulasztást. Jamana mégis úgy tartja helyénvalónak, ha végez magával, mert áttörték a rábízott falszakaszt, miáltal, úgy gondolta, elveszett makulátlan becsülete. Hirokaó már idejekorán a parancsnoki sátor körül ténfergett, és látta a felhajtást, amely gazdája körül folyt.

Takezaki Szuenaga tábori széken ült, lábszára csupaszon fehérlett, egy felcser a térdét gyógyíttatta valamilyen kenőccsel, egy udvari írnok pedig folyton kérdezett tőle, s a válaszokat fakeszes rizspapírra jegyezte. De nem csak írásban örökítették meg tetteit, hanem egy művész nagy odaadással rajzokat is készített róla. Hirokaó leleskedett, s amit látott, az némiképp meglepte. Az illusztrátor nem a széken ülve ábrázolta a *gokenint*, hanem lóháton.

Az ifjú szamuráj szerfölött kíváncsi lett, közelebb araszolt, hátulról a rajzoló fölé lesett. Minthogy senki nem szájalt rá, ott is maradt.

A színes kép egy böszén vágótűz lovát ábrázolt, amelynek hátán egy szamuráj emelte magasba kardját, akire végső soron rá lehetett fogni, hogy hasonlít Takezaki Szuenagára.

– *Szumimaszen*, kegyelmes úr – nyújtotta a rajzot a művész a *gokenin* felé. – Kegyeskedj ezt megtekinteni.

A sziklaarcú bajnok elkapta, de csak rápillantott, és keményen megbíráltta az alkotást.

– Hányszor mondjam, hogy, az igazat rajzold le! Én mondjam meg neked, hogy mi az igazság? Hol látszik ezen a bátorság, a dráma? Kotródj innen, ha nem vagy képes jól rajzolni! – azzal visszadobta a ráját.

A művész halálra vált arccal, reptében kapta el.

– *Dózo! Szumimaszen...* hadd tegyek még egy kísérletet, kegyelmes uram...

Takezaki Szuenaga legyintett rá, aztán folytatta beszélgetését a krónikással. Hirokaó megsajnálta az illusztrátort, együttérzőn rátekintett. A férfi megérezte az ifjú jóindulatát, és kérdően bámult vissza.

– Mitévő legyek?

Hirokaó közel hajolt hozzá és súgva mondta.

– Rajzolj mongolokat, akik nyilazzák a lovát, amely éppen rogy össze.

A művész rövid ideig töprengett, aztán felcsillanó szemmel munkához látott. Csöppet sem zavarta, hogy a rokon-szenves fiatalember a válla fölött lesi kezének mozgását,

az ecsetvonásokat. Kisvártatva más szamurájok is megálltak a rajzoló mögött, ők is kíváncsian lesték a készülő művet. A vonalak kezdtek összeállni, és Hirokaó lelkét átjárta a csodálat. A rizspapíron szinte megelevenedett a harci jelenet. Torzonborz mongol íjászok lődöztek egy lovas szamurájt, az állat mellső lábai megrogytak, testéből több nyílvevő állt ki, gazdája azonban dacolt a halállal, sziklaarcán a gyávaság legkisebb jelét sem lehetett látni. Hirokaó hangot adott csodálatának, a körülállók is elégedetten hümmögtek.

– Hadd lássam! – vette észre Takezaki Szuenaga a kíváncsiskodók tetszés nyilvánítását.

A művész még ejtett néhány lényegi ecsetvonást, aztán átnyújtotta a *gokenin*nek. A híres vitéz ránézett és odaragadt a szeme. Csönd lett, mindenki várta: mit szól hozzá?

– Na, ugye, mégis csak tudod, mi az igazság! Ez jó, a többit semmisítsd meg!

Röviddel ezután Hirokaó már előkelő társaságban ácsorgott a tábortól távolabb, egy erdőcske szélén. Mindössze hatan voltak jelen: rajta kívül Hódzsó Tokimune két *tórijó*, Takezaki Szuenaga és Jamana. Továbbra se értette, miért ragaszkodik Jamana az öngyilkossághoz, azt pedig már végképp nem, hogy miért kell neki jelen lennie. Egy fa árnyékában álltak a vezérek, előttük tiszta gyékényszőnyegen ült Jamana, balra tőle kivont karddal állt Takezaki Szuenaga. Hirokaó pedig a gazdája mögött, hogy szokja az efféle szertartásokat. Más *tórijók* a háborúra való tekintettel a csapataiknál maradtak. Igaz,

ma az ellenségnek nincs valahogy kedve a támadásra, de soha nem lehet tudni, fő az óvatosság.

– Jamana-*szan* – szolt Tokimune sikken –, még vissza-léphetsz az útról, amelyre lábadat raktad. Bűnös vagy, igen, ahogyan mi mindnyájan bűnösök vagyunk. Van-e valami mondanivalód?

– Nincs – felelte Jamana rekedten. – Azt teszem, amit a tisztességem diktál.

A hadvezér bólintott.

– Megértettük, valamennyi bűnödöt maradéktalanul megbocsátjuk.

Jamana lassan, ünnepélyesen kioldotta övét, megnyitotta elől a köntösét. Csupasz hasának és mellének látványa egyszerre sajnálatra méltóvá, kiszolgáltatottá tette. Hirokaó tudta, hogy egy szamuráj nem csukhatja be a szemét, de igyekezett úgy maga elé nézni, hogy a lehető legkevesebbet lássa. Nem is látta tisztán, éppen csak sejtette, hogy Jamana fölemeli az előtte fekvő tört, és egy hirtelen mozdulattal magába döfi. Csupán egy halk nyögés hagyta el a száját. Hirokaó most már a távolba bámult, és semmit se látott abból, hogy Jamana a pengét most oldalirányban húzza, arcán a kínok kínjával, aztán még egy kicsit fölfelé is szeretne vágni, de nincs hozzá ereje. „Most már minden evilági fájdalom elpihen.” És ebben a pillanatban hallotta Takezaki Szuenaga kardjának suhintását, a hátborzongató nyisszanást, és a lecsapott fej tompa koppanását a gyékényen.

Egy hajó fölszedte az Iki-szigetén rekedt katonák többségét, már csak egy kisebb alakulat maradt hátra. Azok nem értek föl. Borcsu úgy ügyeskedett, hogy ő és barátai a visszamaradtak között legyenek. Számuk negyven főre rúgott, s minthogy nem volt közöttük tiszt, hallgatólagosan valamennyien a mongolt tartották fellettesüknek. A nagy dzsunka ott feküdt továbbra is a fővenyen, a hajósok úgy dolgoztak, hogy addig ne készüljenek el vele, ameddig tart ez a háború. A nagyszájú százados elhajózott, senki sem sürgette már őket.

– Ilyen összevissza háborút én még nem láttam, baj lesz még ebből – morgott egy harcos, ami megosztotta a katonák véleményét.

– Mi baj lenne? Ha csak az nem, hogy most már tényleg lemondhatunk a zsákmányról – dohogta Zhijian.

A többség valóban nyugtalankodott, hogy kimaradnak a prédából, Borcsu, Jin-Gang meg még vagy öten örültek, hogy itt kell tétlenkedniük. Ők kimondatlanul is abban bíztak, hogy a háború rövidesen eldől, vagy így, vagy úgy, s az a hajó, amelyik majd értük jön, már hazaszállítja mindnyájukat.

Tömérdek madár zajongott az öböl felett, mintha csak föl lennének háborodva, amiért idegenek rontják a levegőt a hajdan takaros japán kikötővároskában. Csérek, albatroszok, sirályok szárnyaltak hol erre, hol arra, valamennyi égtáj felől. Ez fölkelte az érdeklődését egy kínai embernek, aki madarásznak mondta magát. Felment néhány

emberrel a kikötő fölé emelkedő sziklafokra, amelyen egy lerombolt szentély állott és rögtönzött madárcsapdával csérek tucatját ejtette foglyul. Mások hal után néztek, találtak egy használható ladikot, régi maradványokból hálót rögtönöztek, és a kikötőtől közelében kivetették. Meglátaszott, hogy évek óta nem halászta senki ezt a vizet, rövidesen gazdag zsákmánnyal tértek vissza. Addig a többiek nagy máglyát raktak, amelynek zsarátján hamarosan kopasztott szárnyas és tisztított hal sercegett. A bőséges étel a vérmesebbek harci kedvét is elvette, ki erre, ki arra dőlt el. A dzsunka kapitánya is heverészett, legénysége úgyszintén, a munka pedig állt. És valamennyien hazagondoltak, és talán már meg is békéltek azzal, hogy ebből a háborúból kifelé áll a rúdjuk. A sors azonban másképpen határozott.

Másnap reggel felé egy mélymerülésű szállítóhajó dobta horgonyát a kikötő csendes vízébe, melyről hamarosan csónak vált el. Négy evezősmatróz meg egy előkelő öltözötű mongol lépett partra. Borcsu fogadta őket, mindjárt fölismerve egymásban a fajtabélit.

- Tajcsar vagyok, a kán megbízottja.
- Én meg Borcsu. Üdvözlöm testvéremet.
- Hallottam, hogy itt vesztegeltek.
- Meghibásodott a hajó.

De már a kapitány is sietett, hogy szóljon pár szót tulajdon védelmében.

– Itt rekedtünk, uram – hajbókolt a mongol megbízott előtt –, napok kellene még hozzá, hogy a hajót teljes

biztonsággal vízre lehessen tenni. De hát most meg az a baj, hogy kevesen leszünk ennyien.

Tajcsar csak egy pillantást vetett a dzsunkára, honfitársához szólt.

– Éppen ti kelletek nekem. Az én hajóm élelmiszert szállít, már másodszor fordulunk, és még ki tudja... Keményen tartják magukat a szigetlakók. A lódingot Sikasima-szigetén rakjuk le, ahol elkelne némi védelem. Mert az éj leple alatt vakmerő szamurájok csónakáznak át a szárazföldről és dühítő veszteségeket okoznak nekünk. Azonnal készüljetek.

Borcsu szomorúan tudomásul vette a parancsot, csak azon tűnődött: legyen-e képmutató, tettesse-e a megbízottnak, hogy örül. No, azt mégsem, inkább módfelett készségesnek mutatta magát.

– Indulás, katonák! Minél gyorsabban hajóra.

Néhányszor fordultak csak a csónakok, és már valamennyien az élelmiszer szállító hajó fedélzetén keresgéltek helyüket. A legénység mindjárt fölszedte a horgonyt, vitorlát bontottak, és jó pár nap késéssel Borcsu és társai folytatták útjukat a háborús övezet felé. Kjúszú szigetéhez közeledve egyre több vízi járművel találkoztak, amelyek valamennyien szövetségesek voltak. Egyiknek a fedélzetén sem sorakoztak bevethető katonák, egyik hadianyagot, másik élelmiszert, harmadik sebesülteket szállított.

– Már csak nem kerülök haza szegényen – jegyezte meg Zhijian, és megforgatta a napfényben lándzsája hegyét.

Borcsu leült a fedélzeten a mellvédnek támasztva hátát, és eltűnődött. Honfitársa, Tajcsar nem katonaember. Közlékenységből ez kiderült. Egy csatában edzett tiszt egyelőre nem hozta volna tudomására, hogy milyen feladattal bízta meg. Afféle ügyes üzletember, aki már nem vérét akarja hullatni, hanem pénzét óhajtja gyarapítani a háborúban. A kor szava. Ötven évvel ezelőtt keresve se találtak volna ilyen mongol embert, mint Tajcsar. De ilyet se, mint én, vigyorgott befelé Borcsu, hiszen engem immár gyáva kínaivá alakítottak a körülmények.

Jin-Gang ült le melléje.

– Hogy érzed magad?

– Túrhető – legyintett Borcsu. – A végén még megszokom a vizet.

A kínai bólintott, megvakarta a tarkóját. Valami erősen foglalkoztatta.

– Ismered Kung Fu-Ce tanításait? – kérdezte óvatosan.

– Valamennyit ismerek belőle – felelte Borcsu –, de én mongol vagyok, keményebb a koponyacsontom, mint másoknak. Tengriben hiszek leginkább, imádkozni csak hozzá imádkozom.

Jin-Gang eltűnődött.

– Úgy vélem, nem vagy rossz ember, neked elmondhatom aggályaimat. Kung Fu-Ce azt mondja: „Amit nem szeretnél, hogy veled megtörténjék, azt másoknak se kívánd”...

Borcsu hümmögött. Lehet, hogy hallotta már ezt a bölcsességet, de még nem töprengett el rajta. A kínai tovább beszélt.

– Ha az ember szó szerint megfogadná ezt a tantételt, akkor azt kellene kérdezni: mit keresünk mi itt? Mert megkérdezem most tőled, szeretnéd te, hogy házadat feldúlják, családotat bántalmazzák idegen harcosok? Ugye, hogy nem. És mi most mit akarunk tenni? Házakat feldúlni, ismeretlen embereket bántalmazni. Van hozzá jogunk? Ahogyan Kung Fu-Ce mondta. Ne akarjak másnak rosszat, ha magamnak nem akarnék. Nincs hozzá jogunk, hogy bántalmazzuk Csipánku lakóit.

Borcsu nagyon komolyan bólogatott.

– Emlékezz, ugyanezt mondtam Zhijiannak, csak más szavakkal. Én a saját gyermekével példálóztam. De ő mégsem éri fel ésszel, a szerzés ösztöne erősebb benne, mint az irgalmasságé. Te viszont most már azt vallod, amit én – kényszeredetten elhúzta a száját –, és olyan nyomorultul érezheted magad, mint én.

Jin-Gang azt érezte, hogy olyan jó volna megölelni ezt a mongol embert.

– Tudod, mikor döntöttem el véglegesen, hogy a te igazságodat választom? Amikor megakadályoztad, hogy honfitársam felgyújtsa azt a házat. Én még sosem láttam ilyen szép kiállást valami mellett.

Érdes lett a világ az ő belső simaságukhoz. Borcsu lopva körülnézett – senki sem figyelte őket, a mellvédet támasztva kelet felé bámultak –, aztán bizalmasan a kínaihoz fordult.

– Valamit el akarok neked mondani. De meg kell ígérem, hogy közöttünk marad...

– Tisztességemre ígérem!

– Jól van. Bevallom, nem véletlenül csapódtam hozzátok. Parancsban kaptam, hogy melyik kínai hajóra szálljak fel.

– Miért?

Borcsu kényelmetlenül érezte magát a bőrében, de azért kibökte.

– Hogy szemmel tartsalak benneteket, hogy kihallgassam, mit beszéltek. Leginkább arra kellett figyelnem, hangzanak-e el Kubilajt gyalázó szavak.

– Besúgó vagy? – Kérdezte halk csodálkozással és szomorúan Jin-Gang.

– Inkább beépített ember. Mert a lelkesítés, a bátor helytállás ugyanúgy feladatom. Egyikben sem jeleskedtem, mint tapasztalhattad. Mert nem szolgálom Kubilaj hatalomvágyát.

A kínaiban gyanú ébredt. Lehet, hogy éppen most csalja lépre őt Borcsu? Most, amikor őszintén bevallotta, hogy beépített ember volt, de már azokkal érez együtt, akiket figyelnie kellene? Ezzel elaltatja óvatosságát, és vallomásra készíti. Amit aztán majd illetékes helyen továbbad... Azonban csak röpke sejtés volt, lelke mélyén már pontosan tudta, hogy rendes emberrel sodorta össze a végzet. Aki ilyen magával ragadóan tud beszélni az élet apró igazságairól, nem lehet képmutató.

– Most akkor mi dolgunk van nekünk? – tette föl a kérdést Jin-Gang.

– Magad is tudhatod a választ – dűnnyögte Borcsu. – A mi dolgunk, barátom, hogy élve átvészeljük a háborút, és hazatérjünk.

Senki sem látta, hogy egy pillanatra megszorították egymás kezét.

A hajón hamarosan megélenkült a mozgás, Borcsu és Jin-Gang is feltápáskodott, és keleti irányba tekintettek. A Hakata-öböl tágas bejáratának közelében voltak, amerre csak a szem ellátott, hajók százai vesztegeltek a vízen. Ha az elmúlt napokban elfelejtették volna, hogy mekkora flotta kelt át a tengeren, akkor most a látvány eszükbe jutatta. Éberen pihenő farkasok voltak ezek a vízi járművek, bármelyik pillanatban készek arra, hogy visszatérjenek a véres csatározások színhelyére. Hiszen innen nem is látni az egész hajóhadat. Hogy az öböl mélyén, a falaknál, amelyet a távolság homálya fedett, micsoda öldöklő küzdelem folyik, elképzelni sem tudták.

Hajójuk északnak fordult, oldalszélben siklott az enyhén hullámzó tengeren. Alkonyattal egy kicsi szigetet pillantottak meg, amely a hosszan elnyúló szárazföldhöz olyanformán illett, mintha csak arról tört volna le. Bizonyára arról is tört le valamikor az idők kezdetén, a vad viharok korában.

– Shikasima-sziget – hallották az egyik tengerésztől.

Ez a kis földdarab fontos stratégiai pontja lett a Jüan-birodalom hódító seregének. Az élelmet és lódingot szállító hajók erre a szigetre pakolták ki rakományukat, és fordultak is vissza a koreai partokra újabb hadianyagért. De nem csupán a sereg szükségleteit igyekeztek ily módon fedezni, hanem már a győzelemre is készültek. Hoztak magukkal vetőmagot, földművelő eszközöket, és különféle szerszámokat is. Ha megverik Tokimune hadát,

berendezkednek Kjúsú földjén, pár év alatt megvetik lábukat, aztán innen már sokkal könnyebb lesz a többi Japán szigetet is térdre kényszeríteni. A hajdani csendes, békés Shikasima-sziget most a teljes felfordulás képét mutatta. Hajók tucatjai rakodtak partja mentén, az egyik gálya ki, a másik dzsunka be. Aztán az itt vételezett élelmet és lódingot széthordták az ötezer hajóra. Már akiknek jutott. Sok hajón az éhezés foka már elérte az elviselhetetlenség határát. Kevesen számítottak arra, hogy a védők akár egyetlen napig is ellent tudnak állni, de azt, hogy a támadóknak még egy hét múlva sem sikerül a szárazföldön gyökeret verniük, senki sem gondolta.

Tajcsar megjelent a fedélzeten, a vitorlákat bevonatta, csak egy farvitorlát hagyott, amellyel a finom manővereket végre tudták hajtani. Borcsu a parton nyüzsgő embereket figyelte. Dolgoztak serényen, cipelték a hatalmas bálákat, ládákat, vezényszavak pattogtak, káromkodás fröccsent szét. Ez már korántsem hasonlított a nyugalmas Iki-szigetre. Valami rossz sejtelem hullámozott át rajta. Nem szabad neki erre a mocsárszagú szigetre lépnie, mert innen nincs kiút. Rövid habozás után Tajcsar elé állt.

– Uram, egy szóra zavarhadak?

– Röviden.

– Néhány társammal elszegődnék hozzád.

– Hogyan? – nézett rá furcsán a megbízott. – Nem katonák vagytok?

– De, azok lennénk – szégyellte el magát Borcsu –, csakhogya magam rég szagoltam már csatát, a társaim

pedig zöldfűlűek. Nagyobb hasznunkat vennéd, ha a hajón alkalmaznál.

– Van elég tengerészem, mit kezdjek én fölösleges emberekkel!?

Borcsu még a legutolsó hajszálna is belekapaszkodott.

– Ha visszaérünk Masanba, nézünk magunknak más munkát.

Tajcsar megértette, szemében harag lobban.

– Ahá! Azt még csak megértem, hogy néhány koszos kínai a nadrágjába csinált félelmében, de azt már nem, hogy egy honfitársam is! És ez a honfitársam még a gyávák szószólója is lett. Ezt jelentenem kellene a felette-seimnek. Most valamennyien partra szálltok, jelentkeztek az őrség parancsnokánál, és azt teszitek, amire ő utasít benneteket. Én pedig úgy teszek, mintha ez a beszélgetés meg sem történt volna.

* * *

Hirokaó amíg nem találkozott vele, nem is sejtette, hogy létezik ekkora szegénység. A háznak, amelybe beléptek, hogy éjjeli szállást kérjenek, nedves, saras volt a földje, és erős dohszag terjengett benne.

– Ki az? – kérdezte egy ijedt férfihang.

– *Musák* vagyunk. Szállást keresünk.

– Az más, mindjárt gyújtok mécsest – válaszolt örömmel a gazda.

Kenzo a fülébe súgta.

– Aludjunk mi csak a szabadban.

A gazda ugyan invitálta őket, hogy jöjjenek bátran beljebb, egy kis sár nem sár, harapnivaló is akad, de Hirokaó már fordult is ki barátjával. Kisebb sereg várt rájuk odakint, az emberek körvonalait egy szál fáklyafény rajzolta ki.

– Lepihenünk, ahová tudunk, adjátok tovább – parancsolta Hirokaó. – Hajnalban folytatjuk az utat.

Az ifjú szamuráj tájékozódni próbált, puhatolózó lépéseket tett, míg valaki megfogta a kezét.

– Találtam egy szalmaboglyát – szölt Takumi –, odavezetlek.

De látta már Hirokaó is a sötét halmot, és alig húsz lépés után zizegő szalmát markolt előre nyújtott kézzel.

– Rám ne lépj, Josimora – hallotta Naganori hangját. – Olyan jól elhelyezkedtem, már csak egy cso-cso hiányzik.

– Majd álmodsz magadnak egyet – kuncogta Kenzo.

Hirokaó elfeküdt a boglya tövében, aztán befúrta magát, amennyire tudta. Hamarosán érezte, hogy a szalma kellemesen melegíti a derekát, és a légmozgástól is védi. Jobb, mint a tábori pokróc.

– Nem vagy szomjas? – kérdezte tőle Takumi.

– Nem.

Lassacskán elhelyezkedtek. Akinek nem jutott hely a boglya tövében, a fűben heveredett el. Langyos volt az éjszaka, a fáradt katona bárhol el tud aludni. Kisvártatva itt is, ott is hortyogás kelt könnyű szárnyra.

Ez bizony azt jelenti, bosszankodott Hirokaó, hogy mások már elaludtak, ő még nem. Pedig kellene az erő, hajnalban komoly feladat áll előttük: legelőbb is valahogy

át kell jutniuk Sikasima-szigetére. Hogy mi módon, az majd kiderül. A tengerpartig Jakiba nindzsa vezeti őket, ahol állítólag rejtett csónak is vár rájuk.

Hirokaó végiggondolta a napot, hogy lepődött meg, amikor egy fekete öltözetű, bebugyolált arcú – csak a szeme látszott ki – nindzsa harcos jelent meg nála.

– Jakiba vagyok. Én leszek a vezetőök.

– Azt hittem, a nindzsák nem háborúznak – bámult rá Hirokaó.

– A nindzsák sem egyformák – felelte szemrebbenés nélkül Jakiba.

Kisvártatva egy szakasz *asigaru* vonult föl előtte, élükön Okada *gunszóval* (őrmesterrel). Az őrmester tisztelgett, meghajolt és zengzetes hangon szólt:

– Készen állunk, Hirokaó-szan, a veszélyes feladatra! Vezess minket, meg akarjuk mutatni, hogy méltó segítői vagyunk hős szamurájainknak!

A délután derekán indultak úrnak, esőre állt az idő, de váratott magára az égi áldás. A véletlen útjukba állította Amateraszú szentélyét. Ha már így akarta a főisten, Hirokaó elhatározta, hogy lerója előtte tiszteletét, és segítségéért könyörög, hogy óvja őket a veszedelemben. Többen is vele tartottak, akik a sintó vallás hívei voltak. A nyitott oldalú, fából ácsolt pagoda visszhangot vert tapsolásuktól, Amateraszú most biztosan rájuk figyelt, akármilyen messziről is kellett idesuhannia. Csak szegényes ajándékokkal tudtak ugyan kedveskedni Neki, de annál őszintébben szólt az ima, amelyet a kérges szívű katonáemberek teljes odaadásukkal kántáltak.

Ezt követően észak felé tartottak, ingoványos vidék nehezítette a haladást. Egy terjedelmes nádaszt kellett volna megkerülniük, Jakiba nindzsa azonban ismert egy rövidebb ösvényt a berken át. Eredetileg úgy tervezték, hogy hajnalra érnek az öbölfokhoz, amikor minden őrség a legkevésbé éber, de olyan jól haladtak, hogy az est leszálltával már két nyíllövésnyire megközelítették a partot. Hirokaó szeretett volna végre tető alatt pihenni, rá is bukkantak erre a kis halászházra, bár inkább viskónak illelenék nevezni, de odabent lehetetlen állapotok uralkodtak. Akkor inkább a szabad ég alatt tölti a hátralévő időt, és most itt fekszik a szalmában társai között, remélve, hogy a napközben gyülekező esőfelhőket elkergeti az éjszaka.

Teljesen biztos volt abban, hogy rajta kívül már mindenki alszik. Irigyelte őket, most szívesen cserélt volna velük. De csak az alvásban. Mert parancsnokságát föl nem adta volna semmiért. Mófefelett büszke volt rá, hogy Takezaki Szuenaga alkalmasnak találta erre a feladatra. Életében először tartotta magát meghatározó embernek, és azt is először érezte meg, hogy fontos volt megszületnie. Ha ezt a megbízást teljesíti, utána minden megváltozik. Nem latolgatta, életben marad-e vagy sem, most Mizukit is szántsándékkal a háttérbe szorította, csak a feladat lebegett előtte. Végrehajtja, aztán minden más lesz, s ő tudni fogja akkor, mit kell cselekednie.

Lehet, hogy sikerült aludnia valamennyit, de mérget nem vett volna rá, mert a képzelgést sokszor nehéz különválasztani az igazi álomtól. Valaki megérintette a vállát.

– *Szumimaszen, Hirokaó-szan* – hallotta Jakiba nindzsa hangját –, azt hiszem, itt az idő.

– *Dómo*. Keltsünk fel mindenkit.

Takumi és Kenzo már ébren voltak, hasznos tevékenységük nyomán hamarosan felcihelődött a kis különítmény. Az elválaszthatatlan barátokon kívül harminc lándzsás várta Hirokaó parancsát. És ez a parancs el is hangzott halkán, barátságosan, és a lehető legkevesebb zajt ütve indultak el az ismeretlenbe. Az élen Jakiba nindzsa haladt, nesztelenül lopakodva, akár egy macska. Ezt a veszedelmes helyet csak ő ismerte, ahová ő lépett, mindenkinek oda kellett lépnie, különben egyetlen pillanat alatt befejezhetné földi tévelygését. Nem is kellett erre a partszakaszra védelmet szervezni, hiszen itt nem merte megkockáztatni az ellenség, hogy partra szálljon.

– Most fogjátok meg egymás övét – javasolta a nindzsa.

Hirokaó belekapaszkodott Jakiba derékszíjába, az ő övét Takumi ragadta meg. Ettől meglassultak, szinte araszolva haladtak tovább. A legrosszabb az volt, hogy a korom sötétben azt sem tudták, hol járnak, hogyan néz ki a környék. Azt érezték a lábukon, hogy lejtőn lépdelnek lefelé, az algaszag pedig a tenger közelségéről árulkodott. Hosszú kacskaringós ösvényen céltalannak tűnő botladozás után elérték a partot. Hirokaó érezte a homokos fővenyt a talpa alatt. Szinte ugyanabban a pillanatban eleredt az eső.

– Kegyesebbek is lehetnének hozzánk az istenek – dünnyögte Okada őrmester.

Valaki rosszkedvűen hozzátette.

– Az orrom hegyéig se látok.

– Ha téged nem látnak, akkor te is láthatatlan vagy – morogta bosszúsan Jakiba nindzsa. – Ne mozduljatok innen, megkeresem a csónakot.

A harcosok most olyanok voltak, mint az elárvult madárfiókák, akiket magukra hagytak, pedig még nem tudnak önállóan repülni. Álltak mozdulatlan a csendesen morajló tengerparton, apró szemű eső áztatta ruhájukat, és csak sejtéseik lehettek, hogyan mi zajlik körülöttük. Hirokaó mégis talált valami támpontot ebben a vaksötétben, amely bizonyára a délkeleti irányt mutatta. Nagyon messze, és halványan, parányi fények pillogtak. Semmi más nem lehet, csak az öbölben horgonyzó ellenséges hajók lámpásai. Ezt csak az láthatta, akinek az átlagosnál élesebb a szeme.

– Látjátok a hajókat? – kérdezte Kenzo.

– Én igen.

Mások nem szóltak. Tehát a különítményből csak két ember szeme volt képes áthatolni az esőfüggönyön. Kisvártatva kisebb fajta csoda történt. Lepedőnyi helyen fölszakadoztak fölöttük az esőfelhők, és a hold leragyogott néhány pillanatra. Sejthetővé vált a part, a tenger, átellenben a sziget – meglepően közel volt – és Jakiba körvonalai is kirajzolódtak: térdig gázolva a vízben vonszolt maga után egy csónakot. Ennyi volt az egész, a sötétség ismét átvette az uralmat, de legalább a képalkotásuk kis időre rendbe jött, valamivel könnyebben eleget tudtak tenni a parancsnak.

– Tíz embernél több nem fér a csónakba – lihegte Jakiba.

– Hármat fordulunk – kalkulált gyorsan Hirokaó. – Az első rajt én vezetem, a másodikat Naganori, a harmadikat Okada *gunszó*.

Hirokaó kitapogatta a csónakot, belemászott, óvatosan követték a többiek. Jakiba számolt, kilenc fő után ellökte a csónakot, s maga is beugrott. Míg a lendület tartott, hangtalan siklottak.

– Evező nincs, kézzel kell evezni.

A megélénkült vízcsobogás elárulta, hogy az alkalmi legénység megértette a helyzetet, és teszi a dolgát. Hirokaó is nekihasalt, s minthogy ő a csónak orrában ült, két kézzel tudott lapátolni. Ebben a mostoha, esős időben langyosnak érezte a tenger vizét, az ereje is kielégítő, csak ne nyomta volna oldalát annyira a két kard. Ezt a kényelmetlenséget azonban a szamuráj hősiezen viseli, hiszen a kard az ő lelke, az ő kézzel fogható becsülete, életének védelmezője. Sehol a világon nincs ilyen szoros kapcsolat kard és ember között, mint a világnak ezen az égtáján.

Jakiba nindzsa kitűnő érzékű kormányozásának eredményeképp a csónak rövidesen fővényre futott. Egyenként partra óvatoskodtak a harcosok, és lábukkal tapogatózva igyekeztek túljutni a nedves fővényen. Ámbár az eső miatt minden nyirkos, nyálkás volt, inkább csak az ösztöneik vezérelték őket beljebb.

– Itt bambuszfák vannak – szólt Takumi. – Nem ér annyira az eső.

Hirokaónak eszébe jutott valami.

– A tűzszerszámok és a fáklyák szárazon vannak tartva?

– Amennyire tudjuk, védjük őket, uram – jelentette egy ismeretlen hang.

– Helyes.

Mindeközben Jakiba nindzsa visszaindult a következő csoportért. Az élet örök várakozás, jutott valahogy Hirokaó eszébe. Most itt ázik Sikasima öklömnyi szigetén, és várja társait, hogy a küldetést közös erővel sikerre vigyék. A háború is csak várakozások sora, harc közben az ember a nyugalmat várja, pihenés közben a viadalt. És mindezen fölül az élete is egy hatalmas várakozás, hiszen azt várja leginkább, hogy elkotródjanak végre az ördögök, és magához ölelhesse Mizukit. És ha már magához ölelte, soha többé el nem ereszti, állhat bárki az útjába, annak nem kegyelmez. Onnantól a várakozásoknak vége lesz, és minden megváltozik.

A sziget mögül váratlanul fény derengett fel. A szurok-sötétségben egy szál fáklya is nagy teret képes bevilágítani. A japán harcosok ösztönösen beljebb húzódtak a fák közé. Kisvártatva egy kínai *szampan* jelent meg, s úszott el lassan a part mentén. Hat fő evezett, kettő sercegő fáklyát tartott a kezébe. Jóféle szövétnek lehetett, hogy nem oltotta el a szitáló eső.

– Őrjárat – súgta Hirokaó fülébe Naganori.

Az ifjú parancsnoknak torkába ugrott a szíve. Magasságos Amaterasz, ezek éppen keresztezni fogják a csónak útját. Igaz, mindössze hatan vannak, el lehet őket intézni,

de ha nem sikerül, föllármázzák az egész Jüan-hadsereget! Hirokaó a lélegzetét is visszatartotta, és meredten bámulta a valószínűden jelenséget. Onnan viszont szerencsére ide ők nem láthattak.

És bekövetkezett, amitől tartott, a két csónak fölfedezte egymást. Látni továbbra is csak a *szampant* lehetett, az evezés hirtelen abbahagyása, az ijedt kiáltások és japán káromkodás világossá tette a helyzetet. Hiába akart volna Hirokaó segíteni az övéinek, sehogy sem tudott megoldást találni.

Jakiba nindzsa „legénysége” láthatóan előre fölkészült, míg a kínaiakat váratlanul érte a találkozás. Két evezős azonmód befordult a vízbe, dobócsillag állt ki a mellük-ből. Immár a másik csónak is láthatóvá vált, az *asigaruk* hajítódárdával vették célba az őrjárat harcosait. Jakiba nindzsa coboly ügyességével szökkent át az ellenséges *szampanba*, három japán is követte őt. Ettől az övéik csónakja fölbillent, a harcosok a vízbe hullottak. A nindzsa nem törődött vele, démoni gyorsasággal tette ártalmatlanná a megzavarodott kínaiakat. És csak a rövid kardját használta, mert a hosszúval nem tudott volna vagdalkozni. Hirokaó annyit látott, hogy az ellenséges katonák átvágott torokkal sorra hullanak a vízbe, és egyszerre csak ott áll a *szampanon* győztesen Jakiba nindzsa egy megmentett fáklyával a kezében, mellette Okada őrmester. A vízbe esett *asigaruk* sorsára hagyták a lélekvesztőt, és üggyel-bajjal sorba kapaszkodtak fel a nagyobb kínai járműre. Ketten inkább az úszást választották, el is érték a sziget partját, és szárazra léptek.

Kisvártatva a *szampan* is fövényre futott, partra ugráltak az *asigaruk*, élükön Okada őrmesterrel, aki átvette a fáklyát Jakibától. Rövid létszámellenőrzést végzett, aztán jelentett Hirokaónak.

- Három emberem eltűnt, de mi itt vagyunk.
- Láttam mindent. Bátran viselkedtetek.

Jakiba nindzsa a harmadik fordulóra indult, immár a zsákmányolt csónakkal, evezővel. Hihetetlen, hogy milyen könnyedén hajtotta, irányította a jóval nagyobb *szampant*. Hirokaó arra gondolt, hogy ez az ember született harcos, hozzá képest itt mindenki ártalmatlan „péklegény”. Ha ő nincs közöttük, ez a megbízás aligha jut el eddig. De még hol a vége?! És egyre nehezebb. Ez a váratlan csetepaté rosszul jött nekik, hiszen megölték a járőröket, akiket bizonyára előbb-utóbb keresni fognak.

Naganori észrevette, hogy az egyik kínai katona hulláját partközelségbe sodorta a hullámozás. Odasietett, belelábalt a vízbe, a gallérjánál fogva kihúzta a tehetetlen testet. A sötétben nem látszottak a kínai arcvonásai, Hirokaó ezt rendjén valónak érezte, arra azonban kíváncsi lett, mi a szándéka társának. Naganori végigtapogatta a tetemet, és gyors kézzel elszedte az elhunyt értékeit: egy különös formájú törkést, egy reményt keltően csörgő erszényt, meg egy kulacsot. Az előbbieket övére kötötte, az utóbinak kicibálta a dugóját és beleszagolt. Ábrázatát nem láthatták, de az elégedett füttyentésből sejteni lehetett, mit talált.

– Naganori – szólta rá Hirokaó –, ha égetett vagy erjesztett ital van benne, tartózkodj tőle.

Csak feltételezni lehetett, hogy Naganori fancsali képet vágott, de megfogadta parancsnoka kérését.

Hirokaó zavarodottságot érzett. Roppant kellemetlen helyzet, amikor a harcos beosztottja a barátja is. És még kellemetlenebb, ha még rangidős szamuráj is egyben. Mindegy, egyszer úgylis vége lesz ennek a gyűlöletes háborúnak.

Rövid időn belül visszaérkezett a *szampan*. Az utolsó tíz *asigaru* szerencsésen társult a várakozókhöz, így a három áldozatot leszámítva csaknem teljes volt a szakasz. Most hogyan tovább?

– Jakiba, Okada, gyertek ide.

Hirokaó úgy döntött, hármásban tárgyalják meg a következő lépéseket.

– Határozzunk együtt, én nem szívesen viszek senkit a biztos halálba. Sajnos megghiúsult az a szándékunk, hogy észrevétlenül lépünk partra Sikasimán. Sejtelmem sincs, mikor tűnik fel nekik, hogy eltűnt a járőrhajó. Mert abban a pillanatban átfésülik a környező vizeket a szigettel együtt. Tehát a legkevésbé sem vagyunk biztonságban. Senkit sem akarok kényszeríteni, ezért megkérdezem, velem tartotok-e? Mert én megkísérlem végrehajtani a megbízást. Akár az életem árán is.

– Veled tartok – válaszolt csöndesen Jakiba nindzsa.

– Követünk a halálba is – szólott kemény hangon az őrmester.

– Ez esetben el kell távolítanunk a *szampant*, nehogy itt találják, hátha nyerünk vele valamennyi időt, és el kell

oltani a fáklyát. Aztán kivárjuk a hajnalt, mert így semmit sem látunk.

* * *

Mizuki megérezte, hogy Hirokaó nagy veszedelemben forog. Abból, hogy eddig napokon át sikeresen találkozott szellemük, többnyire az éjjeli órákban, de az utolsó két napban hirtelen messzire került tőle. Hasztalan kereste szerelme lelkének áradását, csak csend és részvétlenség felelt hívó vágyaira. Lehet, hogy már nem szeret?! – riadt meg egy pillanatra. Ezt a rossz sejtelmet azonban gyorsan elhessegette. Az létezhetetlen, Hirokaó és Mizuki egymásnak rendeltetett, semmilyen ártó szándék, gonosz erő őket széjjel nem választhatja!

A délután derekán elállt az eső, kiment egyedül a piacra, meghallgatta a hírhozót, aki csak hazai győzelmekről számolt be, aztán elindult a szegények ligetéhez, hogy kiöntse szívét Hiszaminak. Most tűnt föl neki először, hogy a városban jószerével nincsenek életerős férfiak, legföljebb gyerekek és aggastyánok. Csupa nő jött vele szemben, keresztezte útját, arcukon malaszt, amely a veszedelem jelenlétére és az összetartás fontosságára figyelmeztetett. És sokan nehéz terheket cipeltek, amely rendes körülmények között a férfiak dolga, de egyik arcon sem látta az elkeseredést, a kétségbeesést, csakis a bizalmat, a hitet. Neki sincs joga a csüggedésre, még nincs baj, a katonák állják a sarat, és még Hirokaó is él. Azt megérezné, ha meghalt volna.

A síron megigazgatta a virágokat, kirángatott pár erőszakos gyomot, aztán elkezdte mondókáját.

– Tudod, Hiszami, én senki mással nem tudom elképzelni az életemet, csak veled. Mi két testben egy lélek vagyunk. Éjjelente találkozunk, szellemünk ölelkezik, úgy érzem a szerelmét, hogy testem fölgyúl. Ha ő meghal, veled halok. Akkor elmondom Rizunak, hogy ide temessen engem melléd. Veled vagy nélküled. Attól függ, megtalálják-e a holttestét. Takezaki Szuenaga gésája nem leszek soha.

Mizuki gondolatban folytatta: „– Képzeld el, a minap meglátogattam Csukusi. Tudod, ő volt az, aki ember ségesen bánt velem az adószedő házában. Olyan titkokat árult el, hogy még te is elcsodálkoznál rajta. Találd ki, ki volt az apám? Megmondom, mert sohasem találnád ki. Egy indiai szerzetes. Az idegen a környékünkön járt, hirdette a buddhizmust, közben megszerette anyámat és nőül vette. Azért lettem én ilyen kerek szemű langaléta. – Halványan elmosolyodott. – Még tudatlan kisdéd voltam, amikor apám és anyám nyomtalanul eltűntek. Soha nem derült ki, mi történt velük. Nagyapó nevelt, hiszen tudod, és soha nem beszélt nekem erről, attól tartva, gondolom, hogy nem érteném meg. Pedig kár, én már hat éves koromban megértettem volna, így csak most kellett mindent megtudnom. És azt is most tudtam meg, hogy nagyapó azzal a feltétellel engedte át a földjét Harunobu adószedőnek, hogy gyámságot vállal fölöttem. Ezzel szemben eladott, hogy ne kelljen velem vesződnie, inkább pénzzé tett. Tegnap az jutott eszembe, hogy elmegyek az adószedőhöz, a szemére lobbantom szőszegését,

galádságát, de becsületére legyen mondva a pénzt legalább visszaküldte. Ezért meggondoltam magam, hiszen megverték őt az istenek, felesége és két fia gyilkosság áldozata lett.”

Mizuki észre sem vette, hogy szétoszladoztak az esőfelhők, s a Nap aranyban izzó puha fénnel árasztotta el a tájat. Szellőlány elpihent, a madarak ágra ültek, fölragyogott a bambuszliget és a távoli nádas.

„Tudod-e, Hiszami, kik jutottak most az eszembe? Ezt sose találnád ki, pedig talán róluk is beszéltem neked valamikor. Az a házaspár meg a két fiúk, akik megkapták nagyapó földceskjét. Milyen derék emberek voltak! Amikor azon a kétségbeesett éjjelen megszöktem az adószedőtől, őket találtam a kunyhónkban. Mintha saját szüleimhez találtam volna vissza. Olyan jók voltak hozzám, hogy azt el sem tudom mondani. És befogadtak volna, éppen meg is állapodott ebben a fiatalasszony meg az ura, amikor megjelent Harunobu és elszakított tőlük. Most jöttem rá, hogy annak a kedves házaspárnak az emlékét eddig nem is ápoltam kellő tisztelettel. Ó, ragyogó Amateraszu!”

És Mizuki olyan büntudatot érzett, hogy a gyomra összeszorult. Hogyan köszönhetné meg valaha is a jószágukat? Igaz, semmit sem tudtak érte tenni, de csak azért, mert nem kerülhetett rá sor. Ha ők befogadják, szerető családban élhetett volna.

Mizuki az égre hunyorgott, a kékségen át a messzeség üzent neki. Térben és időben egyaránt. Le kell győzni a messzeségeket, hogy jóvátegyük múltbéli vétkeinket. Mert

azoknak is vannak bűneik, akik sokat szenvedtek. Mizuki különös ígéretet tett magának. Ha majd lesznek gyermekei, fölkerelkedik és meglátogatja azt a segítőkész házaspárt, és lerója előttük tiszteletét. És ki más lenne gyermekei apja, mint Hirokaó. A szívébe nyilallt...

Kisvártatva rátört a sírás. Olyan valószínűtlennek tűnt, hogy ő valaha Hirokaóval és gyermekeikkel meglátogatja a hajdani kunyhót, a kedves házaspárral, mintha azt remélné, előkerülnek a szülei. De miért? Miért támadt ez a képtelen benyomása? Nagyon erősen gondolt szerelmére. Szólította őt, ahogyan szokta, és várta a visszaható meleg szívszorítást. Ez azt jelentette volna, hogy a másik lélek fogadóképes. Most azonban nem érezte azt. Egész testét rázta a zokogás.

* * *

Hirokaó különítménye egy természetes bemélyedésben töltötte az éjszakát. Az eső kitartóan esett, a harcosok átáztak, tüsszögő ingereiket nehezen tudták visszatartani. Ki a tenyerébe, más a kabátujjába prüszkölt, csak zajt ne üssenek. Kenzo a csonka kezén lévő pólóba tüsszentett.

– Hogy van a sebed? – kérdezte tőle Hirokaó.

– Lüktet.

– Az jó, mert akkor nem üszkösödik – suttogta Naganori. – De mindegy, mert ha nem a mongol nyilaktól, akkor a tüdőgyulladástól hullunk el.

Valaki kényszeredetten vihogott. Naganori a tiltás ellenére is bele-beleivott a kulacsba, megmutatkozott

maliciózus jókedvén. Hirokaó őrlődött: már megmondta szamuráj társának, tartózkodjék a szeszfogyasztástól. Mit tehetne még?

Lassan rájuk világosodott, a szünni nem akaró eső meleg párával teljesedett ki. A mélyedésből, amelybe az éjszaka ösztönszerűen behúzódtak, nem lehetett kilátni. Mint rejtekhely, alkalmasnak bizonyult, de ez csupán egy elhanyagolható helyszín a valódi küldetés felé, amely lehet, hogy a halálba vezet. Kérdés, úgy hálnak-e meg, hogy sikerült a megbízást teljesíteni, vagy úgy, hogy kudarcot vallanak. Az értelmetlen halál gondolatától Hirokaót átjárta az iszony.

Fölkúszott a dombra, *uwagija* (harci ruhája) elnehezült a sártól, szemügyre vette a környéket. A látótávolság száz-százötven lépés lehetett, északon a tenger morajlott, nyugtalanító haragoszöld hullámmzással, délkeleti irányban néptelen halászfalucska romjai szomorkodtak. Ennyit látott Hirokaó, és kitalálta, hogy a sziget déli részén, amely már nagyjából sík terület, rendezkedett be a Jüan-hadsereg. Nekik tehát a falun keresztül kell átvágniuk, és azon túl találják meg, amit keresnek. Visszacsúszott, magához intette Jakibát és Okada őrmestert.

– Láttad a falut, ugye? – nézett rá a nindzsa.

Hirokaó bólintott. – Ezek szerint jól ismered a szigetet.

– Igen. És szeretnék tenni egy javaslatot.

– Hallgatlak.

– A falu közepén áll egy régi őrház, az alatt van egy rejtett verem. Alkalmas arra, hogy meghúzódjunk benne. Hamarosan keresni fognak bennünket, talán nem veszik

észre azt a helyet. Holnap már kevésbé számítanak ránk, könnyebben végre tudjuk hajtani a feladatot.

Hirokaó kérdően tekintett az őrmesterre.

– Kockázatos, de aligha van más megoldás – bólintott rá Okada.

A kis különítmény fölszedelőzködött. Hirokaó átadta a vezetést Jakiba nindzsának, kimásztak a mélyedésből, föl a peremig, majd görnyedt testtartásban lecsúsztak a lejtőn. Alig érték el a falucska szélét, orrfacsaró bűz terítette be őket.

– A halászok hullái – közölte Jakiba. – Nem temette el őket senki.

És amint elhagyták az első üszkös romot, Hirokaó meglátott egy oszladozó tetemet. Nő volt, hosszú haja gubancokban terült szét a nedves földön, fél arcáról már lerágták a férgek a húst, kilátszott a homlokcsontja. Elkapta a tekintetét, de ekkor egy gyermekhulla került az útjába, majdnem rálépett, ki kellett, hogy kerülje. Akármenyire is nem akart odanézni, meglátta az apróság lábait: az egyik feketére rothadt, a másikon már kilátszott a vékonyka lábszár- és sípcsont.

– Az alávaló ördögök – sziszegte valaki mögötte.

Hirokaó ajkai remegni kezdtek, alig győzte beharapdálni. Ezek nem emberek! – sikoltott a tudata. És most olyan szánalmasnak és nevetségesnek látta magát, legfőképp a gyermek Hirot, aki mindenáron szamuráj akart lenni, és megharagudott a szüleire, mert azok bölcsen le akarták erről beszélni. De most már nem tehet semmit. *Busi* lett, harcossá képezték, s ha elvállalta ezt a feladatot,

akkor végre kell hajtania. A kegyetlen ellenséget pedig mindenképp ki kell az országból venni!

Megérkeztek a megadott épülethez. Ennek álltak a falai, mert kőből vagy vályogból építették. Ki tudja, milyen szándékkal emeltek itt az ősök őrházat, de bizonyára régen nem használták már. Teteje ennek sem volt, csupán néhány üszkös gerenda mutatta, milyen gondos lehetett a néhai ácsmester.

– Várjatok – intett hátra Jakiba, és behatolt az ajtónyíláson.

Hirokaó föltekintett az égre, és úgy ítélte meg, hogy ma eláll az eső. Takumi kitalálta a gondolatát.

– Nem fog sokáig esni – jegyezte meg halkan.

Jakiba hátrálva jött kifelé az őrházból, egy hullát húzott a nadrágszáránál fogva.

– Minden rendben – szólt izgatottan. – A vermet eddig nem fedezték fel.

A teher ekkor megakadt, a nindzsa tovább húzta, a nadrág a foszló hússal együtt lejött a lábszárcsontról. Csak ezt ne látta volna! Hirokaó azt hitte, menten elájul. És még ráadásul orrába csapott az oszló hús fertelmes bűze! A gyomra is kis híján felfordult. Soha többé nem emlékezett rá, mi történt a következő néhány pillanatban. Már csak arra eszmélt, hogy egy korhatag lépcsőn lépdel lefelé egy dohszagú, sötét helyiségbe.

– Hirokaó-*szan*, állítsunk őrséget? – tudakolta tőle egy hang.

Rövid ideig tanakodott magában: ki szól hozzá és miért. Aztán lassan rájött, hogy hol van, és a hangot az *asigaruk* őrmesterével azonosította.

– Nem szükséges, Okada *gunszó*, egyelőre tüntessünk el minden külső nyomot, és elég, ha Jakiba-*szan* a csapóajtónál ügyel. Az ő füle olyan éles, mint a macskáé.

– Értettem, Hirokaó-*szan* – vágta rá készséggel a nindzsa.

Lassan visszatért a valóságba, jó érzés volt látnia, hogy Kenzo sebét Takumi tiszta gyolccsal átköti. Naganorit nem látta a közelben, bizonyára beljebb húzódott, az *asigaruk* közé. Hirokaó csak remélte, hogy nem azért lapít előre, mert meg-meghúzogatja a kulacsot. Lelke mélyén azonban érezte, hogy hiába áltatja magát.

Amennyire tudtak, elhelyezkedtek. Hirokaó kiterítette szarvasbőrét, intett Takuminak és Kenzonak: leültek hármásban úgy, hogy egymásnak vetették a hátukat. Valamennyien követték a példát, hamarosan mind a huszonhat ember a földön ücsörgött. Fáradtak voltak, éheztek és fáztak. Beszélni senkinek se volt kedve. Ilyenkor az ember a szép ideákkal se tud mit kezdeni, igyekeztek inkább semmire se gondolni. A képzelgést azonban lehetetlen befolyásolni, Hirokaó félálmában egyszerre csak az édesanyja hangját hallotta. Urasima Taró történetét mesélte azon az elbájoló, éneklős hangján. „A gyönyörű O Hime mintha megütközött volna férje szavain, majd kérlelni kezdte: mondjon le az útról, ne kívánjon visszatérni az emberek világába. De Urasima Tarót se szép szavakkal, se könnyöggel, se könnyekkel nem tudta

szándékától eltéríteni. Végül fájó szívvel elengedte, és búcsúzóul egy drágakövekkel kirakott szelencét nyújtott át neki.” És Hirokaó előtt szétnyílt a sötétség és mindent beterített a fény. Maga volt Urasima Taró, az örökifjú halászegény, és száguldott hazafelé teknősháton az ő imádott Iki-szigete felé. De jaj, amint szárazra lépett Gonoura kikötőjében, se emberekkel nem találkozott, se házakat nem látott. Mintha idegen világba csöppent volna. Hol lehetnek a szülei? Kószált erre, keresgélt arra, de sem őket, sem másokat nem talált. Titokzatos, felfoghatatlan. „Egyszer csak eszébe jutott a drágaköves szelence. Vajon milyen titok rejlik ebben is? Keserűségében megfeledkezett ígéretéről, és felnyitotta a fedelét. A szelencéből fehér füst szállt az ég felé, Urasima Taró ámulva nézte. Mire a füst szertefoszlott, az ifjú szép fekete fürtjei olyan fehérek lettek, mint a rizsszalma, arcát deres szakáll verte ki, gerince megrogyott, izmos karja, erős lába elvékonyodott, reszketni kezdett. Tekintete elhomályosodott, feje lecsuklott, bőre ezer ráncba aszott. Kimerülten dőlt a fövényre, a halál csendesesen lezárta szemét, a test apróra zsugorodott. A tetem mellett ott hevert a drágakövekkel kirakott szelence, melybe O Hime háromszáz évvel ezelőtt bezárta Urasima Taró halandóságát.”

* * *

A mongol hadvezetés megunt a tétlenkedést, végső támadásra szólította fel valamennyi főtisztjét, tisztét, altisztjét, katonáját. A legutóbbi kudarcot helyel-közzel

kiheverték, sokan már bosszúra szomjaztak, naphosszat fenték veszedelmes vágó- és szúrófegyvereiket a fedélközben. Az eső éppen csak esett, a jósök délutánra derült időt jeleztek, késlekedésnek tovább helye nincs, teljesedjék be Tengri, a mongolok Nagyszellemének akarata.

Amennyi csónakot, *szampant*, ladikot, dereglyét csak össze tudtak gyűjteni, azt megrakták harcossal és a part felé irányították. De nem csupán fegyveres katonák alkották a támadók sokadalmát, hanem tartalék alakulatok is, amelyek faltörő kosokat, csákányt, kalapácsot, létrák ezreit vitték magukkal. Több mint három hete bíbelődnek egy alig két embermagasságú fallal meg pár ezer maszkarába öltözött mitugrász fickóval! Lőttek rájuk követ eleget, cserépbombák, tűzdárdák tízezreit dobálták közéjük, cselhez is folyamodtak, a szigetország harcosait mégsem sikerült térdre kényszeríteniük. Most már nem vacakolnak, általános támadás az egész arcvonalon, a fal teljes hosszúságában, az emberélet többé nem számít. Nos, éppen itt volt a bökkenő. A szungok, akik egyébként sem jöttek szívesen, testük-lelkük nem kívánta ezt a háborút, vonakodtak teljesíteni a parancsot. A hadvezetés világosan látta, hogy a dél-kínai flotta, amely önmagában hatalmas erőt képvisel, dzsunkáik fedélzetén legalább ötvenezer harcossal, kivonja magát a támadás alól. Még immel-ámmal ugyan csónakba szálltak a harcosok, azonban nem indultak el a part felé. Az egyesített flotta mongol főparancsnoka tombolt a dühtől, magához kérte a kínai admirálist, de az nem tett eleget a parancsnak. Az

ellenszegülés azonnali megtorlást követel, a jelen helyzet viszont alkalmatlannak bizonyult arra, hogy ilyesmire fecséreljék az időt. Az sem lett volna bölcs dolog, ha egyik szövetséges flotta megtámadja a másikat. Így a mongol tábornokok a saját levükben főttek, és fohászkodtak a Nagyszellemhez, hogy segítse fegyvereiket, sikerüljön végre a partraszállás, hiszen dolguk végezetlenül mégsem állhatnak a rettenetes Kubilaj kán szeme elé.

A harc ádáz és kegyetlen. Annyian estek el pár óra alatt, mint előtte napokig. Egyik fél sem óvta már az életét, konok fejjel végezték a maguk feladatát, s ha rájuk lelt a pillanat, fogcsikorgatva haltak meg. A faltörő kosok rendületlenül döngették a köveket, csákányok ezrei szikráztak, kalapácsok csattogó zajjal dolgoztak, mialatt a támadók nyílvevesszők jégesőjét zúdították a falra, hogy munkálkodó társaikat fedezzék. De hiába, odafentről szünet nélkül süvítő hajító-dárdák, lángoló szalmakötegek százai, forró szurokfolyamok tették nyilvánvalóvá, hogy a japánok nem adják addig földjüket, ameddig egyetlen szamuráj is él Kjúsún.

A kidőlt csákányos helyébe új utász ugrott, a kalapács még földet sem ért a halottal, már élő kéz ragadta meg, a faltörő kosok mellé is másik elszánt ember állt, ha elődje elbukott. Az odafent vitorlázó sirályok el sem tudták képzelni, mi történt ezzel a különös lényvel, amely egyébiránt csodálatra méltó szokásokat követ, épít gyönyörű hajókat, legyőzve a távolságot, emel erős házakat, amelyek dacolnak széllal, viharral, szépen rendbe

teszi a környezetét, hogy most eszeveszett módon gyilkolják egymást.

A sirályok mást is láthattak, amelyet ember nem. Láthattak a fal túloldalán egy vörös sisakforgós lovast végig-hosszig nyargalni a fal mentén, aki lelkesít, sem erejét, sem hangját nem kímélve. Büszke fekete ménje repülne, ha szárnya volna, lobogva úszik a szélben dús farka és sörénye. És láthatták, ahogy utána nyargal nyalka testőrsége, akik éppoly megingathatatlanok, mint uruk, parancsolójuk. És láthattak még az ég madarai hevenyészett táborokat, a táborok és fal között futkosó segédcapatokat, meg sebesültek tömegét, kapkodó felcsereket, földbe szúrt csatazászlókat, még parázsló máglyarakások sorát, és sok egyéb holmit, amelyek rendes körülmények között nincsenek ilyen helyen.

Mindezeket a sirályok ésszel föl nem érhetik, ahogyan azt sem, hogy néhány helyen megrendült és ledőlt a fal. Azt pedig végképp nem foghatták föl, hogy ezek a rések a támadóknak győzelem, a védőknek pedig a vereség lehetőségét rejtik.

* * *

Jakiba nindzsa több ízben lecsukta a csapóajtót, csöndet kérve a harcosoktól, mert odafönt ellenséges katonák kutakodtak. Szerencsére szimatuk cserbenhagyta őket, nem bukkantak rá a japánok rejtekhelyére. Így telt el csigalassúsággal a nappal, az éj, és új égbolt virradt rájuk.

Hirokaó fölkászálódott, megropogtatta, bejáratta elgémberedett tagjait – mintha tetszhalálból ébrednék –, parancsot adott az indulásra, bízva abban, hogy ez a jó másfél nap elaltatta a sziget ideiglenes urainak éberségét.

Ragyogó napsütés fogadta őket odafönt, már-már elfelejtették gyötrelmeiket, és azt, miért is vannak ők itt tulajdonképpen, a fertelmes bűz azonban kijózanította őket. Többen befogták az orrukat, úgy siettek át a még útjukba eső házak között. Bozótshoz értek, a szakasz megtorpant, valamennyien a nindzsát keresték a szemükkel.

– Innen már magam sem ismerem az utat – közölte Jakiba, és mosolygott.

És valamennyien mosolyogtak. A cserjéken túl talán a halál vár rájuk, illik vidáman a szeme közé nézni. Takumi kereste Hirokaó szemét, a régi barátok egy pillanatra elidőztek egymáson, amelyben benne rejlettek az erdei csatangelések, a tengerparti sütkérezések, a titkos barlangjukban való időtöltés meghitt pillanatai. Kimondatlanul állapotok meg létük alapigazságában: az se baj, ha meghalunk, noha voltak szép közös emlékeink. Kenzo mindenkivel kerülte a kontaktust, a zömök örökmozgó egyik lábáról a másikra billent, sebesült karját néha meglengette és a napba hunyorgott. Naganori valahol hátrébb vihorászott és dülöngélt, Hirokaó tudta, hogy részeg, de már csöppet sem törődött vele: mindenki tetszés szerinti állapotban vicсорoghat a halál képébe. Okada és hűséges *asigarui* is átérezte a helyzet komoly ünnepélyességét, csaknem meghatottan vettek egymástól néma búcsút.

– Bizonyára találunk kitaposott ösvényt – mondta végre Hirokaó.

– Magam is úgy vélem – bólintott Jakiba.

És találtak, melyet a helyiek járhattak ki, de már az el-lenség felderítői is használtba vettek. Három mérföldet tehettek meg a sűrű csalitosban, amikor szokatlan zajokra lettek figyelmesek. Hirokaó csendet intett, és onnantól görnyedt testtartásban, lopakodva folytatják útjukat. Kis-vártatva Jakiba figyelmeztetett az ujjával és előre mutatott.

Mindenki megtorpant, Hirokaó guggoló tartásban a nindzsához araszolt. A cserjéket itt már kákás váltotta föl, a talaj is nedves, vizenyős. Jakiba mutat, mit vett észre: nyolc-tíz lépéssel előtte egy szögletes süvegű kínai ácsor-gott lándzsája nyelére támaszkodva. Mintha állva bóbiskolt volna. Ez már kétségkívül azt jelentette, hogy a telep közelében vannak. A nindzsa mutatta, hogy ő elintézi az őrt. Az ifjú szamuráj bólintott. Ekkor az éjszaka harcosa nesztelenül, mint egy fekete macska előrekúszott, megközelítette az őrt három lépés távolságra, és mintha vadászna, elrugaskodott, és ragadozó állat módján rávetette magát. Hogy aztán kitekerte a nyakát, vagy elvágta a torkát az őrnek? – nem lehet tudni. Nyekkenés nélkül múlt ki ebből a világból. Ezután Jakiba vakmerően fölemelkedett, és intett, hogy mehetnek.

– Itt nem őrzi senki a lódingot!

Valóban, azok a különös zajok, amelyeket az imént hal-lottak, máshonnan érkeztek. Bal felől föltűnt a tenger, s a távolban egy nagy dzsunkán a kőhajító ostromgépet javították. S velük szemben pedig tömérdek láda, bála,

hombár sorakozott, hol rendben, hol egymás hegyirehátára halmozva. Ilyen hatalmas szerencsénk lenne?!

– Elő a fáklyákkal! – parancsolta Hirokaó.

A katonakabátok mélyéről előkerültek a szárazon tartott szövétnek rudak, csak egyet kellett meggyújtani tűzszer számmal, a többit, kört alkotva annak a lángjánál igyekeztek föllobbantani. Miután valamennyiük kezében lángolt egy fáklya, Hirokaó megparancsolta, hogy húzódjanak széjjel minél nagyobb távolságra, és kezdjék el sorba fölgyújtogatni a bálákat, ládákat. Türelemre intett mindenkit, ha esetleg a nedves göngyölegek nehezebben kapnának lángra, mert alapos munkát kell, hogy végezzenek.

– Van egy érzésem, Hirokaó-*szan* – húzta össze a szemét Jakiba. – Nagy vihar közeledik.

– Hiszen felhőtlen az ég.

A nindzsa megvonta a vállát.

– Ritkán szoktam tévedni.

A kis különítmény nekiindult, hogy teljesítse végre a megbízást. Hirokaó maga is tevékeny részt vállalt a nehezből. Szerencséje volt, az első bála, amelyhez odaszaladt, vászonba volt bugyolálva, s a nap taplóra szárította. Nem kellett hozzá sok idő, a szövet lángra kapott, és siseteregve elharapózott a széles felületen. Már rohant is tovább, böhöm nagy láda állta útját, amelyhez sehogyan se tudott jól hozzáférni. Takumi, a jó barát most, mint hűséges *zusa* sietett segítségére. Egy öl száraz hangafüvet hozott az ölében, amelyet leszórt a láda tövébe. Hirokaó ezt már könnyedén meg tudta gyújtani, a

tűz föllobbant, vadul harapott a deszkákba, és pattogva nőtt öles lángokká. Immáron itt is, ott is égre csapott a „vörös kakas”, jelezve, hogy derekasan gyújtogatnak a társak is. De minél szorgalmasabban munkálkodtak, mintha annál több lenne még előttük az elvégzendő feladat. Valamilyen csoda folytán egyetlen ellenséges silbakot láttak azon az örön kívül, akit Jakiba elintézett. Nem tudhatták, hogy a Jüan-had vezérei általános támadást vezényeltek, amelybe valamennyi hadra fogható egységet bevontak. A ki-berakodást is felfüggesztették Sikasimaszigetén, csupán egy szakasz katona őrizte a hadianyag- és élelmiszerkészletét. Azok pedig a sziget déli csücskében lézengtek, bámulva az öbölben manőverező ezer meg ezer vízi járművet. Parancsnokukat, egy mongol harcost, a füstszag figyelmeztette, hogy baljós események történnek a rájuk bízott értékek kárára. Teste, lelke nem kívánta az összetűzést, mégis rendbe szedte csapatát és felderítő útra indult.

Eközben a japán különítmény alaposan kitett magáért, nyomukban már ropogva, morogva égett a felhalmozott készlet jelentős része. És tovább, csak tovább, a hőség szinte elviselhetetlen, a ládák, bálák, göngyölegek, hombárok olyan szorosan sorakoztak egymás mellett, hogy csak szűk sikátorokon lehetett közöttük közlekedni. De csak tovább, csüggedésnek helye nincs, az *asigaruk* démoni kéjjel a képükön gyújtogattak, Kenzo nagyokat kurjongatva lobogtatta fáklyáját. Naganorit korábban látta Hirokaó, dülöngélve, énekelve igyekezett tenni a dolgát, de már egy jó ideje nem került a látószögébe.

– Ne rohanj annyira előre!! – hallotta Okada őrmester dühös kiáltozását – Így nem tudunk alapos munkát végezni!

Jakiba és Takumi Hirokaó közelében ténykedett. Már tisztán érezték, hogy a mögöttük dühöngő tűztengeren át többé nincs visszatérés. Most már csak előre mehettek, ahol esetleg istenben meg a szerencsájükben bízhattak. Az ifjú szamuráj egyszerre lecövekelt, megérezte, hogy valami történni fog.

– Vigyázz, oldalról! – kiáltotta Takumi.

Két kínai tűnt elő a baloldali sikátorban. Jakiba eléjük ugrott és két mesteri vágással mindkettőt elintézte. Hirokaó ekkor szembe találta magát egy nagytestű cseng harcossal. A melák hosszúnyelű handzsát szorongatott a kezében és azt mérlegelte, kivel áll szembe. Hirokaó úgy döntött, a gyors cselekvés a legcélravezetőbb, kirántotta kardját, támadásba lendült. A melák erősnek látszott, de mozgása lomhának tűnt. Az ifjú szamuráj bemutatott egy villámgyors cselt, amaz bevette, úgy viselkedett, ahogy várható volt. Hirokaó egy rettenetes suhintással az oldalára vágott, és mélyen bemetszette a törzsét. Úgy dőlt el, hogy meg se nyekkent, csak a tekintete lett üveges.

– Zhijian!! – bömbölte egy hang, és a közeli sikátorból kilépett kifeszített nyíllal egy lógó bajuszú, bánatos képű mongol harcos.

– Vigyázz, Hiro!! – kiáltotta Takumi.

Hirokaó lába földre gyökerezett, azonmód megértette, hogy nincs menekvés. A mongol elengedte íja idegét, s abban a valószínű pillanatban, amelyben a nyíl útjára

indult, a szamuráj lába elrugaszkodott a talajról, és a mongolra vetette magát. A nyílvevő azonban sokkal gyorsabban szállt, és ebben a pillanatban célba talált, Hirokaó mellébe fúródott. Az ifjú szempillantással később érte el a férfit, és egyetlen csapással leszelte a fejét. Mintha megbocsátás látszott volna a bajszos ábrázaton, amikor lebukott a feje.

– Ó!

Nem tudta, hogy ez belőle fakadt, vagy másvalaki mondta. Megfényesedett minden előtte, mintha csak selymet terítettek volna rá. És megszűntek a zajok, olyan süketség fogta körül, amilyenben még nem volt része, mégsem érezte idegennek. Mindez csak egy röpké pillanatig tartott, aztán visszaeszmélt a valóságba. Tágas égbolt kéklött fölötte, albatroszok szálltak a magosban. – Mizuki – mondta ki halkán ezt a nevet és azt gondolta, sőt tudta, hogy a madarak lki felé repülnek. További gondolatokra nem maradt ideje, tudata hirtelen a semmibe hullt.

* * *

Több helyen is átszakadt a hosszú fal, és ömlött az elenség árja a résen keresztül. No, most kellett csak igazán a japán seregnek helytállnia, most volt szükségük arra a híres lelkiezőre. Az ép fal tetején védekező szamurájok kevésbé érzékelhették a túlerőt, ott egy embernek egy volt az ellenfele. Most azonban már nyílt terepen csaptak össze, miáltal egy kimerült védőre adott esetben három elenséges katona is jutott. Szörnyű öldöklés folyt, a föld

nem bírta elinni a kiontott vért, a lábak vörös sárban tocsogtak. Hódzsó Tokimune mindig ott bukkant föl, ahol a legnagyobb szükség volt rá. Harsány hangján bátorító szólamokat skandált, olykor az ádáz küzdelemből is kivéve részét. Miután a szíveket megkeményítette, a sorokat is rendezte, száguldott tovább, hogy máshol is csodát tegyen.

Takezaki Szuenaga csapatának ezúttal nem volt szüksége a *sikken* lelkesítő jelenlétére, derekasan helytálltak magukban is. Úgy lehetne mondani, hogy a frontvonal itt megrekedt. Való igaz, sehogyan se bírták az ellenséget meghátrálásra kényszeríteni, de egy tapodtat sem engedték őket előbbre. A *gokenin* úgy küzdött, mintha nem is ember, hanem valami Hacsiman által életre keltett csodalény volna. Elkerülte a nyíl, nem fogta a kard, az ellenség átka sem hatott rá, pedig valamennyi záporozott feléje. Ő is szitkozódott a lehető legcifrábban.

– Dögöltetek volna meg csecsszopó korotokban!! Bár egyet se látnék közületek... sehonnai ördögök!

Jobbjában a hosszú, baljában a rövid kardot forgatta, de olyan káprázatos gyorsasággal, hogy szemmel is alig követhették. Amelyik koreai vagy kínai harcos a közelébe került, annak már nyitották a kaput a pokol mélységes fenekén. Harcos társai erőt merítettek belőle, hitet nyertek tőle, és maguk is úgy küzdöttek, mint még soha életükben.

Kevesen ügyeltek most az időjárásra, de a felelősök figyelmét nem kerülhették el a baljós jelek. Leginkább az ellenség látnokai és tábornokai szemlélték aggodalommal az égen sebesen tornyosuló gyanús fellegeket és

észlelték az egyre erősödő szélzúgást. A tenger színe is megváltozott, a szelíden ringó szőke hullámzást, haragoszöld, tarajos tajtékok váltották föl. A csata javában dült, de a Jüan-had főparancsnoka már kétségek között gyötrődött. Nem lehet hozzájuk ilyen mostoha a sors, amikor a győzelem küszöbén állnak. Ó mindent látó, hatalmas Tengri! Kíméld meg fiaidat az elemek haragjától!

A szél tovább élénkült, most már a harcolók tömegén is átszáguldott, a fegyvert markoló csupasz kezek, a kihevült arcok is megérezték, s mintha rossz hírt súgott volna az ellenség harcosainak fülébe. Tüstént erőtlenebb lett a vágás, pontatlanabb a célzás, csendesebb a csatazaj, vagyis csökkent a roham ereje.

– Kiai!! – ordította Takezaki Szuenaga, megérezve a támadók elbizonytalanodását.

– Kiai!! – vették át egyre többen a szólamot.

Hamarosan dobok és tülkök adták a támadó seregek tudtára, hogy vonuljanak vissza. Legelőbb értetlenség, aztán indulat, végül félelem lett úrrá rajtuk. Akárcsak hét évvel ezelőtt, rövidesen fölbomlott a fegyelem, és meglehetősen rendetlenül tettek eleget a parancsnak. Egyik még küzdött hátráltában, de a másik már hanyatt homlok rohant a csónakokhoz. Ezt a fejtelenséget jól kihasználták a szamurájok meg az *asigaruk*, vágták, szúrták halomra a megzavarodott ördögöket. Nem kímélték őket, mert arra méltatlannak bizonyultak. Egy jellemes, lovagias – ha egyáltalán létezik ilyen a hadászatban – sereggel szemben bizonyára másképpen viselkedtek volna.

– *Kamikaze! Kamikaze* közeleg! – Hallatszott innen is, onnan is.

Megint ilyen szerencsájük lenne? Mégis csak szeretik Nippont az istenek! Minden kétséget kizáróan vihart küldenek a hódítókra. Pillanatok alatt az egész japán hadseregben tudatosult, hogy az égiek ezúttal sem hagyják őket cserben, megvédelmezik szeretett földjüket.

Az ellenség ugyanúgy próbált védekezni a közelgő vihar ellen, mint legutóbb. Ki akartak vitorlázni az öbölből a nyílt tengerre, ott szétszóródni, hogy hajóik se egymáshoz ne ütközzenek, se a parthoz ne csapódjanak. Ahogyan hét évvel ezelőtt, úgy most sem sikerült ez nekik. Egyetlen délutánon a *kamikaze* szinte teljesen megsemmisítette a hatalmas hajóhadat, és fojtott vízbe sok-sok ezer kínai, koreai, mongol katonát.

* * *

Olyan jámbor, ártalmatlan tud lenni a tenger, ha elül a tájfun, hogy aki csak ilyenkor találkozik vele, nehezen tudja elképzelni, milyen az, amikor leszakad a haragos ég-bolt, üvölt a szél, kavarog és örvénylik a víz, a szilaj hullámok játszi könnyedséggel törik darabokra a legerősebb dzsunkát is. A mélységek és magasságok őrjöngő tombolásánál még a pokol izzó katlana sem lehet félelmetesebb, nincs olyan emberi lény, aki ne változna meg alapvetően, ha átél egy ilyen ciklont.

Cusima-szigetétől nagyjából húszmérföldnyire egy parányi csónak araszolgatott a csendes tengeren nyugat

felé. Egyetlen kínai ember evezett benne, a végsőig kimerült Jin-Gang. Hajadonfőtt, szennyes öltözékben, fegyvertelenül. Szemében kín, homlokán, arcán duzzanatok, ajka kicserepesedve, tagjai remegtek. Több napja sem ételt, sem italt nem vett magához. De valójában csak szomjúságot érzett, mérhetetlen szomjúságot, már többször megkísértette a gondolat, hogy tengervizet igyon. Tegnap még át tudta gondolni, hogy hol tarthat, mennyit kell még lapátolnia, hogy elérje Korea partjait. Kiindulva az idefelé megtett útból. Mára már az elméje eltompult, összezavarodtak benne a fogalmak, sokszor nem tudta: miért teszi azt, amit tesz. Rácsodálkozott az evezőre, bámulta értetlenül a látóhatárt, amelyet semmilyen csorbaság nem tört meg. Ha egy földdarab, egy vitorla feltűnne a horizonton, talán ismét visszatérne a valóságba. Ez azonban egyelőre nem következett be.

Ösztönösen érezte, hogy pihennie kell. Bevonta az evezőt, végigfektette a csónak aljában, melléje dőlt. Aludni ugyan nem bírt, csukott szemmel vegetált, mint egy tudatlan állat. A szemhéján át színeket érzékelt, és azzal, ha úgy tetszik, elidőzött.

Hamarosan történt azonban valami, amitől ismét Jin-Gang lett, a háború túlélője, aki megkísérel egy szál csónakon hazatérni, helyesebben partot fogni biztonságos helyen. Egy repülőhal elvétette az irányt, és az ölébe hullott. Nyomban észre tért, elkapta a zsákmányt, fölült és úgy pikkelyestől enni kezdte. Még a szárnyát is megropogtatta, pedig abban igencsak szívós szálcacsontok voltak.

Ettől visszatért a tudata, amely legfőképp ijedségben nyilvánult meg.

Csöppet sem szégyellte gyávaságát, csak szorongatta a fájdalom, hogy kivonta magát a csetepatéből. Egyetlen pillanat alatt elvesztette két barátját, holott már semmi értelme sem volt haláluknak. Amikor a gyújtogatókra támadtak, azt hitte, hogy Borcsu is visszamarad vele. Az a karcú szamuráj megölte Zhijiant, aztán Borcsunak levágta a fejét. Egyáltalán nem vigasztalta, hogy gyilkosa is elesett. Ő egy bála mögül figyelte az eseményeket, mert korábban erősen elhatározta, hogy kivonja magát minden harc alól. A döntés Borcsu okos szavai után érlelődött meg benne, ezért nem értette meg, hogy barátja miért bocsátkozott mégis harcba. Sajnos ezt már soha meg nem tudhatja.

Neki még nem volt ilyen megértő barátja, mint Borcsu. Hiába tudta meg, hogy tulajdonképpen besúgóként csapódott hozzájuk, Jin-Gang külön bírta választani a kényszert a rokonszenvtől. Sőt, azzal hogy Borcsu elárulta neki a titkot, olyan szoros lett a kapcsolatuk, mintha testvérek lennének. Kettejüknek kellene most hazafelé tartani, úgy bizonyára sikerülne.

Miután Borcsu feje elgurult, Jin-Gang még látta, hogy a szamuráj is elesik nyílveszővel a mellében, futásnak eredt, távolabb beugrott egy virágzó kerriabokorba. Onnan leste, nem követik-e. Senki sem pályázott rá, észre sem vették. Rejtekből látta, hogyan válik a tűz martalékává az egyre erősödő szélben a Jüan-hadsereg hadianyaga. Aztán azt is végignézte, már amennyit láthatott belőle, hogyan pusztítja el a tájfun a flottát. Annyi hajótörésnek,

vízbefúlásnak volt szemtanúja, hogy kis híján megháborodott. Majd leszállt az éj, elült a fürgeteg, óvatosan előmerészkedett rejtekéből. Rettegett attól, hogy fölbukkan egy szörnyeteg kinézetű szamuráj, és lecsapja az ő fejét is. Ösztönösen cselekedett: a hirtelen kiragyogó hold fényénél gazdátlan csónakot pillantott meg a parton. Nehézségek árán ugyan, de vízre tolt, és azóta csak evez étlen, szomjan nyugat felé.

Őt vagy hat napja lehetett úton, már nem volt benne biztos. Hajtotta az életösztön, az otthon hagyott család utáni vágy, és Borcsu életfilozófiája. Ha elfáradt, bóbiskolt valamennyit, aztán folytatta a megerőltető evezést. Imádkozott, és bizakodott, hogy hamarosan megpillantja Korea partjait.

* * *

Mizuki sehogy se tudott kedves lenni Takezaki Szuenagához. Csöndes nyárvégi délután volt, Rizu illatos lakásában ültek – pontosabban Mizuki térdelt – hármásban a kisasztal mellett, hogy megbeszéljék a küszöbön álló „fontos” eseményt. Rizu érkezettnek látta az időt, hogy följánlja védenca szüzességét egy arra érdemes férfiúnak. És ki más lehetne arra érdemesebb, mint a háború hőse, az előkelő származású és híres Takezaki Szuenaga. Nagy nap volt ez az idős gésa számára is, hiszen gyümölcse beérett, és most a legszebb pompájában tudja bemutatni a megfelelő embernek. Csak ne

lenne olyan ijedt ez a lány, még a végén meghiúsítja szépreményű terveit.

– Majd később énekelhetünk is, Mizuki – mondta Rizu, mert nyugtalanítani kezdte a szótlanság.

– Igen, asszonyom – biccentett kecsesen, de betörődéssel a lány.

Takezaki Szuenaga érezte, hogy valami nincs rendben.

– Nem is nézel rám, Mizuki. Valami baj van?

Mizuki fehérre mázolt arcán szinte átütött a zavartság pírja.

– Ha óhajtod, többször nézek majd föl.

Szakét töltött a férfinak, de ígérete dacára mégsem nézett rá. Honnan tudhatnák ezek, milyen fájdalom szorítja legbelül. Amióta Hirokaó elesett, nincs egy boldog pillanata, nincs más a lelkében reggeltől estig csak a szerelme utáni fájdalom, és rettegés Takezaki Szuenagától. Legutóbb a győzelemnek tudott felhőtlenül örülni, de akkor még nem sejtette, hogy ennek irtózatosa ára van. A hírt maga a *gokenin* hozta el két hónappal ezelőtt, amikor először itt járt: „Egy kiváló szamurájom, Josimora Hirokaó odaveszett. Sajnálom őt, és furdal miatta a lelkiismeret, mert nehéz feladattal bíztam meg, amely talán már fölösleges volt.” Mizukinak soha életében nem volt szüksége ekkora lélekjelenlétre. Igaz, sírva fakadt, de azzal mentette ki magát, hogy sajnálja azt a sok ezer hazafit, aki életét áldozta a hazáért. Aztán elkéredzkedett a szegények ligetébe, hogy Hiszami előtt sírja ki magát, s öntse ki szívének mérhetetlen bánatát. Napokig se élő, se holt nem volt, Rizu már komolyan kezdett aggódni érte. El

is hívott hozzá egy neves orvost, aki azt állapította meg, hogy Mizuki nagyon magas, és még gyöngék az izmai, nem tudják megtartani a testét. Többet kell ennie, attól majd megerősödik.

Rizu faggatni kezdte a *gokenint* Korejaszsu herceg hogyléte felől, és úgy általában érdeklődött, milyen élet folyik most Kamakurában. Hátha föl tudja kicsit élénkíteni Mizukit, mert már kezdte magát igen kínosan érezni miatta. Takezaki Szuenaga szívesen beszélt azon a kemény hangján, amely tökéletesen illett sziklaarcához. Összehasonlítást tett Kiotó, a császár városa, és Kamakura, a sógun székhelye között. Kiejtette, hogy neki sokkal jobban tetszik a gyakorlatiasan megtervezett, szép kertekkel ölelt kamakurai palota, mint az összevissza épült, túlcicomázott, uralkodói rezidencia. Nem beszélve arról a sok behízelt modorú, puhány udvaroncról, akik a gyámoltalan Go-Uda császárt körbeveszik. Mizuki figyelme akkor élénkült föl kissé, amikor a *gokenin* rátért a háborúra. Egyébként bármiről is mesélt, mindig ott kötött ki. Érthető, hiszen ő volt a háború egyik hőse. Nevét, a krónikások nyomán és a róla készült rajzok alapján már országszerte ismerték. Szeretett a maga módján lubickolni a dicsőségben.

– Azt nem tudjátok elképzelni, mi volt ott, amikor visszavonuláskor feltorlódtak a parton. Mint a visító patkányok! Szúrtuk, vágtuk őket. Akinek sikerült csónakba szállni, azt meg felborogatták a naszádok. Mert az éj leple alatt egységeket küldtem Noko-szigetére, rejtőzzenek ott el, aztán amikor szükséges, törjenek elő. De hát azok sem

jártak jól, akik – nagyot nevetett, mindkét kezével a térdére csapott –, akik feljutottak a hajókra! A *kamikaze* mindent elrendezett...

Mizukinak hirtelen gyomrába tekert a fájdalom. Följajdult, a hasára szorította kezét.

– *Szumimaszen*, azt hiszem, ki kell mennem.

Rizu megrökönyödött ettől a tiszteletlenségtől, Takezaki Szuenaga azonban nem vette zokon.

– Csak bátran.

Elnézte, ahogy feláll, kikerekedik fenekén hibátlan, halványkék kimonója, és apró léptekkel elsiet. Még ilyen különleges lánnyal nem volt dolga. Kecses, hajlékony, a bőre hibátlan, a szeme nagy, és achát-csillogású. A *gokenin* acélos, száraz testén átborzongott a kíváncsi – már nem kell sokáig várnia.

Mizuki kiszédelt a szabadba, a gyomorgörcstől jajgatni tudott volna. Odatámaszkodott a vastagtörzsű öreg ic-sófához, erőtlenül nekitámaszkodott. Mi lesz vele, ebbe a lehetetlen állapotba belehal. Ettől a gondolattól valahogy megkönnyebbült: az ő élete elvesztette értelmét, a halál megváltás lesz...

Valaki mintha a nevét suttogta volna – Mizuki...

Hallucinál. A kedves szó a drága halott hangján duruzsolt a fülében.

Vállát a fának vetette, tenyerét a rücskös kéregre helyezte, mintha bele akarná magát fúrni a törzsbe. Meleg tenyér érintette meg a kézfejét, és most már tisztán hallotta.

– Mizuki, kedves madárkám...

– Hirokaó?...

– Én vagyok.

A fa mögül a valóságos Hirokaó kukucskált ki. Csapzott volt, kissé sápadt is, de olyan gyöngéden bámult Mizukira, hogy az majdnem összerogyott. A pillanatnyi erőtlenséget azonban hirtelen kirobbanó boldogság váltotta föl, azon nyomban elmúltak fájdalmai. A nyakába ugrott, és ölelte szorongatta, érezni akarta igaziból testmelegét, hogy valamennyire csillapítást kapjon a hetek óta tartó fájdalmára.

– Élsz?

– Láthatod.

– Nem haltál meg?

Hirokaó elmosolyodott.

– Erre mit feleljek. Ő itt van?

A lány nyomban magához tért. Bólintott. Szemében könnyörgés és rémület.

– El innen, azonnal. Minél messzebb.

Lerúgta papucsát, baljával megfogta, térdig fölrántotta kimonóját, jobb kezét a fiú tenyerébe csúsztatta.

– Ha ilyen bátor vagy, én sem leszek gyáva! – keményedett meg a fiú hangja.

És eliramodtak, ahogy a lábuk bírta. Hirokaó szinte repítette maga után kedves albatroszát, aki látta őket, elámulva csóválta a fejét. „Talán a hóhér kergeti ezt az ifjú párt?” Néhány utcával arrább Hirokaó lovas kocsis után kiáltozott.

– Azt aligha kapsz, tiszteletreméltó uram! – szólt le neki kordéjáról egy kocsis. – De jöjjetek, elviszlek én beneteket sebesen akár a világ végére is.

Hirokaó gyanakodva bámult a fogat elé kötött bivalyra.

- Igazat beszélsz?
- Zárass kalodába, uram, ha becsapnálak.
- Megfizetem, ha gyorsan Hakatába viszel.
- Bízd csak ide!

Az ifjú fölsegítette Mizukit a kordéra, és maga is föllendült.

– Kapaszzkodjatok! – kiáltotta a kocsis és suhogós vesszejével a bivaly tomporára vágott. A jószág megugrott, a lány kis híján elharapta a nyelvét, könyökét is erősen beütötte, de nem törődött vele. Szerelmével volt, aki az imént támadt föl, és most elmegy vele a poklok poklába is, csakhogy megmeneküljön attól az élettől, amit mások akartak ráerőltetni. Égő orcáját jólesően hűtötte a légáram, a szabadság szele, egy gyakorlott mozdulattal kioldotta *momovare* frizuráját, amelyet a gésajelöltek viselnek, hadd lobogjon a haja kedvére

- Nincs élet nélküled! – kiáltotta Hirokaó fülébe.
- Nélküled sincs.

Igazat állított a kocsis, a bivaly úgy vágózott akár egy paripa. A járókelők ijedten ugrottak félre előlük, majd hökkenetén bámultak utánuk. Hagyján, hogy bivalyt nyargalni még így nemigen láttak, de ki az a gyönyörűség a kordén, akinek dús, hosszú haja repked, úszik a szélben. Az emberek többsége kitalálta, hogy itt most ők egy leányrablásnak a szemtanúi. Néhányan föl is ismerték a fiatalokat, tehát megteremtődött az esélye annak, hogy a szöktetés eredménytelenül végződjék.

Kiérttek a városból, még sebesebben haladhattak, a kocsisról csorgott a veríték, olyan hévvel ütlegelte jószágát. Hirokaó jól ismerte ezt az utat, megtette már többször, de sosem tűnt még neki ilyen elviselhetetlenül hosszúnak. Zakatolt a szíve az izgalomtól: csak nehogy túl korán tudja meg Takezaki Szuenaga, miféle csúfság esett meg vele, és még ideje legyen gyors lovon utána nyargalni! Meg aztán nyomban találjanak egy hajót Hakatán, amelyik Ikire viszi őket. Lelke mélyén érezte, hogy ez a kettő túl sok egyszerre, de semmit sem csinált volna vissza. Mizuki mindennél többet ért a számára, bármi is lesz a következménye. A kordé majd' kirázta a lelküket, minden erejüket a kapaszkodásra kellett fordítaniuk. A lemenő napkorong felé száguldtak, mintha azt akarnák elérni.

Végre a fakó alkonyattal berobogtak a kikötőbe, leszállhattak a zörgő alkotmányról. Hirokaó kifizette a kocsist, aki ültében igyekezett hajbókolni, aztán a fiatalok már szaladtak is a móló irányába.

– Kedves, bátyám – szólított le loholtában Hirokaó egy halászember. – Tudnál-e ajánlani egy hajót, amelyik elvinne bennünket Iki-szigetére.

A halász csöppet sem érezte át a fiatalok szorult helyzetét. Végigmérte őket, fölfedezte, hogy az ifjú samuráj, akinek meg kell adnia a kellő tiszteletet. Meghajolt, vontatottan szólt.

– Attól függ, uram, mikor akarnátok indulni, mert...

– Most azonnal.

Megcsóválta a fejét.

– Azzal bizony bajok vannak, mostan senki se vitorlázik arrafelé, hacsak...

– Hacsak?

– Hacsak nem győzöd meg a sánta Narakut, hogy nagyon sürgős...

– Hol találom őt?

A halász fölemelte a karját, hogy mutassa az utat, ám szava elapadt. Történt valami. Hirokaó szamuráj füle is észlelte, egy pillanattal később Mizuki is meghallotta. Vágtató, majd egyre lassuló lódobogás zaja a hátuk mögött. A lovas leugrott, hallották a huppanását – egyik sem fordult hátra –, és azt is, ahogy fémes súrlódással kihúzza kardját a hüvelyéből.

– Ez csúnya dolog volt! – harsant Takezaki Szuenaga érces hangja.

Mizuki ajka remegni kezdett, szeme megtelt könnyel, a halász úgy eltűnt, mintha sohasem létezett volna, Hirokaó lassan megfordult. A sziklaarcú ember kardját az orra magasságában feléje tartva állt, haragos szeme olyan keskeny volt, mint a borotvaél. Nyilván meglepődött, de leplezte.

– Te, Josimora Hirokaó?!

– Igen, Takezaki-*szama*.

– Tudod-e, mit tettél kenyéradó gazdáddal?

– Tisztelem örökké a tiéd.

– Eloroztad azt, ami az enyém! Ez becsületbeli ügy! De... – Gondolkozott. – De jól szolgáltál, és örülök, hogy mégsem estél el. Menj vissza a szigetedre, és ne kerülj többet a szemem elé.

A lány is megfordult lassan, a súlyos szavak mindegyike ütésként hatott rá, fejét vállai közé húzva sírt.

– Szeretem Mizukit – mondta csendesen Hirokaó. – Engedd, hogy magammal vigyem, feleségnek.

– Hogy képzeled! – tett egy fenyegető lépést előre. – Ő az enyém! Most már takarodj. – Hirtelen erős indulatba jött. – Takarodj!!

Hirokaó is kihúzta a kardját.

– Akkor egyikünknek meg kell halnia.

Mizukiból kitört a zokogás. A két férfi közé a földre vetette magát, és sírva könyörgött a *gokenin*nek.

– Engem ölj meg, uram! Én vagyok a hibás!

– Mit jelentsen ez?! Ennyire szeretitek egymást?

A lány fölemelte homlokát a földről, maszatos, könyörgő arcát Takezaki Szuenagára emelte.

– Szeretem! Jobban, mint az életemet. Nélküle nem akarok élni!

A kemény férfi, a háború hőse láthatóan meghökölt. Sziklakemény vonásai lassan fölengedtek, szigorú redői kisimultak, kardját leengedte. Mi mehetett végbe benne, egyelőre senki sem tudhatta. Hosszan hallgatott, hol Hirokaóra, hol a lányra függesztve tekintetét. A kikötőben tébláboló emberek a közelükbe sem mertek jönni, csak jó messziről találgatták: mi történhetett?

Egyszerre csak olybá tűnt, mintha Takezaki Szuenaga böffentett volna. Mit akar ez jelenteni? Aztán ismét. Ez már gyanús volt. És hirtelen kitört belőle az eget zengető kacagás. Mizuki felállt, ahogyan egy igazi gésához méltó,

leporolta kimonóját és gyanakvó pislogással hátrált Hirokaóhoz: most meg mi ütött a férfiba?

– Apád ugyanezt művelte! Hahaha! Elszerette egy jeles *gokenin* kiválasztottját! Nem mesélt soha erről, mi? Hihihí! Mind egyformák vagytok, Josimorák. Gyengéitek a nők...

Mizuki könnyes szeme már mosolygott. Ha ez a rettenetes ember így nevet, aligha kell tőle félni.

– Elengedsz, uram? – kérdezte Hirokaó.

– Menjetek! – intett kardjával. – Menjetek! Az istenek majd javamra írják, hogy jól cselekedtem. Két boldog ember mégis több egynél.

És tovább hahotázott.

* * *

A kis vitorlás sebesen siklott Iki-szigete felé, fedélzetén néhány fővel. A sánta Narakunak nevezett hajós érdeklődéssel szemlélte ifjú utasait. Ott álltak az árboc mellett, s a távot kémelte tekintetük. A hajósgazda megnézte őket innen is, majd átbicegett a hajó orrába, és onnan is. Eltűnődött felőlük, néha megcsóválta ősz üstökét. Ilyen szép párt már régen látott, vagy talán még soha. A fiatalember karcsú, domború mellű, őszinte tekintetű, és megnyerő szoliditás árad a lényéből. A leány sudár, hajlékony, nyakát olyan kecsesen tartja, mint a legszébb albatrosz. S az orcája különleges, hosszúkás, a szeme olyan nagy és nyílt, mint egy ártatlan gyermeké. Az istenek egymáshoz teremtették őket. Még szerencse, hogy Takezaki Szuenaga nem tett kárt bennük.

– Engedelmeddel – hajolt meg váratlanul Hirokaó előtt a vén tengeri farkas –, nem Josimora Muramoto fia vagy te?

– Az vagyok, Naraku-szan.

– Tudtam – vigyorodott el a férfi. – Derék ember volt az apád. Gonourában mindenki isztelte.

– Ismerted őt?

– Ó, sajnos csak futólag. Néhányszor vett tőlem rizst a kikötőben. De így is merem állítani, hogy makulátlan jelleméhez kétség sem férhet.

– Ezt örömmel hallom.

– Nem féltek, hogy visszajönnek az ördögök?

A fiatalok vetettek egymásra egy biztató pillantást, majd Hirokaó derűsen kijelentette.

– Azok többé nem térnek vissza.

Meglazult az egyik kötél, Naraku nyomban észlelte és elbicegett, hogy megfeszítse. Mizuki bizalmas orcával fordult kedveséhez.

– Mondd el végre, kérlek, mi történt veled.

Hirokaó lefelé szétnyitotta fölül a *montsukiját*, és megmutatta mellkasán a sebet. Éppen a szegycsont kellős közepén éktelenkedett a még vöröslő forradás.

– Majdnem meghaltam.

És belefogott, mesélni kezdte történetét onnantól, hogy a *gokenin* megbízta őt egy különítmény vezetésével. Mizuki félelemmel teli csodálkozással, kikerekedett szemmel hallgatta. Hirokaó őszintén bevallotta, hogy amikor elindultak, hogy végrehajtsák az utasítást, szándékosan

letompította az érzelmeit. Minden szeretetét távol tartotta a lelkétől, mert úgy hitte, ebből nem kerül ki élve...

A lány fölsóhajtott. Emlékezett erre az időszakra: képtelen volt Hirokaóval kapcsolatot teremteni. Tehát jól hitte, hogy valami baj van.

Hirokaó folytatta a szigeten történetekkel.

– Olyan rettenetes sötét volt, hogy csak vakon botorkáltunk, és én azt is megbántam, hogy a világra jöttem. Nem értem, Jakiba nindzsa hogyan tudott tájékozódni. És nehezítette a dolgunkat, hogy meg kellett verekednünk egy ellenséges őrjáráttal. Reggel valami horhosban ébredtünk, aztán egy őrház pincéjében töltöttünk el egy teljes napot meg éjszakát. Minden csontom átfagyott, mert vizes volt rajtunk a ruha, induláskor alig bírtam megmozdulni.

– Te szegény Urasima Taró – suttozta olyan kedvesen Mizuki, hogy az ifjúnak nyelnie kellett.

– Feljöttünk a veremből, és olyan jólesett a napsütés, mint amikor te átölelsz... Hamarosan felszáradt a nedvesség, átvágtunk egy ciheresen, és megérkeztünk megbízásunk helyszínére. Csupán egyetlen őrral találoztunk, akit Jakiba ártalmatlanná tett, azután zavartalanul elkezdtek gyűjtogatni az ellenség készletét. Mi nem tudhattuk, hogy az ördögök átfogó támadást indítottak a falak ellen. De mint kiderült, mégsem volt teljesen védtelen a telep. Egyszerre csak elkezdtek ránk jönni innen is, meg onnan is a kínaiak. Az elsőket még levágtuk, de egyre többen lettek, előttem fölbukkant egy mongol íjász. Honnak került az oda? Arra emlékszem, hogy rám lőtt, az ütéstől megtántorodtam, nagy fényesség terített be, egy pillanatra

még magamhoz tértem, az égbolt kéklett fölöttem, aztán jött a semmi. Az események utólagos ismeretében mesélem tovább, hogy jobban megértsd. Ebben az összecsapásban szinte valamennyi emberem odaveszett, az örökmozgó Kenzo, a kiváló Naganori, a derék Okada *gunszó*, és az összes *asigaru*. Jakiba és Takumi maradtak csak életben. Ők mentettek ki engem a lángtengerből, mert közben jött a vihar és vészesen terjedt a tűz, minden lángokban állt körülöttünk. Önkívületben voltam, barátaim védett helyre cipeltek, kivárták a tájfunnt, majd csónakba raktak, elvittek egy kolostorba. Útközben már néhányszor magamhoz tértem, de a láztól csak zűrzavaros rémálmaim voltak, nemigen fogtam föl, hol vagyok, mi történik velem. A tudós szerzetesek kiszedték belőlem a nyilat, begyógyították a sebet. Hetekig lábadoztam, és csak most tudtam eljutni hozzád.

Mizuki megkereste Hirokaó kezét és úgy szorongatta, fogdosta, mintha meg akarna arról győződni, hogy tulajdonosa tényleg életben van. Félelmetes, de csodába illő fordulat. Előkerült halottnak hitt szerelme, és az a rettenetes *gokenin* lemondott róla. Mint a legszebb mesében. Sokat szenvedett lelkét olyan fénnel ragyogta be a felismerés, mint az Aszo hegye mögül felszálló nap a hullámzó mezőket: legfontosabb az életben tartozni valakihez, élni valakiért.

– Ott! – mutatott Hirokaó a távolban egy parányi pontra.

Le sem vették többé a szemüket arról a helyről. A pont lassan nagyobbodott, magasodott, egy hegytető vált

láthatóvá, aztán hegygerincek bontakoztak ki, és a föld rohamosan szélesedett.

- Hiszen ez nagy! – álmétkodott a lány.
- Miért, mire számítottál?
- Egy kicsi szigetre.

Az ifjú elmosolyodott, vonásain a büszkeség is fölsejlett.

- Kjúsóhoz képest kicsi. De nekünk elég lesz.

Idővel már úgy elterpeszkedett a nyugati látóhatáron, hogy nem is szigetnek, földrésznek tetszett. A közelébe érve felfénylettek üde zöld színei, amely a part menti világosabb árnyalatból egyre sötétült a magasabb területek felé.

- Hiszen ez csupa erdő!
- Igen. Már érzem az illatát is...

Sánta Naraku kurtított a vitorlán, rutinosan északnyugati irányba kormányozta a hajót. Hamarosan védett öbölbe fordultak, a szemközti lejtős parton egy település nyomait pillantották meg.

- Gonoura... – szólt elcsukló hangon Hirokaó.

Mizuki valami meleget érzett a kézfején. Odapillantott, és mindjárt tudta, hogy kedvesének egy könnycseppje hullott rá. Ettől az ő szeme is benedvesedett.

Jóleső meglepetésként hatott rájuk, hogy észrevettek mozgó embereket, félkész házakat és mólót, amelyet láthatólag a közelmúltban, frissen ácsoltak. Hajójuk így ki tudott kötni, az ifjú pár könnyedén kiszállhatott.

Egy pillanatra sem engedték el egymás kezét, elköszöntek a vén tengeri farkastól, aki áldást mondott

rájuk, és új hazájuk felé fordultak. Hirokaó úgy indult el, mint a gyermek, aki épp most tanul járni: óvatosan, lassan. Igyekezett elképzelni a régi falucskát, és összehasonlítani a látottakkal. Mizuki a remegő kezén keresztül érzékelte szerelme megindultságát. Nem szólt, nehogy megzavarja az emlékezés szívszorító pillanatát.

Idegenek építettek két házat is egymás mellé, szinte pontosan a régiek helyére. Hirokaó és Mizuki odaköszönt nekik:

– *Konnicsiva*.

– *Konnicsiva* – fogadták, és mosolyogva meghajoltak egymás felé.

– Megy a munka?

– Megy, megy hála isteneinknek.

Tovább baktattak. Hirokaó nagyjából már eligazodott a régi utcán, ráérezett, hol kell balra fordulnia. A hajdani portákat fölverte a gaz, a fák itt-ott nagyra nőttek vagy kiszáradtak, burjánzó cserjék mutatták, hogy nem gondozták őket kötelességtudó kezek. Egy útba eső birsfa meglepte. Hatalmasra nőtt ugyan, de a formájából fölismerete, hogy ez Takumiék udvarában állt. De valami mást is észrevett. Közelebb kerülve meglátott egy férfit, aki nagy igyekezettel építette a házat.

– Kazuma-szan!

A férfi abbahagyta a munkát, letette a szerszámot, előjött.

– Megismertem a hangodat, már vártalak.

Kazuma halász még mindig jó erőben lévő férfi volt. Életkorát talán csak inas nyakán lehetett látni,

máskülönben fiatalosan, frissen mozgott. Megölelték egymást, Hirokaó bemutatta neki Mizukit.

– *Hadzsime masite* – hajolt meg előtte a lány.

A halász is üdvözölte, aztán még ennyit tett hozzá.

– Nagyon takaros.

– Kazuma-*szan* mentette meg az életemet.

– Csak azt tettem, amit a tisztesség megkövetelt – ismét Hirokaóhoz fordult. – Mikor beszéltél a fiammal?

– Három napja. Meglátogattam, őr a kovácsműhelyben.

Az most már az ő élete. Kohaku-*szama* azt mondta róla, nagyra hivatott.

Kazuma szomorkásan ingatta a fejét.

– Neki most már ott a helye, nekem pedig itt.

– Sok munka vár ránk, Kazuma-*szama*. Fel kell építenünk Gonoarut.

– Felépítjük Hirokaó-*szan*. Van itt neked valami.

Elsietett, de kisvártatva vissza is tért. Vászontarisznyába rejtett tárgyat nyújtott át.

– *A Kodzsiki!* – találta ki az ifjú.

– Az. A Szent könyv. A Maszahiro házaspár megőrizte neked.

Mizuki nem tudott hová lenni örömeiben. Vágyott rá, hogy kedvese olvasson majd föl neki régi krónikákat. Ő pedig cserében énekel, szeretetben, boldogságban neveli majd születendő gyermekeiket. Csak előbb nekik is föl kell építeni a hajlékot. Hirokaó éppen ezt hozta szóba.

– Megyünk, magam is hozzáfogok a házépítéshez.

– Úgy, úgy – dűnnyögte a halász és szeme ravasz-kán megrebbent.

Közeledtek az utolsó portához, Hirokaónak egyre jobban elszorult a szíve. De mi a csuda! Jól lát?! Ott áll az út végén sértetlenül a szülői ház?!

– Látod azt a házat, Mizuki?

– Látom.

Akkor nem káprázat, valóban ott van. Megálltak az épület előtt, Hirokaó úgy bámulta, mintha tüneményt láma. A tető egyik sarkán fölfedezett ugyan égési nyomokat, tehát ezt is föl akarták égetni, csak hogy valamiért nem kapott lángra a fa. Gonoura valamennyi építménye a tűz martaléka lett, hogy a csudába vészelt át ez a ház mégis hét évet és két háborút? Föl nem foghatta. S ha még azt is megsúgta volna neki valaki, hogy köszönheti ezt egy mongol harcosnak, aki majdnem megölte őt, de a háború fátuma folytán éppen fordítva történt, harsányan kineveti azt. A mongol feje a porba hullott, ennek a háznak a jogos tulajdonosa viszont él, és most birtokba veszi örökségét. – Urasima Taró hazatért.

Mizuki szerette volna látni új otthonát.

– Várj.

Hirokaó tett egy negyed fordulatot és elindult az erdő felé, hangosan számolva lépteit.

– Tizenhat lépés! – kiáltotta örömmel. – Bizony ennyi volt régen is! Ja és a patak! – jutott eszébe.

Mizuki látta, hogy kedvese szökken egyet, mint valami szarvasbika, és hirtelen lehasal. Közelebb ment, s látta Hirokaót egy tisztán csörgedező patakból inni. Sosem érezte még ennyire, hogy szerelme a tágas természet

gyermeke. Odasétált, leguggolt melléje, élvezettel hallgatta, ahogyan szürcsöl.

– Jó?

Hirokaó abbahagyta az ivást, száján orrán vízcseppek csillogtak, a lányra függesztette tekintetét. Magasságos Amateraszu: egy másik férfi bámult rá! Egy sokkal megnyerőbb, nyugodtabb, kedvesebb. Ebben a pillanatban ő már nem Hirokaó a szamuráj volt, hanem Hirokaó, az ember.

– Az élet íze. Kérsz?

Tenyérébe vizet merített, és Mizukinak kínálta. A lány ivott belőle.

– Hűs.

Fölálltak, szorosan átölelték egymást. Hirokaó testében szétáradt a mindenség iránti imádat. Megmutat mindent ennek a drága teremtésnek, akit most a karjaiban tart. Megmutat és elmond neki mindent, mert ő egyszerre szerelme, barátja és a jövője is neki. Hosszú esték ölekezései után majd elmeséli gyermekkorát, őszintén megvallja titkait, közösen tervezik meg a jövőt, ahogyan a szülei. Így lesz! Ámde egy apróságot mégis elhallgat. Azt fölösleges Mizukinak tudnia, hogy valahol az öböl közelében van egy titkos barlang, amelynek falára valaha Keikó nevét karcolta.

– Cso-cso, te drága.

Mizuki ölelése engedett.

– Nem vagyok gésa, és már nem is leszek.

– De bizony. Gésa vagy. Egyedül az én gésám.

És úgy szorították egymást, hogy szinte fájt.

